

GRZEGORZ RYBIŃSKI

ROMAN WARSZEWSKI

VILCACORA LÉČÍ RAKOVINU

Cena 85,- Kč

**Polský misionář
páter Edmund Szeliga**

udivil svět

Nejprodávanější kniha roku 1999 v Polsku

Kniha, kterou držíte v rukou, je klíčem k naději. Její tematika se dotýká každého z nás, někoho z rodiny, přátel, okolí, civilizačních chorob, které nás trápí. Díky té knize nemusí být ani slovo rakovina tak zlověstné. Nemusí být rozsudkem, koncem...

Vilcacora léčí Američany, Kanadány, Španěly, Němce, Italy a odnedávna i Poláky. V Čechách je neznámá, nebo téměř neznámá. Pouze někteří nemocní rakovinou ji dovážejí z ciziny. Dva polští novináři letí do Peru, kde se v Limě setkávají s polským misionářem páterem Edmundem Szeligou, objevitelem protirakovinových rostlinných preparátů.

Páter Szeliga, devadesátiletý selezián, 69 let poznával v amazonské džungli tajemství přírodní medicíny místních indiánů. Desítky let studoval konvenční medicínu a organickou chemii a dosáhl v těchto oblastech impozantních vědomostí.

V knize hovoří páter Szeliga o způsobech léčení a předcházení mnoha chorobám, které trápí naši civilizaci, včetně rakoviny a dokonce AIDS. Svě lékařské úspěchy dokumentuje a uvádí i názory lékařů z různých klinik. Otvírá nám dveře do největší přírodní lékárny na světě.

Český překlad knihy je autory doplněn o zkušenosti polských lékařů získané za jejich pobytu v Peru. Kniha obsahuje léčebné kúry a radí, jak mohou získat pomoc i Češi.

Tower Press CZ

Grzegorz Rybiński, Roman Warszawski
Vilcacora léčí rakovinu

Lékařské konzultace
MUDr. Bohumil Svoboda
MUDr. František Drábek

TOWER PRESS CZ
Jablonec nad Nisou 2000

Návrh obálky
Martin Hladký

Na obálce využity fotografie autorů

Fotografie
Roman Warszewski
Grzegorz Rybiński

Z polského originálu
VILCACORA LECZY RAKA
přeložil
Ladislav Láska

Korektura
Mgr. Eva Hajlichová

Tisk
„Stella Maris“
ph (48 58) 769-45-59
fax (48 58) 769-45-04

Typografie
ReproArt Liberec

© Copyright by TOWER PRESS CZ Jablonec n. N. 2000

Vydání první

ISBN 80-238-5153-5

OBSAH

„Podlomily se mi nohy“	8
„Nejlepším lékařem je organismus“	10
Máme ještě šanci	15
Svět navrátit světu	18
Mezi Apurimac a Urubambou	30
V království rostlin	33
Návrat k fytoterapii	37
Tajemství Pirů a Machiguengů	38
AIDS – první šestice	43
Stihnout před potopou	46
Úloha minerálů	56
Význam vitamínů	58
Zásady výživy	60
Zlověstné slovo rakovina	62
Dieta při novotvarovém onemocnění	64
Když umírá šaman	65
Oněmělá úžasem	68
Genius mezi rostlinami	72
Paititi	76
Místo doslovu	78
Na univerzitách, v laboratořích i v džungli	
Červen 1999	80
U pramenů	81
Centrum Andské medicíny	
Děkujeme, že existujete	87
Pracoviště, jaké ještě nebylo	89
Jak preparáty objednávat	90
Všeobecné upozornění týkající se všech popsaných kúr	91
Andean Medicine Centre – sestavy léčebných kúr	94

**Hospodin stvořil léčivé byliny ze země
a rozumný člověk se jich neodříká**

Písmo sv., Sirachovec, 38,4

„Nevěřím“, řekl jsem.

Seděli jsme v nízkých, pohodlných křeslech v kanceláři velvyslance Wojciecha Tomaszewského. Od stolu se k nám linula teplá vůně čerstvě zalité kávy, pootevřeným oknem k nám doléhal žaluziemi přitlumený hluk jedné z nejpěknějších alejí Limy – Avenida Salaverry, ale já jsem ten šum neslyšel. V uších mi znělo to, co před chvílí řekl velvyslanec.

„Nevěřím“, opakoval jsem snad s ještě větší jistotou než předtím.

„Ani já jsem kdysi nevěřil“, velvyslanec se zamyslel. „Fakta jsou ale jednoznačná.

Páter Edmund Szeliga, staříčkový polský misionář sídlící v Peru, tady v Limě, skutečně léčí AIDS! A s rakovinou, dokonce v těch nejhorších formách, si umí poradit lépe než spousta předních onkologů na světě.“

Na stole se objevila další káva a k ní mísa plná vábíkových sušenek.

„Jestli je to tak, jak říkáte, tak proč o tom nikdo neví? Proč ten člověk už nebyl jmenován národním hrdinou, svatým a jeho klinika není známá po celém světě?“

Na chvíli se rozhostilo ticho. Velvyslanec se usmál, přisunul talíř s peruánskými sladkostmi, které – jiný kraj, jiný mrav – byly nečekaně... lehce slané.

„I já jsem si pokládal ty samé otázky. Ale po těch několika letech, které jsem strávil v Peru, tomu začínám rozumět. Zním také pátera Szeligu a vím, jakým způsobem pracuje. Szeliga nehledá publicitu. Raději zůstává daleko od halasu současnosti, soudíc, že tímto způsobem může sloužit nemocným lépe než v záři reflektorů. A mimo to, nezapomínejte prosím, že je mnichem. A Peru je také zemí, která je doopravdy v ústraní a je z ní kamkoli moc a moc daleko!

Současně je to ale neobvyklá krajina, zemí potencionálně velice bohatá. Taková, ve které se může stát všechno, anebo přinejmenším, téměř všechno. Páter Szeliga, a to co dělá, je toho tím nejlepším příkladem. Léčí zhoubné nemoci. **Léčí úspěšně. Kdo ví, zda – i když nemá lékařský diplom – není jedním z nejúspěšnějších lékařů na světě...“**

„PODLOMILY SE MI NOHY...“

Srpen 1998. Jsem popáté v Peru. Společně se skupinkou badatelů jsem přiletěl z Polska do Limy, abych vedl výpravu na tajemnou náhorní plošinu Marcahuasi, kde se nachází gigantické, dosud neprobádané kamenné sochy, které by mohly svědčit o existenci celkem neznámé civilizace. Jako obvykle, když jde o záměry tohoto druhu, a zvláště tehdy, když se expedice vydává do neobydlených a málo známých oblastí, o všem by mělo vědět velvyslanectví Polska v cílové zemi. To pro všechny případy. Proto kdyby byla potřebná pomoc, anebo by bylo nezbytné jednání s místními úřady. Také o našem příjezdu jsem s předstihem informoval velvyslance Wojciecha Tomaszewského.

„Hned, jak přiletíte do Peru, se se mnou spojte“, uslyšel jsem ve sluchátku. „Zapište si číslo mého mobilního telefonu...“

A vlastně proto jsem teď tady. Velvyslanec nás očekával a už po chvilce hovoru bylo jasné, že to nebude návštěva jen zdvořilostní. Ukázalo se, že náš hostitel je neocenitelným pokladem, zdrojem znalostí na téma Peru.

Po krátké procházce po zahradě a návštěvě knihovny jsme se dostali do prostorné kanceláře, kde jsem vyličil, co chceme v průběhu nejbližších čtyř týdnů dělat.

„Marcahuasi a rozhodnutí, zda kamenné kolosy z výšiny jsou sochami, anebo jen dílem eroze, jsou samozřejmě prioritou,“ řekl jsem. „Ale potom budeme mít určitě ještě pár dní k dispozici v Limě. S kým, podle vašeho názoru, bychom se tady měli setkat?“

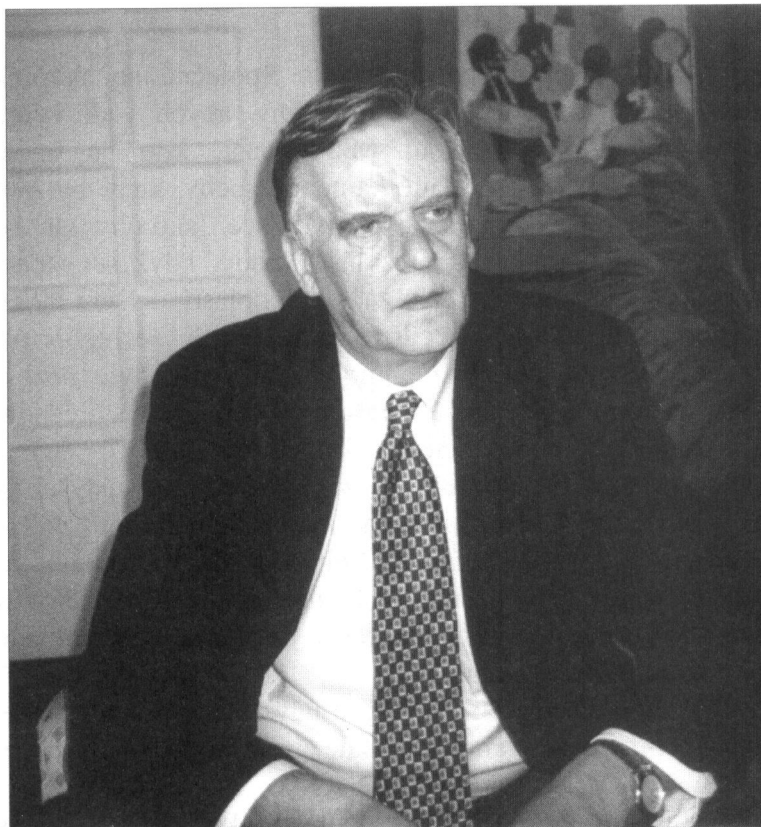
„Výsledky vašich pozorování a zkoumání by bylo dobré zkonzultovat s prof. Krzysztofem Makowským, archeologem z Papežské katolické univerzity, a určitě by stálo za to pohovořit s paní prof. Marií Rostworowskou, historičkou z Institutu peruánských studií“, navrhl. „To jsou polští vědci, kteří už léta pracují a bydlí v Peru. Ve věci Marcahuasi by vám určitě měli co říci.“

Velvyslanec Tomaszewský před dvěma a půl lety, v době známého zadržování rukojmích v rezidenci japonského velvyslance v Limě členy teroristické organizace MRTA – Revoluční hnutí Tupaka Amaru, byl čtyři dny vězněn únosci.

„Tohle téma by vás také zajímalo?“

„Samozřejmě. Myslel jsem tehdy dokonce, že bych v době toho celého incidentu přiletěl sem a dramatické události sledoval na místě. Možná teď, kdy je čas na úvahy, dalo by se to nějak dohnat.“

A tak si domlouváme možné termíny schůzek s admirálem Luisem Giampietrim, který jako rukojmí koordinoval zevnitř akce na osvobození vězňů, s páterem Juanem Wichtem – jezuitou, který přes veškerá naléhání teroristů nechtěl opustit území rezidence a dobrovolně zůstal s ostatními uvězněnými až do jejich osvobození peruánskými speciálními jednotkami v březnu 1997, a ještě s několika jinými účastníky.

Velvyslanec Wojciech Tomaszewski: „Kdo ví, zda není jedním z nejúspěšnějších lékařů na světě.“

„Je ještě někdo, s kým byste se měl určitě setkat“, řekl po chvíli zamyšlení. „Páter Edmund Szeliga.“

„Kdo?“

„Edmund Szeliga. Je to salezián, polský mnich – misionář, který už 69 let bydlí a pracuje v Peru.“

„Kolik let?“

„Šedesát devět. **Páteru Szeligovi je teď 89 let. Ve svém barevném a neobvyklém životě strávil spoustu času mezi indiány z horního toku Amazonky a učil se od nich udivující metody léčení. Ted' zná všechna tajemství medicíny amazonských indiánů. V Limě, ve čtvrti Miraflores, má svůj výzkumný ústav, kde se v průběhu třiceti let léčilo přinejmenším třicet tisíc pacientů.** Mám vás s ním zkontaktovat?“

„Určitě!“

„Možné to bude ale jen pod podmínkou, že páter Szeliga nebude právě někde daleko v džungli, protože nyní, v srpnu, je k tomu nejlepší období.“

A tak jsem se tímhle způsobem dozvěděl o existenci pátera Edmunda Szeligy. Po pár týdnech, po návratu z náhorní plošiny Marahuasi do Limy, došlo k prvnímu setkání s ním. Den před tím, když mě velvyslanec Tomaszewský informoval o termínu schůzky, dodal: „Budete mít pro své čtenáře senzační materiál! **Szeliga, to je člověk – legenda. Je to někdo opravdu zvláštní. Skutečný křesťanský guru...**“

„NEJLEPŠÍM LÉKAŘEM JE ORGANISMUS“

„Jak je to s tou rakovinou, ctihodný otče?“, zeptal jsem se netrpělivě, málem už na prahu.

Pracovna byla nevelká, asketická. Stůl, police s knihami, dvě křesla, malé lékařské lehátko a ... a vlastně nic víc. Možná ještě to, že všude bylo plno zeleně.

„Vítám vás. Pochválen Pán!“, páter čile vstal od stolu. „To je ale překvapení! A jaká radost. V Limě se nestává každý den, že bych mohl mluvit polsky!“

Byl štíhlý. Ale nebyla to stařecká hubenost. Podle oka mu mohlo být okolo šedesátky, ne víc. Ostré rysy tváře tvořily harmonický celek, ověčený křovinatým obočím. Ale v tom obličejí nepochybně nejdůležitějšími byly oči. Jasně, teplé a bystré, s neustále svítícími pronikavými ohníčky. „To jsou oči mudrce“, proletělo mi hlavou. Kdyby nebylo kolárku, obepínajícího šiji, nikdy bych neuhodl, že mám před sebou mnicha.

Upřímně řečeno, trochu jsem se toho setkání bál. Bál jsem se, že mohu být považován za vetřelce, že mohu narušit denní plán, nebo že budu – zkrátka překážet. Bál jsem se také a nezakrývám, kazatelského tónu. Rozčarování po tom všem, co jsem o páteru slyšel. V jedné chvíli mi prolétlo hlavou, že by možná bylo lépe, kdybych opustil Peru bez setkání s Ním, jenom s vědomím, že někdo takový existuje, pracuje a přináší pomoc nemocným.

Ted' jsem si ale v jedné chvíli uvědomil, že legenda nepřerůstá skutečnost, ale že to je úplně obráceně.

„Jak je to s rakovinou?“, vrátil jsem se ke své otázce. „Hmm, myslím, že čím dál lépe. Víme o ní stále víc a známe stále víc rostlin, které proti ní působí. Nádory jsou problémem neobvykle složitým a samozřejmě neexistuje jen jeden účinný lék. Bude to tak do té doby, dokud věda nedá odpověď na příčiny jejich vzniku. Nedá se ale pochybovat o tom, že výsledky našich metod jsou čím dál lepší.“

„Drahý velebný pane!

Moc děkuji za pomoc a naději, kterou jste mi dal. Děkuji též za směsi, které jsou dost hořké a ne moc chutné, ale které mimo všeho piji, tak jak jste mi doporučil, třikrát denně. Dělán to, neboť se cítím čím dál lépe. Zlepšení jsem si všimla už po měsíci. Mimo obav, které jsem na začátku měla, rozhodla jsem se upustit od části léků, které mi předepsal lékař, a už mě netrápí nevolnosti tak jako dřív. Za dva týdny se chystám na kontrolní vyšetření a jsem velice zvědavá, co ukáží. Jsem dobré mysli, protože jsem si všimla, že se zmenšil otok jater, což určitě znamená, že se nádor zmenšuje. Kéž by to tak bylo! Moc s tím, velebný pane, počítám!

*Za tři týdny Vás navštívím a pak rozhodnete, co musím dělat dál. Pro dnešek to je vše. Ještě jednou veliké díky! Srdečně Vás zdravím a přeji Vám Boží požehnání!“**

„Proč je vlastně fyto terapie podle vás budoucností medicíny? Z čeho pramení ten optimismus? Je to snad proto, že si celý svět uvědomuje, že se konvenční medicína dostala do slepé uličky, že je drahá, přetechnizovaná, soustředěná na jednotlivé orgány a traticí ze zorného pole celého člověka?“

„V této otázce je i odpověď“, páter Szeliga se usmál. „Současná medicína se stala ohromnou a těžkou mašinérií. Pro mnoho lékařů a nemocnic přerostla ve velice dobré podnikání a v **jistém smyslu začala připomínat... zbrojní průmysl**. Stala se molochem, který si téměř nevšímá utrpení člověka. Působí tedy tak, že oddaluje lékaře od pacienta. Místo

léčení střílí do člověka kobaltem a chemoterapií. **Je to tak, jako kdybyste chtěli malou hádku v rodině řešit pomocí atomové bomby!**“

„Ale rakovina a jiné nemoci, například cirhóza jater, nejsou malými hádkami.“

„Samozřejmě, to jsou vážná onemocnění. Zevšeobecňujíc, neměl jsem ale – chraň Bůh – na mysli znevažování výsledků medicíny. Ale dnes je to přece tak, že v Paříži nebo New Yorku ani obyčejnou chřipku není možno vyléčit, pokud se nesáhne po antibiotiku. A nejlépe po několika druhích. Protože je to často tak, že ta podaná lékařem na začátku léčby nepřinesou efekt, musí se změnit a užívat jiná.“

Páter Edmund Szeliga: *Současná medicína se stala ohromnou a těžkou mašinerií.*

„Jsou všechna farmaka jedovatá?“

„Ale ne. To absolutně nelze říci. Jsou přeci i taková, která nemají v organismu vedlejší účinky anebo je téměř nevyvolávají. Nemusíme hledat daleko, mezi takové léky patří aspirin. Je to chemická sloučenina získávaná z kůry vrby. V této formě je růží bez trnů. Ale bohužel, těžko se takový výtažek dá polknout. Proto byli farmaceuti donuceni ji očistit, aby nakonec dostali kyselinu acetylsalicylovou. Po takovém přepracování se objevila v lékárně jako aspirin. Mířím k takovému závěru: **Jestli můžeme nahradit léky farmakologické přírodními, nebo léky na bázi rostlinných zdrojů, musíme to udělat.**“

Připomněla se mi taková událost:

Kdysi, na počátku období dešťů, nedaleko Iquitos, jsem strávil několik dnů v amazonské džungli. Jednoho dne jsem se musel přebrodit přes malou říčku Rio Negro a potom promočený jsem se pár hodin prodíral houštinami. V podvečer mě zastihl hustý, studený liják. Noc jsem strávil ve visutém lůžku pod širým nebem, přikrytý moskytiérou.

K ránu jsem začal cítit, že na mě jde pořádná zimnice. „Nachladil jsem se“, uvědomil jsem si a o svítání jsem si chtěl vzít k snídani, připravené na ohništi, nějaké antibiotikum z příruční lékárníčky.

„Nedělej to“, řekl Fernando, můj indiánský průvodce. „Bolí tě v krku“, bezchybně odhadl. „Počkej chvíli, něco ti přinesu!“ Na několik minut zmizel v houští. Uslyšel jsem lámání větví a potom něco jako intenzivní škrábání kůry ostřím mačety. Po chvíli se Fernando vrátil. Přinesl rezavý prášek, který rozetřel po dlani a pak smíchal s převařenou vodou. To „něco“ mi poručil hned vypít.

Bylo to hořké a lehce to vonělo česnekem.

„Co to bylo?“, zeptal jsem se ještě se zkriveným obličejem.

„To je prášek z kůry stromu **anuri**“, uslyšel jsem. „Přalesní antibiotikum. Bolest v krku by měla do večera ustoupit. Jestli ne, tak ráno léčení zopakujeme. Určitě už ale neonemocníš. Na to můžu dát hlavu.“

„No právě“, navázal páter Szeliga, když jsem dovyprávěl. „Anuri v podstatě není antibiotikum, ale je to dobrý příklad. Váš průvodce použil správného přirovnání. Známu tu rostlinu. Indiáni v oblasti, po které se pohybují, ji nazývají **anakira**. Působí protizánětlivě, protibakteriálně a skutečně působí podobně jako antibiotikum. Ale – a to je velice důležité – neoslabuje organismus“.

„Ve skutečnosti sám organismus je tím nejlepším lékařem“, mluvil dále páter Szeliga. „Náš úkol by měl spočívat jedině v tom, abychom mu pomohli v samoléčení. Organismus je třeba maximálně zaktivizovat, připravit k sebeobraně. Pokud se podaří spustit vnitřní obranné mechanismy, velice rychle se ukáže, že jsou o hodně účinnější, než nejznamenitější zákroky současné medicíny.“

PERIODO		PLANTAS MEDICINALES				DIETA DEP. BAL.	
MESES	DIAS	NOMBRE POPULAR	PROPIEDADES	PREPARACION	DOSIS	A	B
1°	30	Manayupa	Depurativa y desintoxicante.	Cocimiento: 2 cucharadas en 1 litro de agua, hervir de 5 a 7 minutos. Colar.	3 tazas diarias, en cualquier momento.		
	"	Vilacora	Antiinflamatoria, antitumoral, inmunostimulante y antiviral.	Cocimiento: 2 cucharadas de la corteza viruteada en 1 litro de agua, hervir de 20 a 30 minutos. Colar. De preferencia preparar taza por taza.	3 tazas diarias, lejos de los alimentos.		
	"	Cuti Cuti	Hipoglicemiante.	Cocimiento: 20 g en ½ litro de agua, hervir 10 minutos. Hacer reposar toda la noche. Tapar el recipiente con tela limpia. Colar.	Tomar la mitad en ayunas y la otra mitad antes del almuerzo.		
	"	Sangre de Drago	Cicatrizante e inmunostimulante.	Diluir en 2 cucharadas de agua tibia.	5 gotas diarias, en ayunas (1).		
2°	"	Pinco Pinco	Diurético, depurativo y anticoagente.	Cocimiento: 2 cucharadas en ½ litro de agua, hervir 10 minutos. Colar.	2 tazas, diarias en cualquier momento.		
OBSERVACIONES: (1) Comenzar con una gota y aumentar de 1 en 1, hasta llegar a 5 gotas diarias. Mantener esta dosis durante el tiempo indicado; al término del 3° mes, disminuir de la misma manera. Tomar todas las plantas tibias.							
RECOMENDACIONES: ABSTENERSE DE CARNES ROJAS Y DERIVADOS. SUPLIR PROTEINAS ANIMALES POR PROTEINAS VEGETALES.							

Popis antinovotvarové kúry ordinované páterem Szeligou

„Takže vy se nesnažte ani tolik bojovat s nemocí, jako probudit vitální síly, které jsou v organismu, aby nemoc samy překonaly?“

„Jsem přesvědčen, že to je jediný správný přístup. **Člověk má ve svém nitru ohromný potenciál nejenom tvůrčí, myšlenkový, ale také obranný.** Celý problém je v tom,

abychom probudili ty často spící, otupělé dovednosti a možnosti. Organismus je při správné pobídce schopen léčit se sám.“

„A to pobídkou mají být vámi podávané byliny a rostlinné preparáty?“

„Právě tak. Proto moje metody léčení jsou ve skutečnosti tak jednoduché a – což je také v dnešní době důležité – tak laciné. Protože stále častěji je pro spoustu pacientů nepřekonatelnou překážkou cena léčby, nabízené současnou medicínou. Bohužel, většina reforem zdravotnictví ve světě jde tím směrem, že největší výdaje přenáší na pacienta... V porovnání s tím metody, jaké už mnoho let používám, jsou levnější a víc efektivní.“

„Jsou byliny a rostliny jedovaté. Nebojíte se předávkování?“

„Toxicita takových rostlin je v případě spousty nemocí jejich kladem. S ohledem na to, jak říkáte, samozřejmě není možné dávkovat si tyto preparáty lehkomyšlně, bez konzultace s lékařem nebo zkušeným bylinkářem. Ale podobné je to i s léky.“

Mluvíte o jedovatých rostlinách, o kterých přece obyčejný člověk ví tak málo. Co například ví o květinách, které pěstuje v květináčích? Jestlipak ví o tom, že jedovaté jsou oleandry, fikusy, filodendrony i obyčejná primulka. Jejich listy, stonky, kořeny – pouze dotykem a čicháním, nemluvě o jejich požití – mohou být původcem mnoha otrav a v případě konvalinky, dokonce kolapsu. Léčit rostlinami může tedy pouze ten, kdo zná dokonale jejich vlastnosti.“

Milovaný ctihodný otče!

Moc a moc děkuji za to, co jste udělal pro naše dítě! Pablo je skutečně k nepoznání! Vrátil jste mu chuť k zábavě i učení. Poslední vyšetření prokázalo, že nádor, který měl v břichu, úplně zmizel. Ale všechny preparáty, které jste nám doporučil, mu dáváme dál. Zdá se nám však, že to už zanedlouho nebude potřebné. Jsme šťastni, že jste nám zachránil dítě a jsme Vám proto nesmírně vděční. Až nám dojdou byliny, navštívíme Vás v institutu a pak rozhodnete, co máme dělat dál. Ještě jednou děkujeme a prosíme, abyste se za nás modlil, jako za ostatní...

Pablo se na Vás každý den ptá a pozdravuje Vás...

„Nejsem lékařem“, řekl páter Szeliga na konec našeho prvního rozhovoru. „**Studoval jsem... geologii!**“ Medicínu, fytoterapii, znalosti bylin – to vše jsem se naučil teprve tady v Peru, v džungli. Od amazonských indiánů...“

Telegram:

**ZÁZRAČNÝ OTČE! SONOGRAFEM I TOMOGRAFEM NEBYL NÁDOR NALEZEN!
ALFAFETOPROTEINY V NORMĚ! STOKRÁT DÍKY! PŘIJEDU ZÍTRA RÁNO.**

„Tajemství léčení bylinami,“ řekl mi po návratu z Peru známý polský léčitel Andrzej Lochin, „se opírá o to, že za prvé: byliny čistí organismus od všeho, co v něm zůstává a co ztěžuje jeho práci; za druhé: fytoterapie mobilizuje vnitřní imunitní systém k sebeobraně.“

Konvenční přípravky účinkují ale právě opačně. Znečišťují krev a vnitřní orgány, odebírají jim chuť postavit se na odpor nemoci. Takový způsob léčení místo aby pomáhal, často organismu škodí. Může to vytvořit spirálu zpětných efektů, které po takovém léčení vedou k jinému onemocnění.“

„Může si organismus přivyknout na tyto byliny tak, jak si zvyká na některé léky a později už na ně nereaguje?“

„Samozřejmě. Proto se nemá sahat pouze po bylinách, které mají tradici na daném území, ale bylinnou ‚dietu‘ je třeba v rámci možností rozšiřovat. Použití rostlinných

preparátů pocházejících například z jiných kontinentů, může přinést výsledky o mnoho lepší, než kdybychom používali rostliny jen z jednoho klimatického pásma.“

* Na žádost E. Szeligy, v souladu se zásadami zachování lékařského tajemství, neuvádíme jména pacientů, píšících do institutu.

MÁME JEŠTĚ ŠANCI?

Konec ledna 1999. Znovu sedím v letadle a letím do Limy. Letíme. Je se mnou Grzegorz Rybiński, můj přítel, se kterým jsme strávili společně nejednu chvíli, a ty další mají být teď v Jižní Americe. Grzegorz nemohl uvěřit tomu všemu, co jsem mu v Polsku vyprávěl o páteru Szeligovi, a rozhodl se, že se o tom přesvědčí sám. Dívám se na něho a v duchu se usmívám, protože vidím sám sebe před několika měsíci. Tehdy jsem také často opakoval „nevěřím“, a prohlížeje si chorobopisy nemocných v Miraflores, jsem si v úžasu protíral oči.

V poslední době jsem se ani na chvíli nerozloučil s hustě popsány stránkami poznámek, které jsem při loučení dostal od pátera Szeligy. Vzal jsem si je i na cestu. V době dlouhého přeletu přes Atlantik jsem si ještě jednou chtěl připomenout názvy exotických rostlin, abych byl na následující setkání s páterem připravený lépe než minule.

A teď mě od něho dělilo už pouhých pár hodin. Mimo všech věcí, které se obvykle balí na několikadenní cestu do tropů, jsem tentokrát vezl i **spoustu lidských nadějí**. Vezl jsem dopisy lidí, kteří moc, ale opravdu moc, chtěli využít jeho pomoci. Vezl jsem dramatické otázky: Co dělat?, Mám ještě naději? i otázky, které se opakovaly nejčastěji: Je možné za Vámi přijet?. Byly psány rozechvělýma, třesoucíma se rukama, stejně tak, jako byly třesoucí hlasy, které tyto otázky kladly.

Otče, mám neoperovatelný novotvar na mozku a momentálně se podrobuji už třetímu cyklu chemoterapie. Je mi 36 let a jsem úplně zhroucený. Mohl byste mi nějak pomoci? Mám ještě naději? Je možné spojit amazonské léčení s chemoterapií?

Otče, absolvovala jsem cyklus ozařování po operaci rakoviny levé ledviny. Určitě víte, s jakým utrpením to bylo spojeno. Teď mám metastázy v pravé plíci. Moc bych si přála využít léčení ve Vašem institutu. Ale není ta terapie spojena s možností projevu nějakých vedlejších účinků? Bude to znovu bolet?

„Spojení fytotherapie s chemoterapií je možné“, řekl páter při našem prvním setkání, když si prohlížel dopisy, které jsem přivezl. „Není to právě nejlepší východisko, podle mého je lépe, když nemocný ustoupí od chemie. Ale na druhou stranu rozumím, že to hodně lidí nechce udělat. Důvody jsou různé. Nedostatek důvěry k rostlinám, obava ze ztráty času, který, jak se později může ukázat, už nelze dohnat, nátlak lékaře. Ale z mých zkušeností vyplývá, že šance na vyléčení vzrůstají, když pacient odloží léky. Ale nechce-li to udělat, léčíme ho samozřejmě také a předpoklady vyléčení nejsou o moc horší, i když – opakuji – **určitě to není optimální řešení.**“

„A není léčení bolestivé?“

„Ne, v žádném případě. Nejsou ani žádné vedlejší účinky, ani jiné nepříjemné efekty.

Je to nenásilná metoda, počítající především s povzbuzením obranných mechanismů organismu. Jedině v období první etapy – očištění krve – se může projevit bolest hlavy, mírné bolesti svalů, žaludeční nevolnosti a někdy i zvracení. Ale to jsou normální jevy, které mohou nastat, je-li organismus podroben intenzivní detoxikaci.

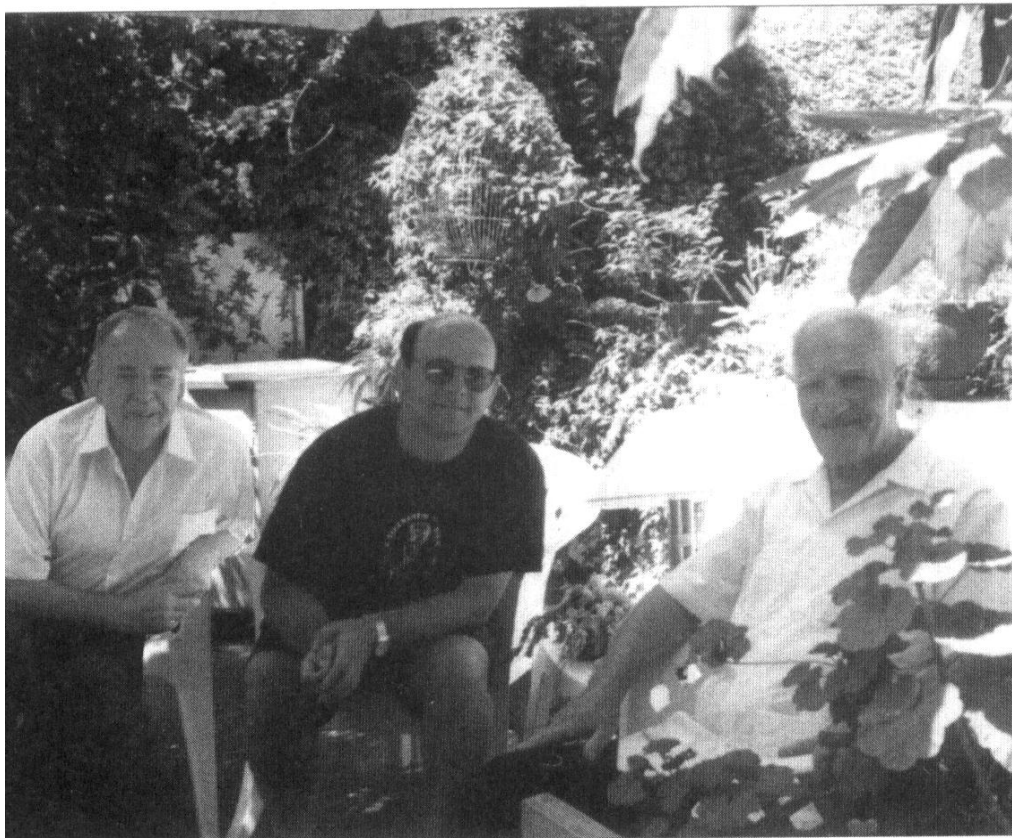
Po zahájení léčby velice rychle ustupují i jiné symptomy typické pro novotvarová onemocnění, jako např. rychlé hubnutí. Nemocní začínají přibývat na váze a každým dnem se cítí lépe. To je důležitý signál, který nás vždy velice potěší. Znamená totiž, že organismus začíná bojovat a stavět se proti nemoci. A o to právě jde!“

Často se opakovala i jiná otázka: „*Jak drahé je léčení rostlinami? Není dostupné jen naftovým šejkům, anebo ho mohou využít i normální lidé?*“

„Léčení není drahé. Snažím se, aby ho mohl využít každý, kdo ho potřebuje.“

„Jak vypadá typická protirakovinová léčebná kúra, kterou absolvují pacienti?“

„Celá kúra má několik etap a trvá někdy i více než deset týdnů. Cílem první etapy je obvykle očištění organismu od všech nečistot a pozůstatků farmak, které se hromadí ve vnitřních orgánech po přijímání léků. První měsíc – shodně s indiánskou recepturou – podáváme obvykle **manayupu**, potom **flor de arena** nebo **hercampuri**. Všechno to jsou léky užívané tisíce let kmeny Pirů a Machiguengů.“

Autoři knihy s páterem Szeligou

„Očištění je pouze začátkem...“

„Každá léčba je v zásadě jiná. Všechno záleží na tom, kde je novotvar lokalizovaný a v jaké je fázi vývoje. Všeobecně ale mohou říci, že nejprve v měsíčním cyklu podáváme **vilcacoru** a dále asi 40 dní **dračí krev – sagre de drago**. Každá z těchto substancí má antirakovinové účinky, ale působí trochu odlišným způsobem. Jejich kombinací se dosahuje velmi vysokého stupně účinnosti.“

„Jak vysokého?“

„Nechci šokovat procenty, ani uvádět počty vyléčených pacientů, abych příliš netrápil onkology. Řeknu jen, že rostlinnými preparáty léčíme všechny druhy novotvarů, a v zásadě – jinak než na pracovištích konvenční medicíny – **žádné případy pro nás nejsou beznadějně.**“

„Mnohem účinnější než léčení je určitě prevence...“

„Samozřejmě. Obě uvedené substance **vilcacora** i **sangre de drago** mají výborné preventivní účinky a podávané v menších dávkách než v případě léčení v podstatě vylučují

pravděpodobnost onemocnění novotvarem. Jestliže k tomu dodáme každoroční očištnou kúru organismu za pomoci kombinace **té indio, manayupy a hercampuri**, možno říci, že **už známe úspěšnou metodu zabraňující vzniku onemocnění rakovinou!**“

*Ze slovníku kečua-španělského, španělsko-kečuánského, části Vocabulario de los nombres vulgares de la flora peruana, autora Juana Soukupa, vydaného v roce 1970 v Limě: **Manayupa** – také **manayupana, runa manayupa, pega-pega**, což bylo časem deformováno na **pata de pero** nebo **pie de pero** (psí tlapa). Andská rostlina rostoucí převážně na hlinitém podloží ve výškách od tisíce do tří tisíc metrů nad mořem. Má silné účinky očištné a revitalizační. Za časů Inků byla uctívána, a byly jí připisovány božské vlastnosti. Používání manayupy – v podobě čajů nebo výluhů – bylo rezervováno pro indiánskou šlechtu, nebo osoby svázané s panovnickým dvorem. Pěstování a používání těchto třiceticentimetrových keříků manayupy nižšími třídami bylo přísně trestáno smrtí. V doslovném překladu ten název znamená: „**Nespočítatelná jsou dobra, jaká může dát člověku**“. Dodnes ji spojují indiáni z kmene Kečua s kultem „apus“ – bohů hor, obývajících nejvyšší partie And, a přinášejí jim jako oběti náručí těchto suchých bylin.*

„Znamená to, že už zanedlouho takové rostliny jako **vilcacora** a **manayupa** změní tok historie medicíny?“

„Určitě. A nejen **vilcacora** a **manayupa**. Ty dvě jsou pouhým začátkem, jsou příslovečným vrcholkem ledovce. Protože také **muña-muña, shimbillo, tahuari, huaco blanco, chuchuhuasi, chirisanango, choquetarpo, cola de caballo, yanatananca**, anebo také rostlina, kterou využívali staří Inkové jako rostlinu vracející mládí, **viñay-wayna**. Amazonský prales je lékárnou budoucnosti, kde se na policích nachází mnoho dosud neznámých léků. Více než půl století jsem se všestranně seznamoval s těmito rostlinami, jejichž síla a účinnost nejsou žádné čáry, ale skutečnost. Indiáni, kdyby chtěli, nemuseli by vůbec používat tajemná zaklínadla, ani věřit v nějaká uzdravující božstva. Stačilo by jen, že znají zkrátka tyto rostliny! My jsme jimi v poslední době začali dokonce účinně léčit i AIDS!“

Páter Szeliga sáhl na polici a na desce stolu se objevily hustě popsané sešitky obsahující léčebné receptury amazonských indiánů.

„Rostliny, které jsou tu popsány, budou abecedou medicíny 21. století!“

SVĚT NAVRÁTIT SVĚTU

Když uslyšel, že má jet do Peru, do Jižní Ameriky, chytil se za hlavu. „Až tak daleko?“ Hned na to otevřel atlas Trzasky, Everta, Michalského, rok vydání 1924.

Popravdě řečeno, vždy myslel na Afriku, protože je blíže domova, blíže Evropy. A pak nečekaně – Jižní Amerika. I když na druhou stranu to pro něho nemuselo být takovým překvapením. Polští saleziáni už tradičně pracovali v Latinské Americe a mise v Africe byly teprve v začátcích.

Po chvíli listování objevil politickou mapu Jižní Ameriky. Peru na ní svítilo velkou, jasně modrou plochou, protnutou několika velkými řekami. Četl: „Ucayali, Urubamba, Maraňon, Amazonka“ a ve své obrazotvornosti hned uviděl divoce rostoucí, tropickou džungli, jakou znal zatím jen z ilustrací. „A vlastně zanedlouho už budu tam a přesvědčím se na vlastní oči, jak takový les vypadá doopravdy!“, pomyslel si. „Jak mě přijme? Jak mě přijmou indiáni? Co bych měl udělat, abych získal jejich náklonnost?“

Tu poslední myšlenku si zapamatoval velice přesně. Měla ho provázet už nastálo. Stala se heslem, kterým se řídila celá jeho přítomnost v Jižní Americe. Na misionáře to nebyl přístup moc ortodoxní. Protože přinášet víru pro něho nikdy neznamenovalo cíl sám o sobě. Svou misi od začátku chápal jako civilizační posláním. Mělo to být sblížení pralesních indiánů se světem, se současností. Takové sblížení, které neubliží.

„Peru není jen džunglí, jsou to také, a možná že především, hory. Je to vlastně miniaturní Jižní Amerika“, vypráví o 69 let později, sedíc na terase vily celé v květech, v reprezentační limské čtvrti Miraflores. „Ta miniatura je obrovská – rozkládá se na jeden a půl milionu kilometrů čtverečních a je pětkrát větší než Polsko! Je tu všechno, pouště, sněhem pokryté štíty i dusné, selvou* zarostlé doliny, kam ještě bílý člověk nevstoupil.“ „Chceš-li poznat tento kontinent, přijed' do Peru“, tak by měl znít reklamní slogan turistických kanceláří.

„Ano, teď už to vím jistě, měl jsem velké štěstí, že jsem se dostal právě sem.“

Ale tehdy na samém počátku, když se loučil s rodným městem Tychy a milovaným Krakovem, to ještě nevěděl. Vycházel však z toho, že štěstí je třeba si zasloužit. Že není možné čekat na to, co přinese osud. Proto se ještě v Evropě, počítajíc dny do odjezdu za oceán, začal učit indiánské nářečí kečua – znějící jako štěbetání ptáka a šum horských potoků – jazyk dávných Inků.

„To bylo jedno z rozhodnutí, které jsem potom, už za pobytu v Jižní Americe – jak se sluší na misionáře – mnohokrát blahoslavil. Vždyť nynější Peru bylo kdysi srdcem státu Inků a bez znalosti tohoto jazyka nebylo možno se po jeho hornatém území pohybovat. To zde se nacházelo Cuzco, důstojné hlavní město Tawatinsuyu – „Imperia čtyř stran“ – s monumentálními kamennými paláci, svatyněmi a obrannými valy tak mohutnými jako slavná pevnost Sacsahuaman. To zde, nedaleko, ležela slavná Svatá dolina, a ještě dál na sever, nad střední Urubambou, trosky Machu Picchu dokonale dochované pozůstatky tajemného města, ve kterém kdysi pravděpodobně sídlili mudrci, stratégové, kouzelníci i „amautakuna“, čili lékaři Inků.

„Amauta“, v jazyku kečua, označuje mudrce nebo léčitele. Množným číslem tohoto slova je „amautakuna“. Je to velice starý výraz, ale současně asi jeden z nejhezčích. A je to také příklad, jak se historie a tradice pohybují ve spirále. Neboť slovo „amatua“ je částí

adresy elektronické pošty našeho institutu, který už třicet let odkrývá zapomenuté lékařské umění Inků i léčitelské znalosti indiánů obývajících východní částí bývalého impéria. Tak se historie i současnost setkaly v jednom bodu. Prastaré léčitelské umění ožilo, a po staletích, pro mnohé tak nečekaně, začalo získávat přízeň.“

Ovšem věděl, že to bude trvat dlouho, ale že tak dlouho, to nečekal.

„Nejprve byla řeč o tom, že tam možná budu tři roky, a jestli se dobře zaklimatizují a najdu společný jazyk, tak řekněme pět – ale určitě ne déle. Ale že to bude sedm dlouhých desetiletí – 69 období sucha a 69 období dešťů? To jsem nečekal. To bych se asi nerozhodl k odyseji do Nového světa a našel bych nějaký důvod, abych neodplul.“

„Ale pak byste se nikdy nedozvěděl, co jste ztratil. A my bychom rovněž nevěděli, o co jsme přišli.“

Určitě byla potřebná odvaha k tomu, aby člověk přijal takovou výzvu, velká víra v Prozřetelnost, aby se ujal úkolu v té daleké zemi. Je třeba si uvědomit, že Jižní Amerika před sedmdesáti lety to nebyl kontinent, který dnes známe z kanálů Discovery, nebo National Geographic Chanel. Když pater Edmund Szeliga přijel do Peru, tak spousta úseků hranic na tomto kontinentu nebyla ještě vůbec vytyčena. Silnice neexistovaly, protože tam nebyly téměř žádné automobily, a vnitrozemí bylo jednou velkou bílou plochou na mapě. Plochou jen o málo menší než za časů Alexandra von Humboldta – cestovatele, jehož zápisky z Jižní Ameriky hltal s červenými tvářemi v době, kdy balil svůj malý, skromný kufr, před velkou cestou za ještě větší Velkou vodu.

Byla to Latinská Amerika, která nebyla ještě spojována s Macondo. Gabriel García Marquez byl tehdy ani ne desetiletý, a teprve s dokořán otevřenýma očima hltal podivné povídky své babičky. Byla to nejoprávněnější terra incognita, bez metly civilizace, v podobě rtuti otravující přílivy Amazonky, bez garimpeiros**, bez slavné transamazonské dálnice, spojující protilehlé konce kontinentu. Byla známá jen z neúspěšných hledání cesty, vedoucí do legendárního, v džungli ztraceného El Dorada, i ze zpráv o výskytu podivných monster vyskytujících se ve věčně zelených hlubinách bezbřehých houštin, které se čas od času objevovaly na stránkách časopisů. Byl to úplně jiný kontinent. Kontinent, o kterém se nevědělo téměř nic.

Když se dnes dívá na přečpané ulice Limy, kterými pádí stáda divokých japonských aut, občas se mu stýská po tamtěch pionýrských časech. Už se nikdy nevrátí...

Trochu litoval, že odjížděl z Polska. Bylo samostatné tak krátce, a ještě bylo potřeba tolik udělat... Utěšoval se jenom myšlenkou, že bude představovat svobodné Polsko světu. A zároveň ponese pomoc potřebným.

Do příručního zavazadla se Humboldtovy knížky samozřejmě nevešly. Spolu s Bibli se vešla jen Trilogie, kterou celá léta četl nahlas, aby nezapomněl svůj rodný jazyk.

A tak, možná trochu nevědomky, šel ve stopách hrdiny Sienkiewiczova Strážce majáku. Ostatně on sám může ztělesňovat mnoho polských strážců majáku, které v tu samou dobu, anebo i dříve, osud rozvál po celém světě. Hodně z nich, zvláště těch, kteří se ocitli v Jižní Americe, na kontinentě pro Poláky neseznalém a ne moc přátelském – třeba jen s ohledem na nelidské klima – navždy zůstalo bezejmenných. A o jiných víme nemnoho. Ale on, jako jeden z mála, kterým se podařilo vykonat něco doopravdy velkého a krásného, může mluvit **za ně a místo nich**. On, pater Edmund Szeliga „*El padre*“*** - jak ho tu nazývají.

Ještě než se vydal na cestu, často se mu o Jižní Americe zdálo. Nejprve byla zamlžená, jaksi nereálná, současně však bájná i pohádková, jakoby z kronik Ameriga Vespucciho. Postupně ji ale začal vidět stále jasněji, stávala se blízkou a téměř hmatatelnou. V jeho snech

se často objevovala postava staříckého mnicha, procházejícího se mezi tropickým porostem, provázená tou rajskou zahradou svalnatým, podsaditým indiánem.

„Dneska vím, že tím mnichem jsem byl já sám“, povídá s úsměvem, „a indiánem některý z bojovníků kmene Pirů nebo Machiguengů. Možná Juan Sebastian nebo Juan Quispe. Který, to vám nepovím, protože jeho tvář si už nepamatuji. Ve snu je málokdy vidět jasně. Ale jsem si jist, že to byl jeden z nich.“

Peru je třetím největším státem Jižní Ameriky, po Brazílii a Argentíně

Od začátku měl pocit, že mimo to, že jede učit, bude mít šanci sám se hodně dozvědět. Pokud bude patřičně vytrvalý a bude mít trochu štěstí, objeví pro sebe celý ten neznámý svět. Svět, který je třeba nutně navrátit světu. Do té myšlenky dospíval a zvykal si na ni, za mnohotýdenní plavby po oceánu. Tak, jak překračoval hranice podnebních pásem a měnil ve stejném rytmu oblečení, za stále lehčí a vzdušnější, odpovídající tropům a slunci, cítil se jako by měnil kůži.

Když po 45 dnech strávených na moři vplouval do přístavu v Callao, byl už někým jiným než na začátku cesty.

„Ve chvíli, kdy se z věčné mlhy vynořoval pustý břeh Peru, cítil jsem, že začíná něco velice závažného“.

A nejen pro něj.

- * selva – (špan.) vlhký obratníkový les zaujímající obrovské území v povodí Amazonky
- ** garimpeiros (port.) hledači zlata
- *** El padre – (špan.) – otec

Rezidence pátera Szeligy na okraji vesnice Machiguengû

I amazonští indiáni kmene Bora znají pátera Szeligu

Machiguengové sídlí v povodí Ucayali

Pirové se snaží spojovat tradice s vymoženostmi civilizace

Slavná **vilcacora** ve dvou podobách: kůra prezentovaná páterem Szeligou a hotová drť k přípravě vývaru

Amazonská džungle v sobě ukrývá spoustu tajemství a divů

Rozložité stromy *sumauba* tvoří liány náležející do té samé rodiny co vilcacora

Řeky jsou dálnicemi džungle

Páter Szeliga a shimbillo – jedna z rostlin v boji proti AIDS

Výprava na druhý břeh

MEZI APURIMAC A URUBAMBOU

Ze zápisníku reportéra:

Poslední kultovní Inkové žili v povodí Amazonky, v nejnepřístupnějších částech And, mezi řekami Apurimac a Urubambou. Od území Peru, které bylo v moci Francisca Pizarra a conquistadorů, je oddělovala vysoká, pětitisícová pásma hor, ledovce a dál tropická džungle, vysoké skalní útesy a žulové kaňony hluboké na míle. Tam zbudovali svou svatyni, kam se Španělé nikdy nedostali. Rezidenci, udivující omračujícím přepychem. Svět se o ní dozvěděl teprve v roce 1911, když americký badatel předkolumbovských kultur Himar Bingham našel ukryté, vymřelé město, ve stínu vrcholu Machu Picchu. Tato část údolí velkého kaňonu Urubamby je dnes opravdovou Mekkou turistů.

„Tam, do království Inků, se dostal sám, s křesťanskou misí v roce 1568, bratr Diego z řádu sv. Augustina. Hovoří o tom dlouhá Umravňující kronika řádu v Peru otce Calanchy. To bylo první, co jsem četl v rámci příprav na mou misionářskou službu. První vědomosti o konfrontaci Starého a Nového světa. Pak jsem četl Historii Inků psanou jimi samými, indiánskou verzi dějin začínající panováním bájných zakladatelů hlavního města Cuzco a končící v období panování všech vládců Vilcabamby z dynastie Inků. Následoval Příběh o starodávném království Peru Joana de Santa Cruz Pachacutieho, kronika plná ukrutností bojů mezi kmeny indiánů až po vznik impéria Inků. A nakonec jsem prostudoval *Zprávu o dobytí Peru* Tita Cusi Yupanquieho, sepsanou synem Manco Inky a popisující časy panování jeho otce, imperátora Vilcabamby. Tato kniha byla z pohledu duchovního pastýře nejvíc poučná. Přibližovala krivdy doznané Inky, těmi, kteří kladli odpor conquistadorům, ale i těmi, kteří byli ve spojení se Španěly. Neboť conquistadoři později záludně vraždili i ty druhé bez žádných ohledů. Nedůvěru bělochům, předávanou z pokolení na pokolení, jsem cítil při styku s různými kmeny pralesních indiánů dlouhá léta. Zmizela teprve tehdy, když jsem dobře zvládl jejich nářečí, krásná, plná metafor, plná poezie.

Džunglí jsem kráčel ve stopách bratra Diega. 68 let jsme žil mezi indiány, dědici kultury Inků. Děлил jsem se s nimi o každodenní starosti, prožíval hlad, narození nových bytostí i smrt jejich blízkých. Byla to doba trpělivého hledání vzájemného porozumění a důvěry. Zvláště jejich důvěry ke mně. To jsem si určil za základ. Byl v tom i cíl mé mise, shodný s heslem řádu augustiánů ‚víra hledá porozumění‘. Když jsem k tomu přidal pravidlo tomistů ‚rozum hledá víru‘, tak jsem postupně probouzel inspirace k dialogu, který se dostával za obvyklé hranice.“

Od části Peru ovládané conquistadory byli Inkové odděleni nedostupnými Andami

„Začátky nebyly jednoduché. Když vycházelo slunce s oslňujícím svitem anebo jasně svítil měsíc, budily se v nich jakési divné, atavistické tesknoty. Jejich srdce ožívala, naplněná radostí. Tehdy spínali ruce k nebi s gestem pozdravu a setrvali dlouho bez hnutí. Zdálo se mi to nepřirozené, nechápal jsem to. Přece jejich předkové uctívali Virakoče, boha, který stvořil svět Inků. Jemu zasvěcovali své svatyně, mimo jiné i ty v Cuzco, ‚pupku světa‘, jak zní v překladu jeho jméno. Teprve později jsem si uvědomil, že kult Slunce a Měsíce byl přece formou náboženství jejich prapředků. Vlastně formou rozšířenou nejen mezi indiány.“

„Nedají se v krátkosti vylíčit problémy duchovního pastýře, s jakými jsem se potýkal. Řeknu jen tolik, že zasazení křesťanství v našich společných úvahách na té velké scéně amazonské bídy, bylo jako jarní deštík, padající na tvrdou zem. Vede k rozkvětu, tak jako moje učení – k plodům.“

„Byl jsem šťastný, když o mně říkali, že hlásám pravdu a naději. A utvrzoval jsem se v přesvědčení, že v těch drobných zápasech s iluzemi, po staletí zakořeněnými a v pokusech o vštípení lásky k bližnímu, jsou v podstatě nejdůležitější pravdy o příčinách lidského neštěstí a snaha o jejich zvládnutí. V tom je ukryta svatá podstata, myslel jsem si. A hlavně v tom jsem spatřoval svědectví křesťanství. Nazýval jsem to pobožností touhy a pobožností úsilí.“

V KRÁLOVSTVÍ ROSTLIN

„Snažil jsem se, aby ti mí indiáni, budovali svou biografii rozumně, s vědomím odpovědnosti. Učil jsem je, co dělat, aby se potraviny rychle nekazily, vypravoval jsem jim o světě bělochů, přesvědčoval o nutnosti plánování, uvážlivého a úsporného hospodaření, o nutnosti vytvoření specializací jako např. stavitelé domů atd. A skutečně, po určité době přestávali připomínat chodící žaludky, ke všemu ještě mrhající potravinami. Přestávali žít chvílí, ze dne na den.

Ale i já jsem se od nich hodně naučil. Především jsem se seznamoval s přírodou.

Jak je známo, to vlastně peruánští indiáni našli lék na malárii. A to byla jedna z mých prvních proseb: ukažte mi, prosím, jak vypadá chininovník. Jak z kiny, což znamená kůry, připravujete lék?

Zde je potřeba říci, že indiáni dosud pouze jednou poodhalili nejvíce strážena tajemství, jakými byly jejich vlastní metody léčení. Jedno z nich prozradili conquistadorům decimovaným v Amazonii malárii. Jako protilék na tuto nevyčísitelnou chorobu byla, jak se ukázalo, kůra, Španělům známého stromu, který jim ukázali indiáni. O sto let později byl tento strom na počest ženy vícekrát Peru, hraběnky Chinchon, která byla jako první Evropanka vyléčena z malárie, nazván chinovníkem. Zakrátko začali jezuité v Amazonii opracovávat zázračnou kůru a v podobě prášku zvaného chinin ji začali exportovat do světa. Pod hrozbou trestu smrti zakázala vláda Peru vývoz semen a rostlin chinovníku. Teprve téměř po dvou staletích vyvezl tajně německý botanik Hasskarl na objednávku Holanďanů sazenici chinovníku z Peru na Jávu. Proto se Jáva stala hlavním producentem chininové kůry a chinin dodnes s úspěchem konkuruje syntetickým lékům proti malárii. To tak na okraj.

Všechny informace získané od indiánů jsem si zařazoval společně se způsoby přípravy léčivých preparátů a jejich použití. Samozřejmě, že jsem stromy i rostliny identifikoval, pokud byly vědě známy. Například **vilca** – strom, ze kterého se získávají prostředky uspávací a projímavé, to je *piptadenia macrocarpa*, **kuka** nebo **coca**, je keř *erythroxyton*, jehož listy obsahují mnoho vitamínů a mikroelementů, žvýkané mají uklidňující účinky, zmírňující pocity hladu a bolesti.

A tak jsem se postupně naučil rozlišovat stovky stromů, keřů i rostlin. Po několika letech jsem dokonale znal, že to je **canagua**, čili *chenopodium pallidicaula*, a to **ayary**, čili *chenopodiaceae*, a obě jsou divokými odrůdami rostlin z čeledi merlíkovitých.“

Ze zápisků pátera Szeligy:

Nejvíc mám rád chvíle, kdy po celém dnu stráveném v džungli, večer, cítíc pulzující únavu v celém těle, mohu zavěsit lůžko a ponořit se do sladké blaženosti meditace.

*Ticho v džungli je jiné, odlišné od ticha „sierry“. * V horách není po západu slunce slyšet vůbec nic. Je takové ticho, že když se člověk snaží a soustředí se, může slyšet šumění krve plynoucí v žilách, i šelest vlastních myšlenek. Je hluch. Ale tady, uprostřed neustále pulzujícího života, který ani na chvíli nepřestane kypět, jsme jakoby ponořeni v útrobách obrovské stvůry, kde se bez oddechu cosi mění, přetváří, přesypuje a přelévá. Ne, tady vlastně nikdy není ticho. Je to hudba cikád, bzukot „sancudos“ **, šelestivý zvuk plazících se hadů, bzukot nespočítatelných much, svolávání tapírů, chrochtání kapibar... nejkrásnější zvuky světa, nejkrásnější partitura. A já jsem Jonášem v břichu velryby.*

- * sierra – (špan.) – hory
- ** sancudos – (špan.) – jiný název moskytů

„Můj zájem o získávání přírodních léčivých preparátů posílila tato událost: Jednoho dne, bylo to v prvním roce mé mise, jsme okolo poledne uslyšeli volání od strany hor. Z nevelké skalky jsme uviděli v dáli, v jednom z průsmyků, skupinku lidí. Scházeli pomalu strmou stezkou, vedoucí k naší osadě. Vyšli jsme jim naproti. Byli to pastýři. V síti nesli chlapce v bezvědomí; bylo mu 15-16 let. Šedý obličej, pěna na sevřených rtech. A stala se udivující věc. Indiáni beze slova vyrazili do lesa. Zůstal jsem s pastýři sám. Dozvěděl jsem se, že chlapec je ochrnutý, protože ho ráno uštkla zmije. Po několika minutách se indiáni vrátili. Všichni s tou samou rostlinou. První dávku vývaru mu vlévali do úst ještě na stezce, další dávku dostal v osadě. Večer mladík otevřel oči. Budeš žít – řekli mu. Napájeli ho tím vývarem celou noc. Ráno získal vládu nad rukama i nohama. V poledne, po společném obědě, se vydal s pastýři na zpáteční cestu.

Hned na to jsem si z Limy přivezl *Corpus Hippocraticum*, znamenité dílo otce medicíny, popisující kolem 300 léků a z toho více než 200 rostlinných. Chtěl jsem se seznámit s tím, jak dříve, před čtrnácti stoletími, léčili rostlinnými výtažky, vývary, zábaly, mastmi a podobnými přípravky. **Nebot' fytotherapie je stará jako lidstvo.**

Ze zápisníku reportéra:

Kolébkou fytotherapie, tehdy jedině a celá dlouhá staletí nezastupitelné lékařské praxe, byl Egypt. Tzv. Papirus Eberse nalezený v 19. století, obsahuje téměř 900 receptů doporučených egyptskými knězi v případech léčení nejrůznějších nemocí a potíží. Odtamtud se znalost léčivých rostlin rozšířila do Babylonie a Asyrie – o čemž hovoří dokumenty staré tři tisíce let – a později do Řecka a Říma. Teprve tam se začala fytotherapie stěhovat z chrámů, zbavovat se předsudků a pověřčivých rituálů. První svěští lékaři se objevili v Aténách. Byli jimi studováni přírodovědci a filozofové. Bojem o vědecký – ve smyslu zbavený magie – charakter léčení, se proslavil známý matematik Pythagoras. A tak postupně zanikaly mýty, kouzla a čary léčení.

Milovaný ctihodný otče!

Tak si myslím, že to byla doopravdy požehnaná chvílka, ve které jste se začal zabývat těmi rostlinami! Ve chvíli, kdy jsem Vás uviděl v institutu, pomyslel jsem si, že to musí pomoci! Dnes už to vím jistě, že to tak je! Doslova každým dnem se cítím lépe! Tlak a bolest ve střevech už téměř nepociťuji. Zpočátku, když jsem pil první směs, motala se mi hlava a necítil jsem se nejlépe. Ale vydržel jsem a nepochyboval. Zapamatoval jsem si, že jste říkal, že to tak může být. Potom v druhém měsíci užívání už bylo značně lépe. Přestal jsem hubnout a cítím se stále silnějším. Vrátila se mi chuť do života i víra v to, že je možné nemoc překonat. V léčbě budu pokračovat do úplného uzdravení.

Přeji Vám především zdraví, abyste mohl dále pomáhat lidem, jako jsem já a jsem přesvědčen, že tak jako sv. František, který rozmlouval se zvířaty, tak jednou i Vy – tak dokonale rozumějící rostlinám a jejich jemným duším – budete také uznán svatým, ke kterému budou věřící moci vznášet své modlitby o zdraví své a svých blízkých.

Ze zápisníku reportéra:

Krokem ve směru současné medicíny byly výzkumy Paracelsa, hledajícího v 1. polovině 16. století metody oddělování sloučenin působících na lidský organismus z léčivých rostlin. Paracelsus se domníval, že podstatu léčení tvoří prostředky získané z aktivních složek oddělených v průběhu chemického zpracování léčivých rostlin. V propagaci jeho výzkumů a objevů měl nepochybně velký význam vynález knihtisku. Fytotherapie se od této doby začala dostávat do stínu léků založených na syntézách organických substancí a preparátů získaných v laboratořích.

„Ty neznámé rostliny, kůry stromů s jejich mízou, liány, kořeny, květy, listy, semena i plody jsem posílal do kláštera saleziánů v Limě, odkud moji řadoví bratři předávali vzorky analytikům z laboratoří Univerzity San Marcos. Tam jsme zkoumali doslova každé stéblo. Jakmile jsem se seznámil – řekněme s **chilci** – rostlinou vědě neznámou, s hořkými a lepkavými listy, okamžitě jsem ji poslal do Limy. Analýzy obsažených chemických sloučenin jsem pak zařazoval do své dokumentace. Obohacovaly ji poznámky všeho druhu, zápisy úvah, asociací, konstatace. Současně jsem dlouhá léta studoval akademické příručky z různých oblastí medicíny. Tyto znalosti prohlubuji i nadále, obstarávajíc pro klášter aktuální, americká vědecká periodika.“

NÁVRAT K FYTOTERAPII

„Postupně jsem si uvědomoval, že z euforie provázející syntetické léky vytrhly svět medicíny teprve viditelné projevy vedlejších účinků, které s sebou přinesla chemie. Účinků často neodvratných, narušujících normální činnost organismu. Teprve tehdy bylo zjištěno, že v boji o zdraví člověka akademická medicína nepřinesla – tak doopravdy – mnoho dobrého. Obrovské množství nových syntetických léků vůbec nechránilo lidstvo před nemocemi. Právě naopak. Oslabováním imunitního systému organismu, způsobily jeho snadné podléhání působení různých bakterií a virů. Způsobily jeho bezbrannost vůči vznikajícím zrudným buňkám. Způsobily jeho bezbrannost vůči poruchám funkcí jednotlivých orgánů. Medicína, tak silná a současně tak bezbranná, se dostala na rozcestí. Lékaři si začali pokládat otázku – kudy dál? Stále více z nich si začalo připomínat Hypokratovy zásady a začalo se uchýlovat k fytotherapii, k novým výzkumům rostlin. Rostlin, které neškodí a jejich znovuobjevená účinnost, zvláště v boji s nevléčitelnými chorobami, povzbuzuje k volbě této správné cesty.

Tak rostlo moje okouzlení přírodou a rostly mé zkušenosti. Rodila se andská fytotherapie. Porovnáme-li ji s lékařskou vědou, můžeme s určitostí říci, že jestliže se pomocí syntetických léků nejednou nepodaří zastavit postup choroby kvůli nepřítomnosti jakési nezbytné složky, tak přírodní léky jich obsahují tolik, že organismus – fungujíc jako homeostat – si vybírá mezi nimi to, co potřebuje. To způsobuje slábnutí obliby syntetických léků. Chemie začíná uvolňovat místo přírodnímu lékařství. Odstupuje mu pouze proto, že mimo lavinového rozvoje vědy, se stále ještě nedaří uměle vytvořit struktury, jaké jsou dílem přírody.

Ale akademická medicína se i nadále staví proti přírodním rostlinným lékům. Mnoho z nich, mimo své dokonalosti, dodnes nenašlo místo v lékárnách. A některé teprve po staletích. Například substance z rostliny zmijovice (*rauwolfia*) užívané tři tisíce let v indickém lidovém léčení, byly medicínou oficiálně uznány až v roce 1931. Tehdy dva chemici v Indii odloučili z kořene tohoto stromu čisté alkaloidy, které byly následně velice pečlivě zkoumány farmakologicky. Bylo zjištěno, že dokonale snižují krevní tlak. O dva roky později z nich známá firma CIBA vyrobila neobyčejně cenný preparát s názvem SERPAZIL, užívaný při léčení hypertenze. Prastarý rostlinný lék získal zakrátko všeobecné uznání na klinikách v celém světě. Tři tisíce let se o postavení léku uchází též čínská bylina *žen-šen*, mající regenerační vlastnosti. Podobně to bylo i s africkou rostlinou *mandragorou*, jejíž léčivý kořen je dnes s úspěchem používán.

Učenci soudí, že obvykle musí uplynout 20 let, než se léčebný prostředek pocházející z rostlin dostane z lesů na trh. Jedním z příkladů může být též kurare, kdysi výhradně v džungli užívaný jed, kterým indiánští lovci natírali hroty šípů. Kurare získané z mízy jedné liány – latinským názvem *chondrodendron tomentosum* – je dnes neobvykle účinným prostředkem uvolňujícím svaly. Farmakologové zjistili, že alkaloid nazvaný tubokurin, obsažený v míze liány, dokáže zachránit život osobám trpícím na křeče vyvolané tetanem nebo astmatickou paralýzou. Dvacet let po tomto zjištění považují chirurgové na celém světě tubokurin za neocenitelný přípravek při operacích vyžadujících uvolnění svalstva.“

TAJEMSTVÍ Pirů a Machiguengů

„Nejvíce jsem se naučil od Pirů z horního toku Urubamby a od Machiguengů ze střední části Ucayali. Především ale od Pirů, se kterými, a nebojím se užít toho termínu, mě spojuje hluboká důvěra a srdečné přátelství. Navštěvuji je tak často, jak jen mohu, a jak dovolí počasí. Nejméně ale dvakrát za rok. Machiguengy, bohužel, trochu méně, protože bydlí hlouběji v džungli.“

„Začněme snad od těch nejvšeobecnějších pravidel, která vám indiáni prozradili.“

„Za prvé – **jestliže léčivou rostlinou je strom, pak nejvíce léčivých substancí se hromadí v kůře. Jestliže se jedná o keř, léčivé látky obsahují především kořeny. Za druhé – nejuniverzálnější formou léku je odvar. Obvykle se podává třikrát denně, ve víceméně čtvrtlitrových porcích.** Z těchto dvou všeobecných zásad vyplývá třetí – indiánské léky jsou obvykle odvary z kořenů nebo kůry. A jestli si nejsme úplně jisti jakou rostlinu na jaké onemocnění podat, měli bychom použít lék účinný proti uštknutí jedovatým hadem, neboť protijedové substance jsou něco takového jako všelék a mají široké spektrum účinků.“

„O jakých rostlinách proti rakovině vám vyprávěli kouzelníci?“

„Především o královně všech léčivých rostlin Amazonie, čili o už zmíněné **vilcacoře**. Její latinský název je *uncaria tomentosa*, název španělský – *uña de gato*. Je to posvátná rostlina Inků, jejíž používání bylo kdysi vyhrazeno pouze pro panovníka a jeho nejbližší. Už v šedesátých letech byla na můj požadavek provedena na univerzitě v Neapoli podrobná chemická analýza. Z ní vyplynulo, že tato rostlina obsahuje naprosto unikátní složení alkaloidů a glycidů blokujících rozvoj mnoha druhů rakoviny. **Odvar z několika gramů vilcacity, podávaný třikrát denně ve čtvrtlitrových porcích, se projevuje jako neobyčejně účinný lék dokonce při pokročilých stádiích novotvarů.** Tato báječná rostlina otevírá před medicínou úplně nové perspektivy!“

DESCRIPTION	
Properties/Actions:	Antibacterial, Antimutagenic, Antioxidant, Anti-inflammatory, Antitumorous, Antiviral, Cytostatic, Depurative, Diuretic, Hypotensive, Immunostimulant, Vermifuge
Phytochemicals:	3beta,6beta, 7-Acetoxydihydnomiline SD CCO, 19alpha-trihydroxy-urs-12-en-28-oic-acid, 5alpha- carboxystrictosidine, Acetyluncaric-Acid PL JSG, Adipic-Acid, Alloisopteropodine, Allopteropodine, Angustine, Campesterol, Carboxystrictosidine, Catechol BR AYL, D-Catechin, DL-Catechol, Catechutannic Acid, Beta-sitosterol, Corynantheine, Corynoxetine, Dihydrocorynantheine, Dihydrocorynantheine-n-oxide, Dihydrogambirtannine, Ellagic Acid, L-Epicathechol, (-)-Epicathechin, Gallic-Acid, Hanadamine, Hirsutine, Hirsuteine, Hirsutine-N-Oxide, Hyperin, 3-ISO-19-EPI-Ajmalicine, Isocorynozeine, Isomitraphylline, Isopteropodine, Isorhynchophylline, Isorhynchophylline-N-Oxide, Isorotundifoline, Ketouncaric-Acid, Mitrapphylline, 11-Methoxyyohimbine, Oleanolic-acid, Ourouparin, Oxogambirtannine, Pteropodine, Quinovic-acid-3beta-o-(Beta-d-glucopyranosyl -(1->3)beta-d-fucopyranosyl-(27->1)beta d-glucopyranosyl-ester, Quinovic-acid-3beta- o-beta-d-fucopyranoside, Quinovic-acid-3beta-o-beta-d-fucopyranosyl- (27->1)beta-d-glucopyranosylester, Quinovic-acid-3beta-o-beta-d- quinovopyranoside, Rhynchophylline, Rotundifoline, Speciophylline, Stigmasterol, Uncarine, Uncarine-f, Ursolic-acid

Chemické složení vilcacity

Z referátu dr. Aquirre Changa, ředitele kliniky Santa Beatriz v Lince (?) na 2. mezinárodním semináři tradiční i alternativní medicíny v Limě:

Chemické analýzy, podpořené lékařským pozorováním, provedeným v Institutu andské fytotherapie, potvrzují široké a neobvykle příznivé účinky rostliny, známé pod indiánským názvem vilcacora. Klinické zkoušky prokázaly, že tato rostlina velice dobře plní roli antioxidantu a má účinky protirakovinové. V situaci objevu choroby brání vzniku metastáz a způsobuje jejich regres. (...) Velká hustota glycidů, charakteristická pro tuto rostlinu, způsobuje, že má vlastnosti protizánětlivé a antivirové. Pomáhá při tvorbě bílých krvinek, stimuluje imunitní systém a zvyšuje fagocytózu. Posiluje to obranné síly organismu a vede ke značnému zlepšení zdravotního stavu i u nejzávažnějších onemocnění.

„Se kterými indiány jste se sžil nejvíce?“

„S Piry. Je to velmi inteligentní kmen. A – i když v minulosti to bylo jiné – teď je jeho postoj velice mírový. Pirové přejali určitě elementy bělošské civilizace a současně zachovali to, co je nejcennější z jejich vlastní tradice. S Piry mě spojují srdečná pouta už od předválečných časů, tedy od nepaměti. Byl jsem pro ně blízkým – a vzájemně – snad už tehdy, když jsem zastával funkci ředitele Kolegia saleziánů v Cuzco. Odtamtud to k nim bylo poměrně blízko. Chodil jsem do jejich pralesem pokrytých hor několikrát do roka a pobýval s nimi celé měsíce. Zúčastňoval jsem se i různých závodů. Ve střelení z foukačky – dlouho jsem to cvičil – se mi podařilo jednou vyhrát soutěž, které se zúčastnili i obyvatelé tří sousedních výsek. Domorodce si to pamatují dodnes. To všechno nás velice sblížovalo.“

Ze zápisníku reportéra:

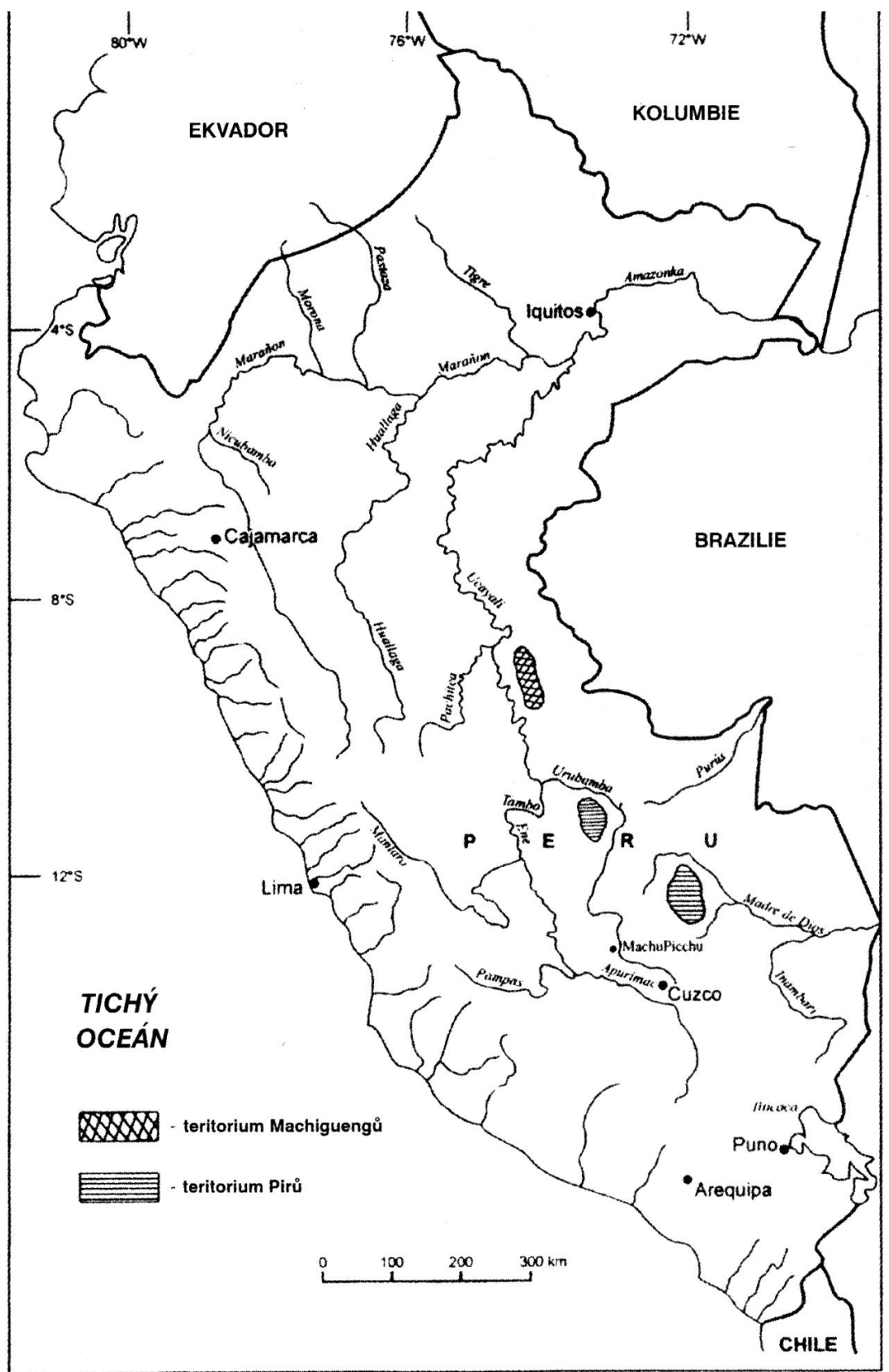
Kmen Pirů čítá nyní okolo šestnácti tisíc hlav. Žije po obou březích horního toku Urubamby. V minulosti byl velice silně pronásledován hledači zlata i sběrači kaučuku. V porovnání s jinými kmeny peruánské Montanie jsou tyto indiáni více připoutáni k půdě a obdělávají pole. Jako jedni z mála obyvatel pralesa na horním toku Amazonky se zabývají také hrnčářstvím. Rádi tetují svoje těla a tváře si při příležitostech kmenových oslav malují na červeno. K tomu používají rostlinné barvivo pocházející z waipiri, rostliny mající ještě do nedávna postavení hlavního výměnného artiklu obchodu se sousedními kmeny. Jiné cenné druhy zboží stanovující pro ně směnnou valutu představují léčivé rostliny, v jejichž používání jsou nedostižitelnými mistry.

Ze zápisků pátera Szeligy:

Dnes jsem viděl neobvyklou věc. Šel jsem přes les. Nebyla to stezka, ale houština dost lehce překonatelná. Byl jsem sám, a tak jsem dával velký pozor na to, abych neztratil orientaci a našel pak zpáteční cestu. Mimo to jsem se pohyboval rychle. V jedné chvíli jsem pár desítek metrů před sebou uviděl nějakého indiána. Šel tím samým směrem co já. Začal jsem se k němu přibližovat. Už jsem ho chtěl pozdravit, když jsem... oněměl.

Indián cosi uviděl, zastavil se a jakoby ztuhl. Mimo vzdálenost, jaká nás dělila, jsem z jeho uctivého postoje usoudil, že to, co uviděl, vyvolalo jeho obdiv a úctu. Couvl a padnul na kolena... před kvetoucí rostlinou. Začal se klanět! Trvalo to několik minut a potom vstal a okolo rostliny začal lehce, měkce tančit. Po chvíli té adorace pokračoval ve své cestě.

Rostlina byla překrásná. Její květ připomínal obrovského rozložitého motýla. Uviděl jsem ji poprvé. Neměl jsem zdání, jaký má název. Nikdy víc jsem ji už později nespatriil. Indiánů jsem se na ni také nesměl ptát, protože mi bylo jasné, že jsem náhodně uviděl něco, co jsem vidět nikdy neměl.

Z Cuzco měl páter Szeliga blíže k Pirům než k Machiguengům

„U Machiguengů“, říká páter, „mě zaráželo především to, že tito indiáni nebyli v podstatě vůbec nemocní. Jen jejich děti trpěly chorobami způsobenými cizopasníky, eventuálně avitaminózou. Dospělí si nestěžovali na nic a už vůbec ne na nic vážného.“

„A novotvary? Je mezi indiány rozšířena rakovina?“

„Není! A to bylo pro mne velkým překvapením. **Novotvary byly mezi nimi v podstatě neznámé.** A jestliže se objevily – což se stávalo velice zřídka – indiáni, k mému velkému překvapení, je dokázali léčit. A dělali to určitě o hodně účinněji, než současná medicína používající skalpel a chemoterapii.“

„Jakým způsobem rakovinu léčili?“

„Velmi jednoduše. Od Machiguengů jsem se dozvěděl, že na novotvary pomáhají ty samé rostlinné preparáty, které tvoří účinný lék na uštknutí jedovatými hady. Neobvyklé vlastnosti těch rostlin potvrdily, jak jsem se už zmiňoval, chemické analýzy.“

Ze zápisníku reportéra:

S Machiguengy jsem se setkal v roce 1988 nad střední Ucayali. Je to jeden z posledních kmenů, které byly objeveny počátkem 20. století v peruánské Montanii. Tito indiáni jsou příbuzní s kmenem Shipibo a také s kmenem Kampa, proslulým svou obzvláštní bojovností a ukrutností. Nyní jich není více než čtrnáct tisíc a žijí v nevelkých společnostech, spojených mezi sebou pokrevními svazky. Rozptýleni v nedostupné džungli, obvykle v blízkosti nějaké řeky, se zabývají se lovem, rybolovem a velice primitivním zemědělstvím. Jejich víscky sestávají z jednoduchých chat na kůlech, postavených ve tvaru kruhu nebo čtverce. Machiguengové byli ještě před padesáti lety podezříváni z rituálního kanibalismu i z praktik zmenšování hlav svých nepřátel, zabitých v bitvách a potyčkách. Dnes jsou neúnavnými sběrači lesního podrostu a také mistry v pletení rohoží a košíků. Velice rozvinuté jsou jejich tradice šamanské, které jim mezi sousedními kmeny získaly slávu znamenitých lékařů a kouzelníků, kteří dokáží dokonce přivolat i dešť.

„Indiánští šamani uhasili velký lesní požár“, se zájmem jsem kdysi poslouchal v Polsku vyprávění šéfredaktora Neznámého světa Marka Rymuszky, o indiánech Yanomami, sbratřených s Machiguengy. „Uhasili... Bez vrtulníků, pěny, chemikálií i azbestových kombinéz. Dokážeš si to představit? V amazonském pralese půl roku nepadla ani kapka. Tropicke džungle, normálně nasátá vodou jako houba, byla suchá na troud. Následky byly více než katastrofální. Od začátku roku 1988 zuřily na severu Brazílie obrovské lesní požáry, které nemohl nikdo zvládnout. Koncem března v pohraniční oblasti s Venezuelou byla v ohni už oblast rovnající se ploše Belgie!“

Trpělivost místních indiánů byla vyčerpána v momentě, kdy byly ohroženy jejich lovecké terény. **Rozhodli se déle nečekat na zázrak** a sáhli po svých vlastních znalostech, odkazovaných z pokolení na pokolení.

30. března 1988 se sjeli do rezervace Yanomami vůdcové kmenů Caiapo a Xavante, aby uskutečnili rituál deště. Indiáni se přivedli do transu, začali se modlit, zpívat a tancovat.

Nejprve vyvolali ducha Xapori, aby rozředil dým, protože způsoboval nemoci jejich dětí, pak se obrátili na Baruna – ducha ohně a na Faramini – ducha deště.

A víš, co se stalo? Druhého dne dopoledne začal ohromný liják. Pršelo bez přestávky čtyři hodiny. Lilo jako z konve. Takový liják nepamatovali ani nejstarší indiáni! Dlouhotrvající požár byl uhašen během jediného dne.“

„To je neuvěřitelné!“

„No vidíš. **Takové věci dokáží indiáni!**“, řekl Marek. „Nebyla to žádná náhoda! Dneska už víme, že indiáni v průběhu extatických tanců vytvářejí vlnění o délce velmi se blížící k tzv. vlnám Schumanna. Vlny Schumanna jsou odpovědné za utváření atmosférických front a mají bezprostřední vliv na to, jestli prší, anebo je sucho.“

To byla amazonská seance v oblasti meteorologie. Na toto téma byla později vydána řada publikací. **Proč by teď neměla být podobná seance v léčení AIDS a boji s rakovinou?**

AIDS – PRVNÍ ŠESTICE

„V celém Peru se nenajde nikdo jiný, kdo by se v takovém stupni jako páter Szeliga seznámil s medicínou amazonských indiánů“, říká dr. Martha Villar z peruánského ministerstva zdravotnictví, žákyně polského saleziána. „Ale terapeutická úspěšnost „Padre“ je zcela jistě spojena s jeho neobvyklou osobností. Páter Szeliga je lékařský fenomén a rostliny, které ordinuje svým pacientům, mají takovou účinnost mimo jiné i proto..., že procházejí jeho rukama!“

„Páter má zvláštní léčitelské predispozice?“

„Nepochybně. Nevšiml jste si, že se v jeho společnosti cítíte značně lépe?“

„Ano, to se mi právě zdálo. Ale nebojíte se vyslovovat takové úsudky jako – přece jenom – představitelka konvenční medicíny?“

„Ani trochu. Není přece možné nevidět fakta, která jsou zřejmá.“

„S něčím takovým jsem se doopravdy ještě nesetkala“, říká jedna z pacientek čekajících před ordinací pátera Szeligy. Nechce se představit.

„S čím se tu léčíte?“

Žena zneklidněla a na chvíli umlkla.

„Musím odpovědět?“

„Možná by to bylo dobře...“

Znovu se na chvíli rozhostilo ticho.

No dobře..., řeknu, léčím se na AIDS.“

„Dosud máme šest případů vyléčení AIDS“, říká páter Szeliga. „Čtrnáct dalších pacientů prochází cyklem léčení, který jsem vypracoval, a přestože do konce celé kúry chybí ještě několik týdnů, pozorujeme velmi výrazné zlepšení stavu. Výsledky jsou překvapivě dobré. Lepší, než bylo možno na začátku připustit.“

„Co to znamená, že šest pacientů už bylo vyléčeno z AIDS?“

„Znamená to, že u pacientů s plnými projevy AIDS, ne jenom u HIV pozitivních, se koncentrace virů v krvi po léčbě tak rapidně snížila, že je vlastně nebylo možné zjistit. Neříkáme, že viry úplně zmizely. Jsme opatrní. Jenom zjišťujeme, že jejich množství se snížilo pod sledovatelnou hranici.“

„Je to určitě trvalý jev? Nevzroste znovu množství virů za nějaký čas?“

„Za začátku jsme také pochybovali. Ale z našich pozorování vyplývá, že tomu tak není. Pacienti, o kterých mluvíme, se dál nacházejí pod naším stálým dohledem. Brzy začneme připravovat speciální zprávu na toto téma.“

Z poznámek pátera Szeligy:

Nikdy mě neodrazovalo to, že určení chemického složení amazonských rostlin je tak těžké. Neodrazovalo mě to, co od těch popínavých i plazících se rostlin a trávy odrazovalo jiné. Oni často ustoupili od dalšího výzkumu, rezignovali v půli cesty, protože chemická struktura většiny zdejších rostlin je tak zamotaná a komplikovaná, že ještě neexistuje tak přesný přístroj, na kterém by se dala rozebrat a rozložit na prvky. Takže je velmi často tak těžké zjistit, co doopravdy léčí a proč. Tedy – v souladu s nároky platných právních předpisů – cesta preparátů pocházejících z těchto rostlin k uznání za léky, je vlastně uzavřena... (...)

„Je pravdou, že formální nároky lékařských experimentů jsou stále vyšší“, říká páter Szeliga. „To, co my děláme, je možná ne vždy splňuje, protože jsme nepoužili kontrolní skupinu. Důvodem ale není to, že bychom chtěli něco překrucovat nebo přibarvovat. My sami jsme zkrátka nepočítali s tak dobrými a viditelnými výsledky.“

„Nemohla to být uzdravení samovolná? Zázračná? Nevysvětlitelná?
 „Šest takových uzdravení v tak krátkém čase? Nebyl by to moc ‚záračný‘ zázrak?
 Nebylo by lépe hledat příčiny někde jinde, třeba v použité terapii, než v jevech
 nadpřirozených? **Anebo zda tím, že se bráníme před fakty, nezačínáme upadat do
 druhého extrému – do magie a mystiky?‘‘**

PERIODO		PLANTAS MEDICINALES			
MESES	DIAS	NOMBRE POPULAR	PROPIEDADES	PREPARACION	DOSIS
1 ^o	30	Manayupa	Depurativa y desintoxicante.	Cocimiento: 2 cucharadas en 1 litro de agua, hervir de 5 a 7 minutos. Colar.	3 tazas diarias, en cualquier momento.
	“	Tabuari	Inmunoestimulante	Cocimiento: 1 cucharada en 1 litro de agua fría, hervir de 20 a 30 minutos. Colar.	Tomar 3 tazas diarias, antes de los alimentos.
	“	Vilacora	Antiinflamatoria, antitumoral, inmunoestimulante y antiviral.	Cocimiento: 2 cucharadas de la corteza viruteada en 1 litro de agua, hervir de 20 a 30 minutos. Colar. De preferencia preparar taza por taza.	3 tazas diarias, lejos de los alimentos.
	“	Sangre de Drago	Cicatrizante e inmunoestimulante.	Diluir en 2 cucharadas de agua tibia.	5 gotas diarias, en ayunas (!)
2 ^o	“	Tabuari	Idem.	Idem.	Idem.
	“	Vilacora	Idem.	Idem.	Idem.
	“	Ubos	Inmunoestimulante.	Cocimiento: 20 g en 1 litro de agua fría, hervir 30 minutos. Colar.	3 tazas diarias, en cualquier momento.

Páterem Szeligou ordinovaná kúra proti AIDS

Z poznámek pátera Szeligy:

Víra indiánů v kouzla, duchy a démony se mi ze začátku zdála směšná. Ale jak jsem je více poznával, čím víc nocí jsem strávil v závěsném lůžku v domcích na kůlech, poslouchajíc zvuky pralesa, tím víc jsem začal rozumět jejich duším a způsobu myšlení. Protože oni také myslí. Vnímají to, co se děje okolo nich a činí to s mnohem větší citlivostí než my! Faktem je, že žijí ve světě úplně jiných pojmů. Ale ta jejich zjevení, přízraky, upíři a démoni jsou pouze jinak popsané fyzické a duchovní jevy. Celkem vzato, naše věda s jejich mikroskopy, celky a diferenciálními počty se nemnoho liší od jejich magie. Často to jsou ty samé pojmy, pouze jinak vyjádřené. Přestrojené do exotické podoby se nám zdají cizí a nepochopitelné.

„Nebál jste se někdy, že vám jednou vytknou, že jste za ty roky strávené v divočině moc nasákl pohanstvím a úctou k indiánskému šamanismu?“

„Já jsem se prostě vždy snažil a snažím se dál být otevřený k tomu, koho mám před sebou. K druhému, k člověku... Ale samozřejmě čas od času, dokonce od těch, od kterých bych to nejméně očekával, jsem něco takového slyšel.“

„Byla řeč o spolku s ďáblem?“

„Naštěstí to nebylo až tak zlé... Hranici také nikdo nechystal... Já jsem na to všechno měl vždy jednu a tu samou odpověď; ‚Poznáte je po plodech.‘ A plody jsou. To nikdo nezapře. A tedy je i aprobace. Co víc je potřeba?“

„Jak došlo k tomu, že indiáni, kteří sami netrpí na AIDS, vám ukázali rostliny účinně léčící tuto nemoc?“

„To, že určité rostliny se mohou projevit jako pomocné při léčení AIDS, bylo mou domněnkou. Opíral jsem se o jiné, všeobecnější zákonitosti. Experimentální léčení AIDS, které jsme začali nedávno v institutu, zatím ukazuje, že moje hypotézy na toto téma byly správné a výsledek je takový, že **dnes ulicemi Limy chodí několik pacientů, kteří asi jako první na světě byli vyléčeni z AIDS.**“

Telegram:

VĚŘIL JSEM VÁM, TEĎ VĚŘÍM V BOHA! ZÁPAL PLIC JSEM PŘEKONAL
OBYČEJNÝM ANTIBIOTIKEM. ŽIJ!

„A jaké rostliny vlastně léčí AIDS?“

„Ve skutečnosti na toto téma veřejně nehovořím. Mohu vám říci jen indiánské názvy, obyčejné, ne latinské. Zatím bych chtěl zachovat, přinejmenším, částečné tajemství.

První rostlinou je strom **tahuari**, vývar z jeho kůry (20 g nastrované kůry na 1 litr vody), pitý 2-3 měsíce třikrát denně, navrácí imunitní schopnosti organismu a způsobuje ústup projevů AIDS. Jinou rostlinou s podobnými účinky je **shimbillo**. Lusky této rostliny obsahují účinné substance blokující rozvoj AIDS a způsobující jistý ústup choroby. Následující, s ohledem na účinnost v boji s virem HIV i plně rozvinutým AIDS, je **muña-muña**, keř vyskytující se na hlinitém podloží horské džungle, jehož nejdůležitější částí je kořen, uctíváný indiány stejně tak jako Číňany **žen-šen**. K tomu je třeba přidat **perroe**, zakrslý keř z lehce podmáčených území povodí Amazonky, horské **choquetarpo** i listnaté pouštní **huaco blanco**.“

STIHNOUT PŘED POTOPOU

„Jestliže jste přesvědčen, že tyto rostliny pomáhají v boji s AIDS a jsou tak účinné, proč o nich nerad mluvíte? Bojíte se konkurence?“

„Ne, nejde o konkurenci. **Prostě se obávám, že až se lidé dozvědí, které rostliny mají tak spásné účinky, tak je ve velice krátkém čase vymytí.** Latinské názvy prozradím teprve tehdy, až jmenovaných šest rostlin začneme pěstovat v našich ústavních školkách, což jim zajistí přežití i v pro ně nejnepríznivějších podmínkách.“

„Je ohrožení skutečně tak velké?“

„V tom, co říkám, bohužel ani trochu nepřeháním. Nenávratné ničení rostlin Amazonie jako výsledek rabování lesů je jedním z nejzávažnějších problémů současnosti. Podle odhadu, **denně, opakuji každý den, mizí 20 druhů rostlin, nám úplně neznámých a neoklasifikovaných!** Člověk si sám ve své nerozumnosti podřezává větve, na které sedí. Usuzujíc třeba jen na základě toho, že účinný lék na AIDS jsme našli nad Amazonkou, možno připustit, **že nám tak nenávratně mizí léky, které by bylo možné jednou použít k léčení ještě dosud neznámých chorob budoucnosti!**“

Z referátu prof. Lestera R. Browna, ředitele Worldwatch Institute z Washingtonu, předneseného během ekologické konference v Rio de Janeiro v roce 1993:

Zahájení prací nad zachováním biologické rovnováhy biosféry, podobně jako činnosti sloužící k odbourání ochranné ozonové vrstvy atmosféry v letech, která nás dělí od konce záměrů, bude nejpravděpodobněji nutné, zapojit do tohoto procesu specializované složky OSN. Jestliže k tomu nedojde, už zakrátko z povrchu zemského nenávratně zmizí mnoho ještě neznámých druhů rostlin i hmyzu, jejichž role v utváření atmosféry nebo jejich funkce odehrávající se na úrovni lokálních ekosystémů, jsou ještě nepoznané (...).

Nejpokročilejší proces ničení biosféry je na území tropických lesů Jižní Ameriky. V posledních dvou desetiletích to je místo bezprecedenční expanze člověka. Z jedné strany – neplánovitý nápor osadníků, mýtických džunglí rychlostí osmi hektarů denně, z druhé – bezohledné působení garimpeiros – hledačů zlata, kteří nejenom otravují řeky sloučeninami rtuti, ale také ze stále nových oblastí vytlačují původní indiánské obyvatelé, jejichž existence na daném území je nejlépe zaručena zachováním lesního komplexu.

„Příkladem rostliny, o jejíž existenci se donedávna ještě vůbec nevědělo, je **yanali**“, řekl dále páter Szeliga. „Objevil jsem ji teprve nedávno, v minulé sezóně. A jak se ukazuje, kořeny té rostliny mají výborné účinky při léčení rakoviny žaludku. Použitím té rostliny jsem pomohl už několika osobám. A to je jen jeden příklad. Jiných, podobných, je mnoho.“

Z poznámek pátera Szeligy:

Kráčejíc přes džungli, si především všímám její živelnosti, nenasytnosti, ohromné divokosti, vibrace v tanci života... Na těch neschůdných stezkách energie přímo vyzařuje, zkapalňuje se v podobě neznámých aerosolů a elixírů. Pomyslel jsem si – pokud by se ta úderná síla nasměřovala na choroby, dokonce na ty nejvíce komplikované a složité – co pak?

Nemohla by se jedna odnož života utkat s druhou? Jedna složitost zastavit jinou, rovnoprávnou složitostí? Ano, to je nápad. Proč? Aby se spoutala chemická energie choroby – aby v té době mohl organismus ožít, probudit se z letargie, sebrat síly a nastoupit do protiútku. Do protiútku, který skončí úspěchem.

„Jak časté jsou případy, kdy se v pralese najde nějaká nová neznámá rostlina?“

„Z mých zkušeností vyplývá, že to vše záleží jen na délce pobytu v džungli. Když chodíte po lese a dokážete se dívat, tak právě každý den můžete nalézt nějaký nový druh. Prales je ohromný, propastný a my o něm nadále víme jen málo. S jeho poznáním si musíme pospíšet, protože se blíží něco jako potopa. Na území Amazonie ubývá pod pásy buldozerů několik hektarů lesa každým dnem. A jak se odhaduje, na každém čtverečním kilometru devastovaného pralesa roste několik druhů rostlin, o jejichž existenci dosud nic nevíme, a které se vyskytují jen na tom jediném místě. Potřebovali bychom Noemovu archu současnosti – plantáže, kde by se pod ochranou shromažďovaly všechny druhy ohrožených rostlin, protože jednou až lidstvo zmoudří a až nadejde taková potřeba, bylo by možné je regenerovat a pomoci jim vrátit se do jejich přirozeného prostředí.“

Ze zápisníku reportéra:

K nejznámějšímu případu devastace amazonské džungle a největšího masakru indiánů, způsobeném hledači zlata, došlo v létě roku 1993 v Brazílii, v Boa Vista.

Na území indiánské rezervace Yanomami pronikly nelegálně bandy garimpeiros o několika stech osob, vedené informacemi o nově objevených, neobvykle bohatých, zlatých pokladech. Začalo vypalování džungle a pacifikování jedné domorodé vsi za druhou. Zpočátku se to obešlo bez krveprolití, protože indiáni opouštěli svá sídla dříve, než se k nim běloši dostali. Nakonec však, když se zorientovali, že útek na území neobsazená garimpeiros nevede nikam, protože oni měli za cíl obsazení celého jejich teritoria, začalo docházet ke krvavým bojům.

„Yanomami jsou jako děti“, řekl zpravodaji brazilského deníku Journal do Brasil v srpnu 1993 antropolog Claudio Villa Boas. „Jsou malého vzrůstu, slabí a neuvěřitelně naivní. Ale současně jsou velice agresivní a nedokáží si uvědomit následky, které s sebou nese násilí. Sřet těchto dvou vlastností s násilím a nezadržitelností ze strany hledačů zlata nemohl skončit jinak než s politováníhodnými následky.“

Po bojích v džungli, kdy indiáni zabili několik bílých, zapomněli garimpeiros na čas na hledání drahého kovu a přísahali indiánům pomstu. Na několik týdnů se pak v lesích severní Brazílie rozpoutala skutečná válka, ve které byla genocida spojená s vypalováním ohromných ploch lesů. Garimpeiros nejenže zabíjeli indiány, ale dělali to takovým způsobem, aby je zastrašili, zterrorizovali. Těla zabitých Yanomamů byla čtvrcena, odřezány hlavy a končetiny a potom byla lidská torza a pozůstatky házeny do řek a potoků. Konec těmto jatčím udělal až zásah brazilské armády, kterou zavolal jeden z indiánských náčelníků.

Podle odhadů za několik letních měsíců roku 1993 zahynulo v pohraničí s Venezuelou okolo dvou tisíc indiánů. Vypáleno bylo tři tisíce hektarů lesa, který ještě po měsících vypadal jako sibiřská tajga po pádu tunguzského meteoritu.

A to je jen jeden případ. Podobné události se odehrály ve Venezuele, Kolumbii, Hondurasu i Nikaragui. O hodně z nich se ale určitě nikdy nedozvíme.

„Právní změny by měly zohlednit dva aspekty“, říká dr. Felipe Torres, známý limský advokát. „Velice důležité jsou brazilské zkušenosti. Z nich jasně vyplývá, že vytváření rezervací nic nepřináší, protože jejich hranice existují pouze na mapě. Žádný hledač rostlin, stromů nebo zlata s jejich překračováním nemá nejmenší problém. Právo na využití přírodního bohatství musíme přiznat indiánům, pradávným majitelům této země. To zajišťuje zachování ekosystému v nenarušené podobě. Za druhé – musíme co nejdříve vytvořit zákony, které by nejen chránily, ale zabezpečovaly určité druhy rostlin, tak jako tomu je ve více rozvinutých zemích s ochranou patentů.“

V té záležitosti byl páter Szeliga už několikrát pozván na jednání parlamentní komise. Poslanci ho pozorně vyslechli a slíbili v nejbližší době podat několik legislativních návrhů. Kdyby k tomu skutečně došlo, Peru by bylo prvním státem na světě, který se po právní

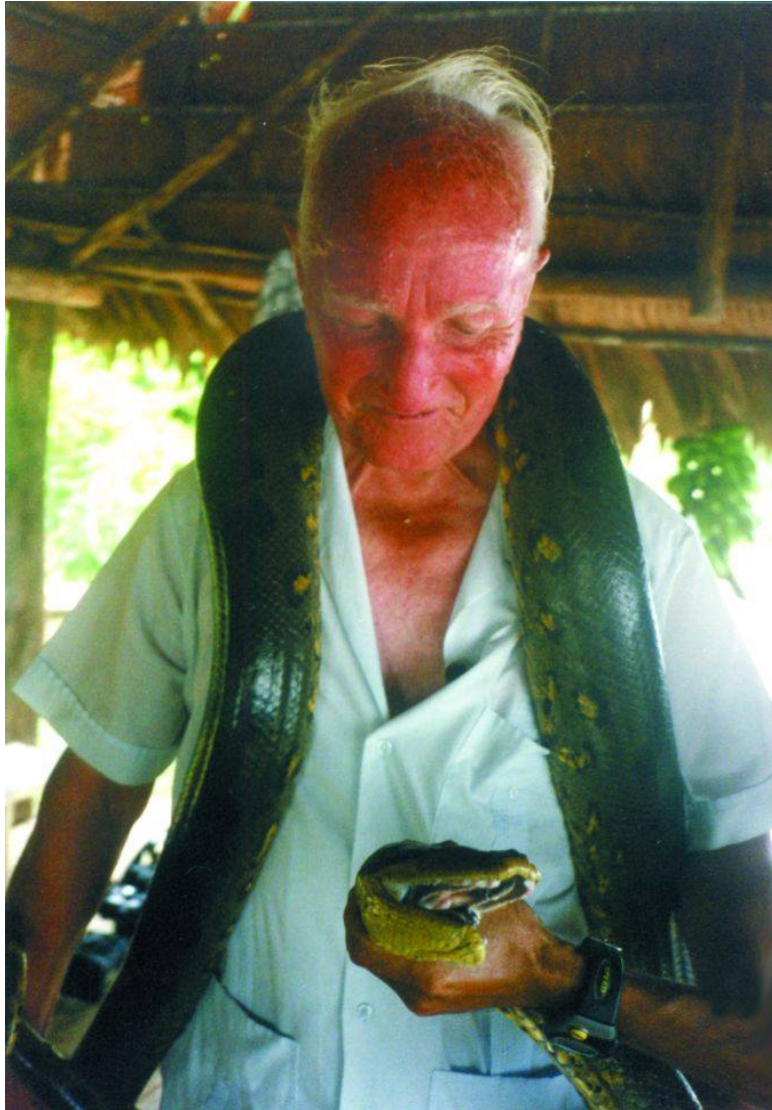
stránce začal zabývat svým vlastním přírodním dědictvím. Poprvé bychom byli v něčem doopravdy první na světě.“

„Znamená to, že se páter Szeliga stal autoritou v této oblasti?“

„Zcela jistě“, hovoří dále dr. Torres. „Stále častěji vystupuje na mezinárodním fóru a jeho příspěvky se netýkají pouze záležitostí typicky lékařských, ale vyjadřuje své názory i na téma globálních ekologických problémů. Ale to nakonec není novinkou. Stačí připomenout, že už v šedesátých letech léčil generála Velasco Alvarada a nedávno radil ve věcech zdravotních současnému prezidentovi Peru.“

„Nevěří prezident Fujimori více metodám asijským?“

„Vím, že hovořil o tom, že po bylinkách, které mu doporučil páter Szeliga, se cítí mnohem lépe. Páter říká, že je to ještě jeden důkaz faktu, o kterém je přesvědčen už velice dlouho: že medicína andská i asijská – zvláště japonská a čínská – k sobě mají velice blízko.“

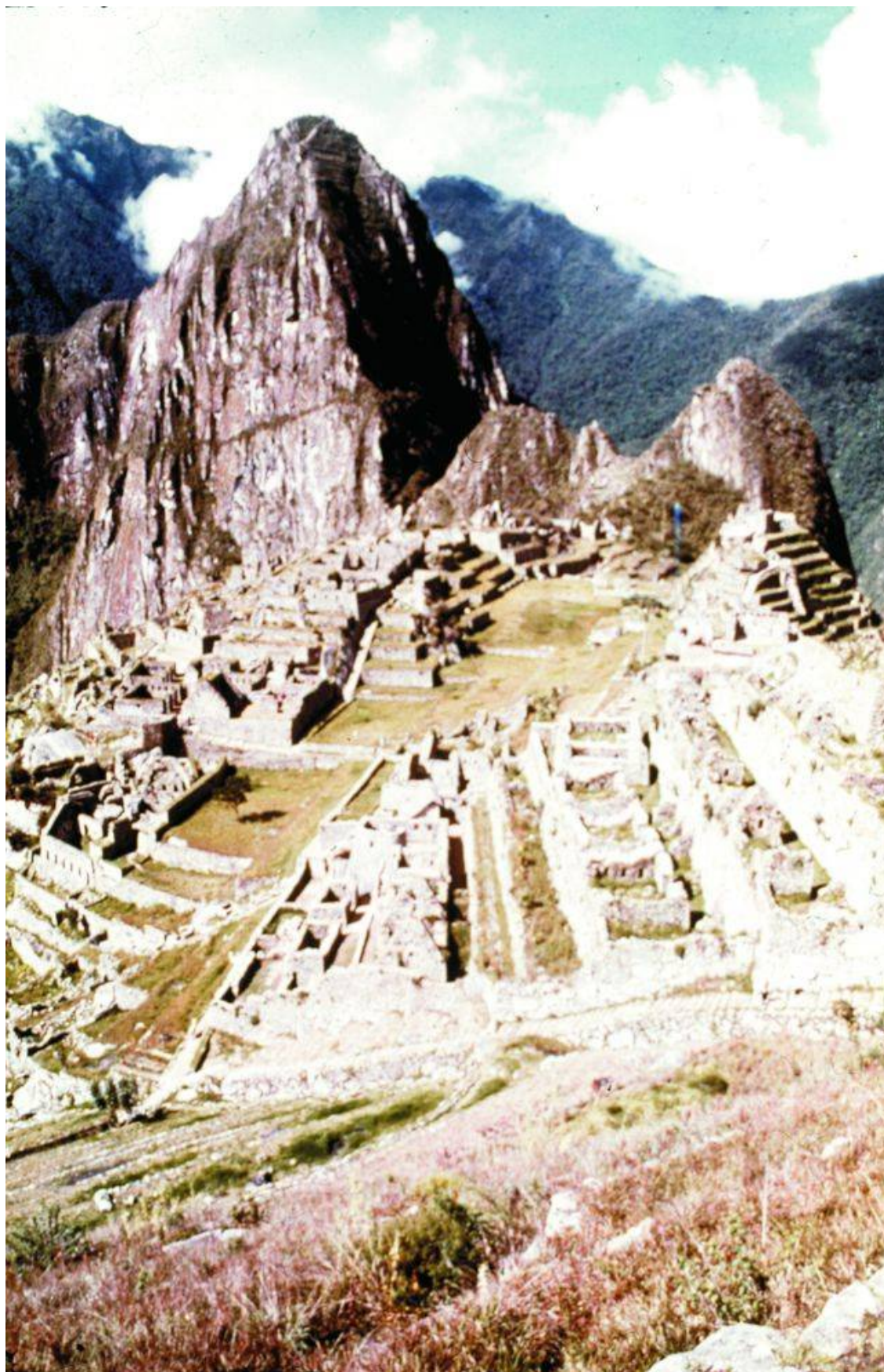

V přátelském objeti přírody

Přelom Urubamby

Kdyby se páteru Szeligovi podařilo lokalizovat legendární město Paititi, byla by to ještě větší senzace než objevení slavného Machu Picchu

Páter Szeliga neléčí jen těla, ale i duše

Polská televize natočila o páteru Szeligovi ve spolupráci s Tower Press Gdańsk dokumentární film

Z džungle do Polska ... Rok 1999

Páter Szeliga navštívil své rodáky. Na četných setkáních lidem radil, jak bojovat proti nemoci, jak jí předcházet, jak zdravě a dlouho žít. Jeho návštěva vzbudila obrovský zájem. Páter Szeliga se přesvědčil, jak veliké sympatie k němu lidé chovají a jak potřebné jsou jeho objevy, které přivezl do Evropy. Děkovali mu za to, že nám otevřel dveře do největší přírodní lékárny světa. Díky němu a AMC Londýn se nám cesta do této lékárny značně zkrátila.

ÚLOHA MINERÁLŮ

„Jak se chránit před nemocemi? Co to znamená žít zdravě?“

„Na to se mně ptá hodně osob, jak posílit organismus vhodnou stravou. Začněme od minerálních prvků, které, přestože tvoří sotva čtyři procenta hmoty těla, hrají v organismu důležitou roli. Tvoří totiž stavební materiál tkání, jsou součástí některých organických enzymů, regulují procesy látkové výměny, odpovídají za udržování správného tlaku krve, rovnováhy kyselino-zásadité (acidobazické), regulují vodní hospodářství a kontrolují procesy trávení.

Zkusme se podívat na základní makroelementy, nezbytné pro správnou funkci organismu. Tedy abecedně:

Draslík a sodík – tyto prvky řídí vodní hospodářství organismu, sodík zadržuje vodu, draslík zvyšuje její vyměšování. Mimo to mají vliv na rovnováhu kyselino-zásaditou a udržují správný osmotický tlak. Draslík se obvykle vyskytuje ve většině potravin, sodík zvláště ve výrobcích živočišných a samozřejmě v kuchyňské soli. Denní spotřeba sodíku je cca 10-15 gramů, při velké námaze až 20 gramů.

Fosfor – je uložen v kostech a zubech. Poněkud méně tohoto prvku najdete ve svalech a mozku. Jeho zdrojem jsou ryby, maso, mléčné výrobky a vejce, obilniny, luštěniny a ořechy. Nedostatek fosforu způsobuje poruchy růstu kostí, neurologické poruchy, choroby dásní a křehkost zubů.

Hořčík – je uložen v kostech, zubech, svalech, má vliv na přeměnu uhlovodíků a na činnost nervového systému a svalů. Hlavním zdrojem hořčíku v potravě jsou luštěniny, výrobky z hrubě mletého obilí, čerstvá zelenina, vnitřnosti a kakao.

Chrom – je obsažen v telecích játrech, olejích, pšeničných klíčcích, v kuřecím masu – zabraňuje poklesu krevního tlaku. Působí také proti cukrovce a proti kornatění cév. Jeho nedostatek v organismu narušuje proces metabolismu glukózy.

Vápník – odpovídá za procesy srážlivosti krve, správnou funkci nervového systému a svalů – i srdečního. Nedostatek vápníku vede k měknutí kostí, vzniku zubního kazu a křivici. Zdrojem tohoto prvku je mléko, sýr, vejce, ryby – nejlépe požívané s kostmi – v takové formě jako např. uzené šproty. Organismus člověka potřebuje denně okolo jednoho gramu vápníku, což je obsaženo cca v půl litru mléka, nebo polovině vejce, či 50 gramech sýra. Ale pozor: kyselina šťavelová, obsažená ve šťovíku, špenátu nebo rebarboře a kyselina fytinová obsažená v obilovinách a luštěninách, ztěžují přijímání vápníku v trávicím traktu.

Železo – je nezbytné ke stavbě červených krvinek, tvorbě některých enzymů a přenosu kyslíku v organismu. Jeho deficitem vzniká anémie. Naštěstí organismus hromadí zásoby železa v játrech, ledvinách, slezině a morku. Denní spotřeba je 15 mg železa. Jeho dobrým zdrojem jsou vaječné žloutky, játra, maso, plíčky, ledvinky, tmavá tlačěnka i tmavá zabijačková polévka. Rovněž tmavé pečivo, hrubé kaše, semena luštěnin a cenným zdrojem je zelenina a ovoce.

Z hlavních mikroelementů jmenujme:

Zinek – je obsažen v 59 enzymech, je nezbytný k syntéze bílkovin a také kyselin nukleových. Jeho významným zdrojem je maso, ryby, zelenina a obiloviny.

Fluor – je obsažen v kostní tkáni a zubní sklovině. Jeho nedostatek je příčinou zubního kazu. Nadbytek je však také škodlivý – způsobuje ošklivé přebarvení zubů a oslabuje sklovinu. Jeho zdrojem jsou mořské ryby, kapustovité rostliny i čaj. Fluor je obsažen také ve většině zubních past. V místech, kde se fluorizuje voda, musíme používat fluorizované pasty s opatrností!

Jód – nezbytný ke správné funkci štítné žlázy – regulující látkovou výměnu. Má vliv i na nervový systém. Nedostatek způsobuje růst volete a hypofunkci štítné žlázy. Jód najdeme ve vodě, vzduchu, zvláště při mořském břehu a v nížinách a také v rostlinných produktech vypěstovaných na podloží bohatém na jód. Obsahují ho též mořské ryby, mořské plody a kamenná sůl. Stojí za to, vyměnit sněhobílou sůl na vaření za tu méně atraktivní – sice šedou, ale zdravější.

Kobalt – je potřebný k tvorbě vitamínu B12. V přírodě je všeobecně zastoupen, řídce se setkáváme s jeho nedostatkem. Nejvíce je obsažen v játrech a ledvinkách.

Mangan – je obsažen v mnoha enzymech, jiné zase aktivizuje. Nachází se v zrnech obilí, ořechách, listnaté zelenině a také v čaji.

Měď – je nezbytná k tvorbě červených krvinek. Má podíl i na tvorbě kostí. Je obsažena ve většině potravin, nejvíce v ovoci a zelenině.

Selen – je součástí enzymu obsaženého v erytrocytech. Zabraňuje hemolýze krve a společně s vitamínem E stabilizuje buněčné blány a řídí látkovou výměnu síry v organismu. Zabraňuje ztučení jater. Nachází se v kamenné soli, ořechách, kukuřici a zeleném hrášku.

To jsou nejdůležitější prvky. Uvolňované v procesu trávení z potravy se dostávají z trávicího traktu do krve a jí jsou roznášeny do všech tkání a orgánů. Je známo, že rovnováha minerálů rozhoduje o fungování organismu a tedy o našem zdraví. Ale samo doplňování minerálů se těžko charakterizuje, protože nezávisí pouze na stravě. Teprve podrobné analytické vyšetření je schopno vykázat, jaké množství jednotlivých prvků organismus stačil sám nashromáždit, jaké jsou tedy jejich zásoby, na jak dlouho vystačí a také i to, jak rychle jsou vylučovány.

Myslím však, že tak málo rozmanitá kuchyně jako je polská, upřednostňující maso, je bezesporu kuchyní škodlivou. Kdybych mohl radit, doporučoval bych místo brambor více kaší a jestli už brambory, tak vařené. Více květáku místo kyselých okurek a více zeleniny místo masa. Jezme tedy více špenátu, rajčat, salátu, fazolí, hrachu, ovesných vloček, ořechů a ovoce – především citrusy. Nevyhýbejme se česneku, cibuli a mrkvi. A na minimum snižme slazené a solené. Vyhýbejme se kávě, čaji, alkoholu i cigaretám. Kuřáci by měli vědět, že každá cigareta ničí od 50 do 100 mg vitamínu C. Proto ho musí doplňovat ráno i večer.“

Ze zápisku pátera Szeligy:

(...) Sen je zdravím. (...) Odpověděl jsem mu, jak v takových případech postupovali kdysi. Egypťská Kleopatra léčila např. svou nespavost spaním na polštáři naplněném lístky růží. Zkus to také – přemlouval jsem ho. Vonné látky pomohly i jiným. No a dočkal jsem se poděkování. Noční inhalace byla účinná.

VÝZNAM VITAMINŮ

„V průběhu důležitých životních procesů jsou samozřejmě nezbytné vitaminy. Stejně jako minerály se vyskytují v potravinových produktech rostlinného i masného původu. Mohl byste uvést krátký přehled těch nejdůležitějších?“

„Samozřejmě. Je třeba se o nich zmínit. Tedy:

Vitamin A – patří do skupiny vitaminů rozpustných v tucích, má vliv na syntézu bílkovin, lipidů a hormonů. Zvyšuje odolnost organismu a pomáhá při léčení očních onemocnění. Chrání také výstelku pokožky. Je obsažen v rybím tuku, játrech, mléku a mléčných výrobcích, vejcích, mrkvi, špenátu, salátu, fazolových luscích, zeleném hrášku, pažitce a kopru.

Vitamin B1 – je rozpustný ve vodě, tak jako všechny vitaminy skupiny B. Působí na přeměnu uhlovodanů, na vodní hospodářství v organismu, dýchání tkání a je součástí některých enzymů. Jeho nízká hladina v organismu vede k funkční poruše nervového systému a trávicích procesů. Nedostatek vede k onemocnění chorobou beri-beri, která paralýzou svalových nervů vede až k smrti. Zdrojem vitaminu B1 jsou hrubě mleté obiloviny, droždí, ořechy, semena luštěnin, ryby, ovoce a zelenina.

Vitamin B2 – je tzv. činitelem růstu a také podmiňuje správnou funkci zraku. Jeho nedostatek může způsobit změny v oční rohovce, může vyvolat záněty pokožky a praskání koutků úst. Tomu je možné předejít, budeme-li jíst játra, sýry, obilniny, zeleninu, ovoce a rovněž pitím mléka.

Vitamin B6 – spolupůsobí v syntéze bílkovin a kyselin nukleových. Jeho nedostatek se projevuje zánětem rtů, jazyka, spojivek a také změnami v nervovém systému. Jeho zdrojem jsou droždí, játra, obilniny, luštěniny, mléko, maso, zelenina a ovoce.

Vitamin B12 – chrání před anémií. Jeho nedostatek může vést ke zhoubné anémii. Tento vitamin obsahují játra, ledvinky, vejce a mléko.

I když abecedně na toto místo nepatří, ale se skupinou vitaminů B je svými vlastnostmi spojen **vitamin PP**. Jeho vážný nedostatek je příčinou pelagry a snížená hladina se projevuje stejně jako u vitaminů skupiny B, rovněž i jeho zdroje jsou stejné.

Vitamin C – patří do skupiny vitaminů rozpustných ve vodě. Příliš malé množství v potravě se projevuje oslabením, bledostí pokožky a sliznic, praskáním žilek, bolestí hlavy, krvácením z dásní i velkým nedostatkem odolnosti vůči nakažlivým chorobám. Chybí-li vitamin C v potravě, vede ke kurdějím. Hlavním zdrojem jsou květák, zelí – zvláště kysané, kysané okurky, petrželová nať, křen, rajčata, jahody, šípky, jablka a citrusové plody. Dodejme, že lžička petrželové natě obsahuje více vitaminu C než celý citron!

Vitamin D – rozpustný v tucích, chrání před křivicí, podílí se na hospodaření s vápníkem a fosforem. Jeho málo oblíbeným zdrojem, zvláště dětmi, je rybí tuk. Ale je obsažen i v játrech, ve vaječných žloutcích, smetaně, mléku, másle a rybách, zvláště mořských.

Vitamin E – také rozpustný v tucích, nezbytný ke správné srážlivosti krve. Jeho nedostatek může vést dokonce k vykrvácení. Hodně je obsažen v zelenině, kedlubnách, kvěťáku, rajčatech, jahodách a také v játrech. Ale jeho zdrojem jsou také bakterie žijící v trávicím traktu člověka. Proto bychom po užívání antibiotik měli pamatovat na zvýšený příjem tohoto vitamínu v potravě.

Většina vitaminů musí být samozřejmě dodávána organismu v potravě, ne v tabletách. Nedostatek vedou k avitaminóze, která je příčinou velice nebezpečných onemocnění lidského organismu. Nebezpečné však může být i předávkování, nazývané v medicíně hypervitaminózou. A proto by mělo posilování organismu syntetickými preparáty vždy probíhat pod kontrolou lékaře.“

„Jak máme postupovat, co máme dělat, aby organismus přijímal co nejvíce výživných látek?“

„Tajemství tkví ve zpracování potravy, jejím skladování i vaření. Právě v průběhu těchto procesů ztrácejí často výživné látky své hodnoty. Možná tedy několik praktických rad:

Především je třeba vědět, že všechny konzervy (v plechu i ve skle) mají menší hodnotu než čerstvé potraviny.

Kupujeme-li zeleninu, vybíráme tu, která je na trhu rosená vodou, neboť si tak zachovává dvojnásobné množství vitamínu C.

Zeleninu a ovoce, které nejsou určeny k okamžité spotřebě, ukládáme po nákupu do lednice. Neztrácejí tak svou kvalitu. Maso ukládáme okamžitě do mrazničky. Teplota mražení má být -30°C až -35°C ; tato teplota brání rozvoji bakterií.

Před zpracováním se mají všechny potraviny mýt, ale ne namáčet.

Zeleninu krájíme až před podáváním na stůl. Ke krájení používáme ostré nože, protože rozvrstvení způsobené drcením snižuje obsah vitaminů A i C. Zeleninu určenou k vaření nerozmrazujeme.

Vařit bychom měli v hrncích z nerezavějící oceli, ve skleněných ohnivzdorných nádobách nebo ve smaltovaných hrncích. Vaření v měděných hrncích ničí vitaminy C a E; železné hrnce odebírají vitamin C.

Brambory ztrácejí nejméně na hodnotě, pokud jsou vařeny jen krátce. Díky tomu si zachovávají maximální obsah vitaminů.

Mléko v lahvích a chléb je třeba chránit před světlem, aby neztrácely výživnou hodnotu.

Vejce bychom neměli skladovat v lednicích. Stává se, že z kondenzovaná voda pronikne přes póry skořápek a usnadní tak dovnitř proniknutí mikrobům, které způsobují otravu trávicího traktu. Vejce bychom měli přechovávat na chladném místě mimo lednici. Nemají se také mýt dříve než před použitím, protože se tak ničí ochranný povlak skořápek bránící přístupu bakterií.“

ZÁSADY VÝŽIVY

Všeobecné známe svůj organismus natolik, abychom věděli, co jíst. Známe jeho slabé stránky i zdravotní potíže. Dokonce teoreticky víme, jak mu pomoc, jak ho posílit. Ale moc v tomto směru neděláme.

Jíst můžeme, a vlastně i potřebujeme, všechno. Ale pod podmínkou, že zachováme odpovídající dávky makro i mikroelementů. Jenom tehdy můžeme dosáhnout rovnováhy v organismu zaručující nám zdraví.

Tak tedy o proporcích:

Téměř **polovina pokrmů**, které jíme, by se měla připravovat ze zrní obilovin – žita, pšenice, ovsa, ječmene, pohanky a dále ze semen luštěnin – hlavně fazolí, sóji a hrachu. Jezme tedy chléb – nejlépe z tmavé (žitné) mouky, hrubozrnné kaše, vločky, rýži i těstoviny.

Jedna čtvrtina pokrmů by měla sestávat ze zeleniny. Čerstvé zeleniny. Může být podávaná ve formě salátů, ale může být i vařená, vařená na páře, dušená i pečená. Květák, cibule, ředkev, zelí, mrkev, okurky, brokolice by se měly jíst ze dvou třetin tepelně upravené, jedna třetina syrových. V malém množství, ale pokud možno systematicky, třeba jíst i křen a česnek.

Maso a ryby by měly tvořit ne více než **dvanáct, patnáct procent** celodenní stravy. Takže by to měly být malé porce. Ryby jezme třikrát v týdnu, maso i vnitřnosti dvakrát.

Ne častěji než **jednou za týden** si můžeme dovolit sníst vejce – nejlépe vařená naměkko, event. míchaná.

V **deseti procentech** by mělo každodenní dietu doplňovat ovoce, zvláště citrusové plody. Ne všichni vědí, že např. jedno kivi obsahuje většinu minerálů a vitamínů, které náš organismus denně potřebuje, že banány, mimo hodnoty výživné, které už před našim letopočtem vyzdvihoval Plinius, nepřetěžují žaludek a ledviny a to proto, že neobsahují bílkoviny. Citrusové plody by měli jíst zvláště ti, kteří nesnášejí gluten, tj. osoby s celiakií.

Pouhá **tři procenta** pokrmů dospělých osoby by měly tvořit mléčné výrobky, sýry a máslo.

Z nápojů je třeba dávat přednost bylinným čajům, přírodním šťávám ze zeleniny a ovoce a jogurtovým nápojům.

Ke smažení používáme nejlépe **olivový olej**. Je nejzdravější z tuků.

Rozložení stravy je základním problémem tzv. vyvážené diety. Jiným problémem je **velikost porcí stravy**. Záleží na věku, pohlaví, tělesné váze, vzrůstu a energetické potřebě. Pokrmy více kalorické mají jíst samozřejmě mladí lidé a osoby fyzicky pracující. Pamatujme také, že po třicítce se rychlost metabolických procesů snižuje, stejně jako se snižuje potřeba energie.

Ctihodný otče!

Můj syn, devítiletý chlapec, je ospalý, zbavený radosti ze života. Nechce se bavit s kamarády, nehraje si s míčem, a pokud už vyjde z domu tak jenom proto, aby se díval, jak si jiné děti hrají. Fyzicky a duševně se vyvíjí dobře. Není otlý. Možná dělám chybu ve výživě? Mám pocit, že nemá tolik energie jako jiné děti. (...) Je mi smutno. Jak si s tím poradit?

A ještě jednou zopakují: v kuchyni **co nejméně cukru a soli**. Cukr je ukrytý v mnoha potravinách. Je tam, kde bychom ho nečekali, dokonce v lécích. Víte, že např. kečup,

těstoviny i brambory obsahují také cukr? Už v té ukryté podobě ho máme nadbytek. A výsledkem je, že hodně osob má problémy s nadváhou, s tím spojeným vysokým krevním tlakem, srdečními chorobami, cukrovkou, žlučnickovými kameny a revmatismem.

Podobné to je i s nadměrným používáním kuchyňské soli, čili chloridu sodného. Sůl přijímáme mimo jiné i v pivu a pšeničném chlebu. Takových pastí je hodně, nemluvě o masových konzervách, šunce a uzeném.

Sůl zadržuje tekutiny v organismu a narušuje proces přeměny bílkovin. Její nadbytek způsobuje vysoký krevní tlak a poslední výzkumy ukázaly, že zvyšuje riziko onemocnění rakovinou tlustého střeva.

Víc vás strašit solí a cukrem nebudu.

Prosim jen, abyste mi dovolili učinit vážnou poznámku o něčem, o čemž jsem hluboce přesvědčen: dieta vegetariánská, holdování bezmasé stravy, je velice škodlivá a pro děti dokonce nebezpečná! Škodlivé jsou také i svévolně používané hladovky. Tak je možné postupovat pouze pod kontrolou lékaře. Jinak nám hrozí arterioskleróza, poruchy v přívodu krve do mozku a také nemoci trávicího traktu, střev a jater.

A možná ještě **několik jiných upozornění:**

- nezbytně nutné je snídat
- je-li to možné, jezme pětkrát denně
- přestávka mezi jednotlivými pokrmy by neměla být delší než tři hodiny
- při jídle pokrmy nezapíjíme
- jíst je třeba pravidelně, ve stejnou dobu
- jezme tolik, abychom se necítili přejedeni
- večerť je třeba nejméně dvě hodiny před spaním
- nejezme ve spěchu a ve stoje
- snažme se, aby čas jídla byl vždy milou událostí, dbejme vždy o milou atmosféru u stolu, ať už jíme v rodinném kruhu, či s přáteli
- při jídle poslouchejme tichou, příjemnou hudbu, takovou jakou máme rádi

Výživa je jen jednou stranu mince. Druhou je pohyb. Teprve tehdy můžeme mluvit o plné síle, o zdraví. Samozřejmě, nejlepší je ten, pokud se nám podaří vytrvat při každodenním cvičení. Třeba jen pětiminutovým, nejprostším. Úklony, kroužení rameny, trupem, hlavou atd. Vím, že se nám často nechce cvičit a těžce se přemáháme. Ale jestliže vynecháme, návrat ke cvičení bude značně těžší.

Je jistě lepší, pokud cvičíme na nářadí, ale můžeme se obejít i bez něho a využívat váhu vlastního těla.

Laciné jsou hrazdy rozpínané v zárubních a švihadla, která může brát všude s sebou – to pro děti. Pro mládež bych doporučoval jízdou na kole, veslování, plavání a běh. Dospělým – rychlé procházky. A všem – chůze po schodech.

Při pohybu je důležité správné dýchání, odpovídající námaze. To se musí naučit každý sám; jde hlavně o to, abychom v průběhu cvičení nezadržovali dech.

Kuřákům bych radil hluboké vdechy – nejméně deset – jednou denně na čerstvém vzduchu.

Na zakončení možná ještě jedna výstraha: **novotvary mají rádi osoby otlé.** Sřežme se tedy nadváhy.

ZLOVĚSTNÉ SLOVO RAKOVINA

Ctihodný otče!

(...) Odjíždím z Peru nadšená. Po tom, co jsem od Vás uslyšela, jsem se přestala bát. Přestalo mě pronásledovat ztotožňování rakoviny se smrtí. Nevracím se už v představách od těch hrůzných vizí, kdy mi pukalo srdce při pomýšlení na zoufalství dětí, slyšících zatloukání vika mé rakve.

(...) Boule se ztrácí, je neznatelná. Nemám už otok v podpaží. Hladina estrogenu v krvi se vrátila do normy. V mízních uzlinách nejsou rakovinové buňky! Drahý otče, to znamená rychlé vítězství!

„Rakovina. Bojíme se toho slova. Často nevíme, co vlastně znamená. Mohl byste říci, co je novotvar? Jak vzniká?“

„Pokusím se o to. Tělo každého z nás – jak je všeobecně známo – se skládá ze stovek miliard buněk. Jejich stavba je podobná: každou buňku obklopuje propustná buněčná blána, která je vyplněná cytoplazmou, ve které jsou zavěšeny organely – mitochondrie, Golgiho aparát, ribozómy a vakuoly. V centru je buněčné jádro – sídlo genetických informací obsažených v DNA. Buněčné jádro je rovněž obklopeno blánou. Obsahuje mimo jiné chromatidy, čili tělíška se zakódovanou instrukcí funkce, jakou buňka v tkáni plní. Jádra jsou ve všech buňkách, s výjimkou červených krvinek. Pod tajemným názvem DNA se ukrývá kyselina deoxyribonukleová. Obrazně řečeno, jsou tam dva rovnolehlé, spirálovité řetězy polynukleidů. Pravidla uspořádání, čili základních součástí jednoho řetězu spirály, podmiňují jejich uspořádání v řetězu rovnoběžném. Má to svůj význam při buněčném dělení, neboť většina buněk se stále množí, aby zastoupily staré, odumírající, a tak zpomalily proces stárnutí celého organismu. Delší dobu se to daří a my téměř nestárneme. Ale pokud s přibývajícím věkem probíhá proces obnovy pomaleji než stárnutí – situace je obrácená.

Vraťme se ale k množení buněk. Během dělení se dvojitý řetěz DNA rozvíjí a rozpadá na dva samostatné. Každý z nich potom slouží jako matrice ke stavbě nové buňky. Proto je důležité, aby byla opakovatelná posloupnost jednotlivých elementů ve struktuře DNA – této buněčné paměti. Protože v jiném případě nově vznikající rozdělené buňky nebudou identické s původními. Takové ‚výrobní odpady‘, zvané mutanty, jsou krokem ke vzniku novotvaru.

Před rozdělením buňky se geny ukládají do chromozomů, aby se přenesly z jedné dělicí se buňky do dvou budoucích. Některé tkáně jsou ve stavu permanentní regenerace – např. sliznice střev nebo pokožka. Různé buňky žijí také různě dlouho. Neurony – nervové buňky – se nemění celý život; buňky krve žijí několik dní; buňky pokrývající stěny zažívacího traktu – 36 hodin.

Jestliže mají tkáně fungovat správně, zničené nebo mrtvé buňky musí být nahrazeny novými. Ty nové, vzniklé dělením, nejsou ale vždy identické, to znamená zdravé. Dochází k tomu tehdy, když selže gen kontrolující buněčné dělení.

Shluk nenormálních buněk se chová jako příživník. Odebírá tkáním výživné substance a energii. Část nádorů je charakterizována pomalým růstem, část roste velice rychle. Ty druhé, jestliže bují v metastázy, nazýváme zhoubnými.

Jsou také rakovinové buňky, které se neshlukují, ale pouze vytlačují buňky zdravé. To je podstata leukémie – novotvarového onemocnění kostní dřeně.

A ještě o metastázách. Vznikají v důsledku odtrhávání se degenerovaných buněk z rychle rostoucích nádorů a jejich rozšíření po celém organismu krví nebo lymfou. Tam, kde se usadí, tvoří nádory druhotné.“

Páter Edmund Szeliga: Jak vznikají novotvary, víme. Ale proč vznikají? Na tuto otázku není ještě jednoznačná odpověď.

Drahý otče!

Vilcacora dělá zázraky! K údivu lékařů, nádor ve střevu není... Ted' jen nevím, zda podstoupit chemoterapii nebo ne? Chtěl bych Vás poprosit o konzultaci (...) Mohl bych přiletět začátkem prosince? (...)

Tak tedy, jak vznikají novotvary, víme. Ten proces zná každý lékař, nejen onkolog. Ale proč vznikají? Na tuto otázku není ještě jednoznačná odpověď. Známe pouze některé tzv. rizikové faktory. Je známo, že onemocnění mohou vyvolat např. chemické substance obsažené v sazích, benzenu, azbestu, DDT, nikotinu, aromatických uhlovodících jako je nafta, benzín, barvy a laky, ve sloučeninách chlóru, chrómu a arsenu. Na tento seznam je třeba ještě umístit nitráty, čili konzervanty; azotany i azotiny, tedy umělá hnojiva a některé hormonální přípravky. Škodlivé je i ionizující záření, izotopy a rentgeny; také ultrafialové záření – křemíkové lampy i nadměrné sluneční záření. Možná také – to ještě nebylo potvrzeno – mají svůj podíl na vznik novotvarů i viry. Nejvíce podezření padá na viry onkogenní – vir HIV; vir HTLV-1, kterému je připisováno vyvolávání leukémie z lymfocytů T; vir Epstein-Baara, nejpravděpodobněji způsobující nádorové onemocnění Burkitta; viry způsobující zánět jater typu B a C, což je možnou příčinou primární rakoviny jater. Nebezpečným může být dokonce – zdánlivě banální – vir obyčejného oparu.

Tolik jako seznámení s tím, co je novotvarové onemocnění. A seznámení s vědomostmi, jak mu předcházet.

DIETA PŘI NOVOTVAROVÉM ONEMOCNĚNÍ

Vznik novotvarových buněk je normálním jevem v životě každého organismu. Normálním jevem je ale také samozřejmě překonávání vetřelců obranyschopností organismu. Takový boj probíhá každodenně a organismus vyhrává. Abnormální situace vznikne tehdy, jestliže buňky odpovědné za obranu, nejsou schopné si s vetřelci poradit.

Jedna z hlavních forem podpory obranyschopnosti organismu před množением novotvarových buněk je odpovídající dieta.

Začneme u tuků. Je třeba používat rostlinné olej, jako např. olivový olej, ne živočišné tuky. Při rozkladu tuků živočišného původu se vytvářejí látky, které podporují vznik novotvarových buněk.

Rovněž bílkoviny by měly pocházet z rostlin. Z rostlin a ryb; v žádném případě z masa zvířat. Zapamatujme si, že nedostatek bílkovin má zhoubný vliv na imunitní systém.

Při novotvarovém onemocnění má být dieta bohatá na vitaminy B1, B2, B6 a také na vitamin C. Doporučované jsou také vitaminy A, E a K.

Pacienty s rakovinovým onemocněním posilujeme mimo to výživou bohatou na minerály, čili součásti anorganické.

Řekněme si, **jaké potraviny bychom měli jíst každodenně**. Především, do základní diety patří rostliny brukvovité, stimuluje imunitní systém – květák, zelí, růžičková kapusta a brokolice. Ze zeleniny s antioxidačním účinkem jezte špenát, obilné klíčky, rajčata, mrkev, chřest a papriku. Z listnaté zeleniny červenou řepu, čekanku a šťovík. Mimo to by měla být dieta bohatá na luštěniny, zvláště na fazole a hrách. Z ovoce jezte nejvíce citrusy, ale též jablka a borůvky. Z obilovin hrubozrnné pečivo. Nezapomeňme na ořechy.

K základním pokrmům by měly patřit kaše, ovesné kaše a těstoviny. Omezit bychom měli požívání mléčných výrobků, s výjimkou netučných jogurtů. Neměli bychom jíst mnoho vajec, zvláště vařených natvrdo.

Pokud se jedná o maso, můžeme jíst v menším množství vařenou drůbež a vařené libové hovězí. Jezme ale hodně ryb, zvláště mořských.

Jestliže mluvíme o tom, čemu se vyhýbat, vyjmenujme všechny druhy sladkostí, kávu a výrobky s velkým obsahem sodíku – smažené brambůrky, popcorn, solené ořechy apod.

Bezpodmínečně a okamžitě **je třeba skončit s pitím alkoholu a kouřením**. Mimo to, zakázaným ovocem je: vepřové maso, tučné hovězí, tučné skopové i vařené, nemluvě už o hamburgerech, hotdog, slanině, dršťkách a párcích. Zakázané je rovněž sádlo a jiné živočišné tuky. Zakázaná jsou jídla smažená, hranolky, ryby, koblihy, dále všechny výrobky uzené, konzervované nebo marinované. Každý z těchto potravinových artiklů podporuje rozvoj novotvarů a je odpovědný za jejich bujení.

KDYŽ UMÍRÁ ŠAMAN...

„Objeviteli **vilcacory** jsou Machiguengové, nebo Pirové?“

„Ne“, odpovídá páter Szeliga. „O neobvyklých léčivých vlastnostech **vilcacory**, dlouho před kolonizací, se oba kmeny dozvěděly od Ashaninků, indiánů, kteří žijí ještě dále a hlouběji v džungli. Ashaninkové, stejně jako později Inkové – vzdávali vilcacoře božskou úctu a nazývali ji **kug-kukjagui**. Pro ně byla **vilcacora** nejvyšším bohem, od kterého pocházeli všichni jiní bůžkové. Proto podobizny svých nižších bůžků vyřezávali do zralých, zdřevěnělých výhonků vilcacory. A protože tato rostlina je dlouhou liánou, tak mají bůžci velice prodloužené siluety a protáhlé tváře, o čemž se můžeme přesvědčit při návštěvě muzea v expozici pralesních indiánů.“

„Kde **vilcacora** roste?“

„Na území celé Amazonie. Roste jí asi 60 druhů. Ale z celé té početné rodiny pouze jeden druh má velice silné léčivé vlastnosti. **Vilcacora**, kterou užívají indiánští šamani, se vyskytuje v džungli na svazích hor. Nejčastěji ji nacházíme v peruánské Montanii. Roste v dlouhých, někdy až třicetimetových zdřevnatělých liánách, které dosahují plné zralosti asi po dvaceti letech.“

„Teprve po tak dlouhé době získává **vilcacora** léčivé vlastnosti?“

„Naštěstí není potřeba tak dlouho čekat. Nejlepší je vývar z kůry nebo z kořene mladé **vilcacory**, asi tříleté. Kůra má stejné vlastnosti jako kořen, takže je lépe podzemní části rostliny nevyužívat. Mohlo by to po delší době ohrozit její další existenci.“

„Co rozhoduje o tom, že pouze jeden druh **vilcacory** je použitelný v medicíně?“

„Horská **vilcacora** obsahuje mimo jiné **izopteropodin** – alkaloid typu oxindole, který vykazuje nejvyšší účinnost v aktivizaci imunitního systému. Tento alkaloid vlastně způsobuje, že se organismus jakoby probudí z dlouhého snu a bojuje s nemocemi, před kterými už předtím složil zbraně.“

„Na rozdíl od mnoha populárních bylin, které mají dlouholetou tradici jak v asijské, tak i v západní kultuře, jako např. **žen-šen, vilcacora**, je v tzv. Starém světě v zásadě neznámá.“

„To je fakt, i když se situace pomalu mění. V Jižní Americe je **vilcacora** už dobře známá. Jak už jsem říkal, její užívání domorodci z džungle trvá už stovky a dokonce tisíce let. Plnila a plní tam roli svérázného panaceum – všeléku. Potíž je ale v tom, že Ashaninkové nikdy neznali písmo, a kvůli tomu tato tradice přetrvala dodnes pouze v ústním odkazu. Proto také její průnik do světa bělochů byl celá staletí velice ztížen. A dnes, když vidím, jak umírá indiánský šaman, mám pocit, jakoby hořela celá knihovna.“

Legenda Ashaninků:

Tasurinja byl prvním Ashaninkem. Byl indiánským Adamem. Neměl ještě ženu, protože na počátku byl na světě jen on, a tak musel sám vařit, prát i lovit. Jeho život byl strašný. Velmi se trápil, protože měl mnoho práce a nebylo nikoho, kdo by mu mohl pomoci. Od neustálého pronásledování zvěře ho bolely nohy, od navlékání korálek na náhrdelníky ho bolely ruce, od neustálého přemýšlení, jak si dokáže se vším poradit, ho bolela hlava.

Šel a vlastně běžel přes les a potkal pumu. „Bolí mě břicho“, postěžoval si. „Proč?“, divila se puma. „Protože včerejší jídlo asi nebylo čerstvé. Možná víš, milá pumo, co bych měl dělat?“

Puma poodešla ke stromu, sáhla po silné liáně, která ho obepínala a drápy z ní seškrábala trochu kůry. „Vlož si ji pod jazyk“, poradila Tasurinchovi. „To ti pomůže.“ „Co to je?“, zeptal se. „Jak to, ty nevíš? To je přece **vilcacora!**“

Tasurincha pumu poslechl a za chvíli ho už břicho nebolelo. Ale co z toho, když ho bolela ještě hlava. „S břichem jsem si už poradil, ale co dělat, abych se ještě zbavil té strašné bolesti v lebce?“, přemýšlel a běžel dále. Uběhl asi půl kilometru, když potkal kapibaru, která šla k řece.

„Strašně mě bolí hlava,“ řekl hlodavci místo pozdravu. „Nevíš, milá kapibaro, co by mi mohlo pomoci?“

Kapibara přistoupila ke kmenu obepnutému nějakou rostlinou a z její silné lodyhy ostrými zuby seškrábala trochu rezavého prášku.

„Rozpusť si ho ve vodě a vypij“, řekla mu. „Za chvíli zapomeneš na bolest hlavy.“ „Co to je?“, ptal se Tasurincha. „Jak to? Ty nevíš? To je přece **vilcacora!**“

Tasurincha připravil vývar tak, jak mu kapibara poradila, a vypil ho. Zkřivil obličej, protože to bylo hořké, ale než si stihl pomyslet, že by se měl znovu vydat na cestu, pocítil, že ho hlava už nebolí. „To je výborné“, pomyslel si. „Ale co z toho, když mě tak pálí rána na ruce, kterou jsem si včera poranil, jak jsem se prodíral houštím.“

Proti němu šel tapír. „Zdravím tě, tapíre“, zavolal Tasurincha. „Mohl bys mi, příteli, poradit, jak si mám ošetřit tu pálicí ránu na ruce?“

Tapír chvíli věřil svým dlouhým nosem a pak šel ke stromu, po kterém se něco vzpínalo vzhůru a vypadalo to jako břečťan. Několikrát kopytem udeřil do silné lodyhy, oderval kousek kůry a podal ho Tasurinchovi. „Udělej si z té kůry obklad“, řekl. „To ti určitě pomůže. Já si vždycky, když si poraním kopyto, udělám obklad z vilcacory. My zvířata ten osvědčený prostředek známe už dávno.“

„To je také **vilcacora?**“, divil se Tasurincha.

„Samozřejmě – nepoznáváš?“

„Mohl bys pro mě utrhnout ještě jeden kousek?“, zeptal se Tasurincha, který náhle porozuměl, že asi našel řešení všech svých potíží, které ho trápily. „Strašně moc pospíchám a nebudu mít čas, abych se zastavoval a moc bych chtěl mít trochu té kůry do zásoby!“

Ze zápisníku reportéra:

Ve vitrině nevelkého muzea indiánů deštného pralesa, organizovaného františkánskými misionáři, při klášteře sester nazaretánek v Limě je to, co Ashaninkové nosí na hlavě – tedy čelenky z lýka, pokryté různobarevnými obrázky a chocholy z peří. Velké, menší i ohromné. Sváteční, i takové, které se nosí každý den. To je velice důležitá výbava, bez které je těžké si představit členy rady starších kmene. Právo k nošení chocholů je obvykle rezervováno pro vůdce, kouzelníky a nejbojovnější válečníky. Vysoký indiánský hodnostář bez per na hlavě (obvykle to je peří papoušků nebo tukana) se cítí... jako bez pravé ruky! Protože pera, mimo to, že jsou symbolem postavení ve skupině, pomáhají v udržování kontaktu s bůžky Velkého lesa a také s duchy předků. Fungují jako antény. Spojují s tím, co bylo, ale také s tím, co teprve bude. Pera usměrňují myšlenky a sladí je s prostředím. Bez chocholu se indiánský vůdce cítí doslova jako někdo, komu utíká země pod nohama. Jsou známy i případy, kdy slavný vůdce, kterému nepřátelé sebrali chochol, v průběhu několika dní zemřel!

V té samé vitrině jsou také části garderoby, které kryjí, a lépe řečeno zdobí, těla Ashaninků. Náhrdelníky z drápů šelem, z korálků i z obarvených drobných kůstek ptáků. Pásky kůry na klouby a také něco podobného pláští ze sušených chomáčů měkké trávy splývající někdy až do pasu.

Níže visí ochrany na kolena z měkkých kousků vyčiněné kůže. Boty, dokonce ani mokasíny, tu nejsou, protože indiáni v pralese obuv nepoužívají. Jak to dělají? Jen Bůh ví.

A bylo tam ještě něco, o čem se dá těžko říci, k čemu slouží. Nevelký, jakoby košík nebo taška, upletený z měkkého lýka.

*„Co to může být? Není to taštičky na **koku**?“*

*„Ne, **koku** užívají indiáni z hor, ne Ashaninkové“, objasňuje sestra, která provádí sbírkami. „V těch kapsičkách nosí indiáni z džungle **vilcacoru**, rostlinu, se kterou se nikdy nerozlučují a která je provází na každém kroku.“*

ONĚMĚLÁ ÚŽASEM

Dr. Klaus Keplinger z rakouské laboratoře Immodal, držitel dvou amerických patentů č. 4.844.901 a 4.940.725 na způsob získávání alkaloidů typu oxindole z kořeně vilcacory:

„Podle mého je nepochybné, že ve vilcacore obsažené aktivní alkaloidy jsou neobyčejně vhodné k celkovému povzbuzení imunitního systému a k posílení obranných sil organismu. Tyto alkaloidy mají příznivý vliv i na procesy fagocytózy.

*Imunologicky nejaktivnějším alkaloidem je **isopteropodin** neboli **izomer A**. Mimo tento izomer a další tři alkaloidy stimulující imunitní systém obsahuje **vilcacora** ještě další alkaloid – **rynkořilin**. Tato sloučenina byla několik let zkoumána ve škole tradiční čínské medicíny v Šanghaji. Analýzy, které tam byly provedeny, vykazují, že **rynkořilin** má schopnost zabránit shlukování krevních destiček a vytváření trombů, což před vilcacorou otevírá velice mnoho možností při léčení chorob krevního oběhu a v předcházení infarktům. **Vilcacora** též zvyšuje produkci leukocytů a zejména **lymfocytů T4**, které překonávají mnoho virových onemocnění.“*

Dr. Richard Geber, autor bestselleru *Vibrational Medicine*:

***Vilcacora** přináší velice slibné výsledky v léčení zánětu kloubů. Tato rostlina má velice nízký obsah toxinů a je tedy možné ji aplikovat po delší období. Zmírňuje též následky ozářování a chemoterapie objevující se nevyhnutelně při léčení novotvarů konvenčními metodami. Množství možností použití a výsledky činí z vilcacory cosi v podobě farmakologického zázraku přelomu tisíciletí.“*

Dr. Brent Davis, lékař, který už léta používá vilcacoru v klinické praxi v USA:

*„**Vilcacora** je výborným lékem na mnoho chorob, mimo jiné na onemocnění trávicího traktu. Rostlina má přímo fenomenální předpoklady k očištění celého trávicího traktu, což je velice důležité, neboť jak tvrdí mnoho lékařů – smrt začíná ve střevech a ještě přesněji v záhybech tlustého střeva.*

*V západních zemích se konzumují potraviny v takovém složení a konzistenci, jaké ztěžuje vyměšování z organismu. Současně s věkem, jakož i se stárnutím tkání se v tlustém střevu hromadí substance, určené normálně k vyloučení z organismu. Když se tam usadí a zůstanou déle, místo aby jej opustily, systematicky znečišťují krevní oběh. **Vilcacora** tomu však předchází, čistí všechny záhyby po celé délce střeva. Kdo ví, zda to není její nejdůležitější, nejblahodárnější účinek?*

Mimo to, jak bylo potvrzeno, tato rostlina pomáhá při léčení Crohnovy choroby, zánětu tlustého střeva, hemeroidech a působí proti narušení rovnováhy střevní flóry. Je to bylina světové třídy, která má schopnost k zastavení i odvrácení daleko pokročilé patologie. A co je neméně důležité, její používání vůbec nebrání v pokračování léčení metodami tradiční medicíny.“

Dr. Julie Clements, americká onkoložka:

*„U mých pacientů s novotvarovým onemocněním, kterým byla aplikována **vilcacora**, bylo zjištěno značné snížení vedlejších účinků ozářováním i chemoterapie. Na základě několikaletého využívání vilcacory v klinické praxi také vím, že efekty její aplikace je možno spojovat s remisí, čili zánikem nádorů i nádorů velkých. **Postupně jsem se o vlastnostech této rostliny přesvědčila tak silně, že jsem ji aplikovala i své matce**. Matka si už delší dobu stěžovala na vážné oběhové problémy v nohách, které jí velice ztěžovaly chůzi. Po několika*

týdnech podávání vilcacory se krevní oběh zlepšil natolik, že mohla chodit bez problémů. S radostí mi řekla, že ode mne dostala darem nové nohy!“

Páter Edmund Szeliga ve vesnici Pirů: *Vilcacora je posvátnou liánou Inků*

Dr. Donna Schwontkowski z USA:

„*Vilcacora úspěšně potírá infekci u pacientů s AIDS a způsobuje – někdy dokonce už po dvou týdnech! – zmenšení rakovinových nádorů kůže i cyst. Když jsem měla příležitost se o tom poprvé přesvědčit, prostě jsem oněměla úžasem!*“

Bib#	Design	Sites	Number Patients	Stage	Patient Characteristics	Treatment	Outcome Assessed	Results
9	CR	Ovary, colon	3	Progressing		vilcacora & other alternative after surgery for all & chemo for 1 pt.	DR	No sign of cancer at 4 and 7 months for 2 pts. smaller tumor for 1 Note: Too early to draw conclusions
10	CS	Various	22	3 patients relapsed; others not reported		vilcacora in addition to radiation and/or chemotherapy	S & DR	13 achieved remission and 7 (32%) survived 5 or more years Note: see side effects from chemo/radiation, increased vitality
11	CS	Brain	78	Not reported		vilcacora in addition to radiation and/or chemotherapy	S & DR	Remissions at 1 year Glioblastoma multiforme IV 3 of 40; medulloblastoma 1 of 1 Ependymoblastoma 5 of 6. Astrocytoma 6 or 8, mixed glioma 1 of 1, Oligoastrocytoma 0 of 1. Oligodendroglioma 1 of 1. Malignant meningioma, 0 of 2 NOTE Survival at 1 year all in remission plus 2 relapsed pts with astrocyt & 1 with oligoastrocytoma

Část zprávy o výsledcích léčení vilcacorou podle *Medicaments Special Information for Physicians and Dispensing Chemists, 2nd revised ed. Austria:1993:16-7*

Dr. Philip N. Steinberg, americký vědec, který se od roku 1993 zabývá používáním vilcacory:

„*Terapeuticky doporučuji od 3 do 6 gramů vilcacory denně, nejlépe rozdělených na tři dávky. Profylakticky, k využití účinků okysličujících a posilujících adaptační schopnosti organismu, by mělo být dávkování třikrát menší. V pokročilých patologických stádiích podávám několik týdnů dokonce do 20 gramů denně v jedné dávce! Nebojím se předávkování, bojím se spíše toho, aby mi stačil čas, abych stihl pacientovi pomoci. Proto se snažím organismu dodat co největší množství neocenitelných alkaloidů, což často přináší přímo neuvěřitelné výsledky!*“

Dr. Felipe Malgarejo:

„*Bylo už nesporně potvrzeno, že vilcacora brzdí novotvarové množení buněk, aktivizuje granulocyty a makrofagy, způsobuje zánik novotvarů a brání nekontrolovatelnému růstu nádorů.*“

Dr. Lidia Obregon, ředitelka Amerického institutu fytotherapie v Limě:

„Vilcacora je účinným lékem při různých zánětlivých onemocněních, pomáhá při astma, cukrovce a žaludečních vředech, a také – o čemž je stále více důkazů – projevuje se nezastupitelně v boji s novotvarovými onemocněními.“

Jak vyplývá z klinických výzkumů tří skupin pacientů s novotvary popsaných americkým lékařem **prof. Dr. H. Oswaldem**, po použití **vilcacory** byly ve všech případech zjištěny výborné výsledky.

Age/Sex	Site	Conventional Trmt Information	Alternative Therapy Information	Conv Trt? (y/n)	Results
58/F	Ovary/ Uterus, mets	Chemotherapy. 714-X injections plus Essiac.	2 '95 714X injections stopped, continued Essiac. 4'95 -3X3 vilcacora 350 mg, Essiac antioxidants	No	5'95. Blood shows amazing improvement. Patient felt better July tumor stabilized: Sep – remained sta contined treatment. Nov. combined vilcacora and Essiac treatment changed Patient feels fine, no pain, normal.
80/F	Colon	Diagnosed '87 Surgery.	4' 95. 3X3 vilcacora	No	9' 95. - No signs cancer; Patient felt Maintainence treatment is vilcacora 1000mg
42/F	Colon, mets	No information.	7'95 3X3 vilcacora Essiac, dismuzyne 5000 (free radical scavenger), high dose vitamin C, Pau d'arco, 714X.	No	9' 95. - Patient feels fine. New treat vilcacora 350 mg plus 3 times 15 dr of liquid cat's claw. Oct good conditi tumor decreasing. Nov - doing well. treatment reduced

Část zprávy prof. Dr. H. Oswalda na téma léčení vilcacorou

Ve skupině tří osob s novotvarem tlustého střeva a vaječníků po čtyřech a sedmi měsících ve dvou případech nádor zmizel a v jednom případě se značně zmenšil.

Ve dvaadvacetičlenné skupině s různými druhy novotvarů ve třinácti případech došlo k remisi, čili nádor zmizel, a zbývající pacienti žijí déle než 5 let, což podle mezinárodních norem znamená, že jsou vyléčeni.

V nejpočetnější skupině čítající sedmdesát osm pacientů s novotvary mozku, bylo po roce zjištěno, že nádory zanikly.

Při jiných klinických výzkumech, ve kterých byly zkoumány účinky vilcacory u tří žen ve věku 42, 58 a 80 let s nádory vaječníků, dělohy a tlustého střeva, ve všech případech došlo k překvapivému zlepšení stavu společně se zánikem nádorů.

GÉNIUS MEZI ROSTLINAMI

Ze zápisů pátery Szeligy:

*Zdá se, že **vilcacora** je lékem na... VŠECHNO! Je to možné? Není odhalení moc jasné, moc velké? Neprobudí se přílišné pochybnosti skeptiků, kteří nikdy nechybí, a zvláště nechybí v lékařském prostředí?*

*Důkazy svědčící o zázračných účincích peruánské liány jsou ale více než přesvědčivé! Za prvé – podařilo se izolovat mnoho léčebně úspěšných složek, které působí na různé systémy organismu. Z tohoto pohledu je **vilcacora** opravdovým pokladem! Byla zjištěna přítomnost šesti velice řídké se vyskytujících se alkaloidů a mimo nich ještě jiné pomocné léčivé složky mající vlastnosti antioxidační, protirakovinové, protivirové a protizánětlivé.*

Za druhé – žádný systém v lidském organismu nepracuje nezávisle na jiných. Tak jako nesprávná funkce jednoho systému způsobuje oslabení jiných, tak i vyléčení a upravení funkcí jednoho umožňuje léčení ostatních. A právě proto, mimo toho, že účinky vilcacory se objevují především v systému trávicím a imunitním, jsou efekty použití této rostliny pocíťované doslova v celém organismu.

„To působí dojemem, že **vilcacora** je géniem mezi rostlinami! Nejsou ale případy, že místo pomoci ublížila?“

„Výzkumy prováděné v několika evropských laboratořích prokázaly, že peruánská **vilcacora** nemá toxické účinky a v zásadě nemá vedlejších efektů. Je bezpečná dokonce i pro děti.“

„Mohou děti přijímat stejné dávky?“

„Ne. Protože dávkování by se mělo řídit tělesnou váhou. Proto dětem do dvanácti let doporučujeme dávky o polovinu nižší než dospělým. Zajímavé je to, že u mladých i nejmladších pacientů jsou výsledky léčení vilcacorou rychleji viditelné než u dospělých.“

„A kontraindikace?“

„Každá mince má dvě strany. Někdy i **vilcacora** může být obousečnou zbraní. Tato rostlina velice povzbuzuje imunitní systém a také odpuzující reakci na cizí tělesa v organismu. **A tak tedy nikdo, kdo absolvoval anebo je kandidátem transplantace vnitřních orgánů nebo kostní dřene, by neměl tuto bylinu užívat. Nedoporučuje se také kojícím matkám a těhotným ženám, protože může zvětšit riziko potratu. Nesmí se též podávat dětem do tří let, osobám aplikujícím si injekce inzulínu, hemofilikům a také pacientům prodávajícím hormonální terapii. Více kontraindikací není.**“

Z knihy **dr. Fernanda Cabasiese**, profesora Univerzity San Marcos v Limě, čestného profesora univerzit v Trujillo, Piura, Cajamarca, Chiclayo, Cuzco a Arequipa a také profesora klinické neurochirurgie na univerzitě v Miami:

„In vitro (laboratorními testy) už bylo rozhodnuto. Víme, že díky svým absolutně unikátním alkaloidům tato rostlina podporuje imunitní systém organismu. To otevírá cestu k potvrzení in vivo (v klinické praxi), zda tyto substance neztrácejí aktivitu v situacích, kdy imunitní systém člověka přestal normálně fungovat. (...) Nad tím, zda existuje spojitost mezi tím, co bylo potvrzeno in vitro, a tím, co se dá zjistit in vivo, se pracuje už na mnoha místech. Na proslulé Univerzitě Caetano Heredia v Národním institutu novotvarových chorob a také

na několika menších pracovištích přírodní medicíny – u pátera Edmunda Szeligy a jeho spolupracovníků, dr. Anny Mirez a dr. Lidie Obregon. “

Ze zápisníku reportéra:

*Díky pionýrské práci pátera Szeligy se podobné výzkumy vilcacory dnes provádí již v mnoha zemích – ne pouze v Peru. Na předních místech se nachází univerzita v rakouském Grazu, univerzita v Mnichově, výzkumné centrum v Huntingtonu ve Velké Británii a také další centra v Itálii a ve Švýcarsku. Všude se potvrzuje to, co pro pátera Szeligu je zřejmé více než třicet let: **vilcacora** je vhodná k léčení rakoviny, zánětů kloubů, revmatismu, pásového oparu, různých oparů, alergií, vředů, menstruačních poruch, otrav z vlivu životního prostředí, mnoha střevních poruch, depresí, onemocnění vyvolaných virem HIV a dokonce... akné! Vědci z univerzity v Mediolaně dále zjistili, že **vilcacora** má neobyčejně silnou tzv. funkci antimutantní, což objasňuje otázku jejího profylaktického působení, velice snižujícího pravděpodobnost onemocnění rakovinou!*

„Kuřáci každodenně vdechují stovky různých substancí stimulujících mutaci buněk“, říká dále páter Szeliga, „což může vést až k objevení mutantů, čili rakovinových buněk.“

„Kuřáci by tedy měli vilcacoru užívat profylakticky?“

„**Správně.** A proto také doufám, že k dalšímu financování některých velice nákladných výzkumů vilcacory se nám povede přimět bohaté tabákové koncerny. Byl by to bezpochyby převrat. Převrat dvojího druhu – jak ve společenském vnímání firem vyrábějících cigarety, tak i převrat ve výzkumech, na které – paradoxně – často chybí základní věc.“

„To znamená jaká?“

„Peníze.“

*Zdá se, že konec 20. století je nejlepším obdobím pro rozšíření všeobecné znalosti vilcacory, nejlepším obdobím k jejímu využití pro obecné blaho, píše v jednom ze svých ještě nepublikovaných článků páter Szeliga. Většina lidí má pocit, že prohráváme boj s rakovinou, AIDS, že se stále objevují nová nebezpečí ze strany mutujících se virů, a že nemáme větší šance v konfrontaci s civilizačními chorobami. Ale tak to být nemusí. A není to tak. Velice účinné léky máme doslova na dosah ruky. O mnoho větší pozornost než dosud bychom měli věnovat tomu, co nám ve své velké štědrosti nabízí příroda. Léky přírody – to je naše šance, to je budoucnost. Myslím, že naši nejdůležitější zbraní se už zanedlouho stane **vilcacora**.*

VYLÉČIT PAPEŽE, UZDRAVIT JELCINA

Každý den, jakmile odbíjí dvanáctá, vrací se do kláštera v centru Limy. Do velké, mohutné budovy, se stěnami ztemněnými od převalující se smogu, s gotickými okny, která evokují vzpomínky na kápě středověkých mnichů.

Když se za ním zabouchne těžká brána, pamatující dávné časy, až do dalšího dne zmizí, jako by se po něm slehla zem. V klášteře nebere telefony. Jak nám vypravoval mladý salezián Juan Polentini, ukrývá se ve své cele, pracuje, čte, modlí se a medituje. Za prvé – nic jiného mu nedovolují vnitřní zásady Řádu a za druhé – jeho vlastní zásady, ještě tvrdší a přísnější, dělící den, rok a život na ‚čas vnější‘ a ‚čas vnitřní‘, za zdmí.

Vstává pár minut po páté. Budík nepotřebuje. V létě ho budí dusno, které ani po ránu není moc snesitelné; v zimě vlhkost. Lidská mlha dokáže být ještě nepříjemnější než horko.

V malé cele, s oknem v metr silné zdi, jednou židlí a dřevěným, vždy malým stolem, na kterém se kupí úkoly ke splnění. Úkoly, které neubývají, kterých je stále víc a víc...

Od šesti, hned po snídani, už pracuje.

„Cítím se velmi dobře a jsem doopravdy ve skvělé formě“, řekl nám při jedné z našich návštěv v Miraflores. „Ale vím, že v mém věku se nemají nechávat důležité věci nevyřízené. Opakuji si: ‚Co máš sníst dnes, sněz zítra; co máš udělat zítra, udělej dnes...‘“

V saleziánském kolegiu přednáší geologii a vede semináře z botaniky. Témata na cvičení a zkoušky připravuje nejméně s týdenním předstihem. V neděli slouží mše, nejednou i tři – jednu za druhou. Kázání si připravuje už v pondělí, nejdéle v úterý. Navštěvuje nemocné v jedné z nejhudších čtvrtí Limy – San Felipe. Léky a směsi na další návštěvu si připravuje hned po návratu.

„Ty návštěvy jsou pro mne velice důležité, stejně důležité jako to, co dělám v institutu. Pocit, že jsem lidem potřebný, mi dává stejnou sílu jako modlitba.“

V poslední době měl dvě zajímavé návštěvy. Jednu z Moskvy a druhou z Vatikánu.

„Zdalo by se, že můj svět se otáčí okolo And a tu se náhle Východ potkává se Západem.“

Z Moskvy přijela skupina lékařů, kteří pečují o Borise Jelcina. Tři profesori vypravovali o tom, že prezident je ve stále horší kondici, že už vlastně všechno vyzkoušeli a už nevědí, co si počít. Jsou bezradní. „Možná by nám soudruh páter mohl nějak pomoci?“, zaznělo směšně. Co znamená sílu zvyku – druhá přirozenost člověka.

Rusové slyšeli o nějakých zázračných, omlazujících rostlinách. „Mohli bychom je také zkusit?“

Dal jim několik balení **chuchuhuasi a wiñay-wayna**. Řekl jim, jak připravit vývar, i lihový extrakt. Ušklíbl se, když uslyšel, jakou chemií prezidenta otravují, a pohrozil jim prstem.

„Uložil jsem jim pokání“, říkal nám s úsměvem. „Podávat smíte jenom vývary, ani kapku lihu!“ *Donde pecó, alli es penado* (jaký hřích, takové pokání). Za nějakou dobu mají zavolat a povědět, jaké jsou výsledky. „Jak jim dojde kúra, a uznají, že to účinkuje, přijedou se pro novou.“

Z Vatikánu přiletěli spolubratři, aby se dozvěděli, co by bylo možné udělat pro papeže. „Roste nad Amazonkou nějaká rostlina, která by mu mohla pomoci? Všichni říkají, že je to

parkinsonismus, dokonce o tom psali v novinách. Ale to přece není. Je to narušený nerv po atentátu v roce 1981. Poškozený nerv by bylo třeba nějak zregenerovat.“

„Zkuste dát **chuchhuasi**,“ řekl. „A jestli to nepomůže, najdeme něco jiného. Zeptám se na to při nejbližší příležitosti svých indiánů.“ „Kdy?“ „Nejdříve za několik týdnů. Až skončí období dešťů.“

PAITITI

Co ještě dělá? Pracuje nad vlastní společenskou teorií, velice blízkou starořecké filozofii. Myslí si mimo jiné, že společnost se začne měnit, začne-li se měnit každý.

„Podle mého, zásada, která by v budoucnu měla vládnout světu, je zásada bratrství mezi lidmi. Její uvedení do života vůbec nemusí být utopií. Jsem přesvědčen, že může v praxi úspěšně fungovat. Toho je náš institut dobrým příkladem“, dodal po chvíli. „Nevede nás touha po zisku, ani chuť na expanzi do světa. Chceme zkrátka pomáhat lidem, lidem, kteří naši pomoc potřebují a často nejsou schopni nalézt ji někde jinde. Díky našim kontaktům s indiány plníme též misi civilizační mezi těmi, kteří ji nepochybně potřebují v nejvyšším stupni. Nečiníme je šťastnými ani necivilizujeme násilně – nic takového. Ale nechceme dovolit, aby tito lidé zůstali v úplném zapomnění, v ústraní, aby nestáli jednou tváří v tvář před problémy, se kterými se nebudou vědět rady.“

Ano, to, co dělá, je neustálé budování jakési spojnice budoucnosti, jejíž jedna část se nachází v Limě a druhá o více než tisíc kilometrů dále, v pralese. Je to neustálé hledání cesty, o jejíž existenci tolik lidí dnes ještě pochybuje.

„Nedá se léčit lidi a nemyslet při tom na to, jak vyléčit společnost. Pokud by to tak bylo, znamenalo by to, že se uspokojujeme tím, co máme bezprostředně na dosah ruky. Bylo by to ošklivým minimalismem. Je třeba vždy jít o krůček dál, potom další a další... a tak bez konce. To je v lidské přirozenosti a stanoví základ lidského charakteru. Neustálé překračování hranic toho, co je dáno, vypracováno, vytvořeno... Ta neustálá transcendence, cosi jako netrpělivost, je přeměnou té samé zákonitosti, která rostlinám – což je velice dobře vidět v pralese – přikazuje obracet se a růst ke slunci.“

A tak pokračuje. A už brzy se ze zátiší kláštera vydá znovu na cestu. Mimo léků pro papeže k tomu má ještě jiný důvod. Jeho další vášeň, ještě jednu jeho podobu. Ukazuje, jak velký může člověk být, kolik tváří může mít, pokud chce a pokud mu na tom záleží.

Indián z kmene Pirů, Juan Quispe, jehož ženu kdysi zachránil před útočící pumou, se ho při jeho posledním pobytu ve vesnici Miaria zeptal, jestli se také zabývá archeologií. „Protože vy se zajímáte o všechno, mám pravdu?“, zeptal se a hned si sám i odpověděl. On, Quispe, ví, kde se v pralese nachází velké, zapomenuté město. Byl tam a viděl je na vlastní oči! Je to město starší než nejstarší ruiny Inků. Jestli bude chtít, může mu namalovat pláněk a přesně popsat cestu. Anebo se společně vydají do džungle, aby její tajemství odhalili.

„Ztracená města jsou částí problému džungle. **Jsou součástí velké záhady, do které náleží i tajemství rostlin, indiánský šamanismus a léky, které přivádějí k údivu lékaře-profesory.**“

Právě proto se tím také zabývá a sbírá na toto téma všechny dostupné informace.

„Ta města existují, o tom nemůže být pochyb. Jsou a čekají na toho, kdo je objeví, vrátí světu a příštím pokolením. Jediným problémem je, jak je najít v nekonečném oceánu pralesa, který je přikryt střechou stromů tak hustou, že přes ni neprosvítají žádné hvězdy! Z nashromážděných informací i z jiných zdrojů vyplývá, že velké ruiny, o kterých vypravoval Juan Quispe, jsou pravděpodobně ruinami pravěkého města, hledaného už téměř 400 let –

legendárního Paititi! Hodně ukazuje na to, že to je sídlo Zlatého krále – bájně Eldorádo! Místo, kam se nedostal ani Pizarro, ani Almagro, ani Orellana!“ *

„Paititi znamená v indiánském nářečí mezi řekami, nic víc, nic míň. A z popisu Juana Quispe vyplývá, že ruiny, o kterých vypravoval, jsou umístěny v ramenech tří řek. Název Paititi by tedy skvěle vysvětloval jeho lokalizaci.“ **

Samozřejmě, výpravu do Eldoráda je možné organizovat jen v období sucha, když se řeky vrátí do svých koryt, tvořících cesty v džungli. Ale i tehdy, pokud po nich chce člověk cestovat, musí je dobře znát. Nebezpečné jsou vždy. Je tam mnoho virů a mělčin. Když vody přibývá a vlny se valí z pravé strany na levou a z levé na pravou, nikdy nevíte, co čeká za nejbližší zátáčkou. A mimo to, jestliže prší, nemůžete ani vyjít na břeh. Člověk hned uvázne po pás v blátě. A pokud se mu povede se z něho dostat, musí se potýkat s pijavicemi a různými brouky.

Eldorádo a Paititi spojuje také způsob léčení. Tak, jak popisují staré španělské kroniky, indiánský král absolvoval pravidelné zlaté koupele (od toho je odvozen název el dorado – pozlacený). Kněží ho pokrývali zlatým prachem, který pak ze sebe smýval, plující na voru doprostřed jezera, kam dopadal vodopád.

„Myslím, že v té indiánské ceremonii nešlo o pouhou poctu, protože domorodci v zásadě neznali hodnotu zlaté rudy“, říká páter Szeliga. „Ale takové koupele mohly mít větší význam terapeutický a omlazující, protože zlato má neocenitelné léčivé vlastnosti. Indiáni neznali zlaté injekce, jaké v některých případech, zvláště když si jedná o kloubní onemocnění, doporučuje současná medicína. Ale jak usuzuji, koupali se ve zlatonosném bahně. A nejpravděpodobněji jim to pomáhalo udržovat zdraví!“

Najít Paititi! To by teprve byla senzace! Větší, než v roce 1911, kdy byly v údolí Urubamby nalezeny ruiny Machu Picchu, větší než v roce 1987, kdy byly na severu Peru v okolí Lambayeque odkryty zlaté hroby! A kdyby to uskutečnil, ne jakýsi americký Indiana Jones, ale polský mnich, léčitel a znalec světa exotických rostlin – údivu, překvapení a obdivu by nebylo konce!

„Uvidíme, co z toho vzejde. Ale jestliže už vím tolik, rezignovat z hledání by bylo hříchem. Proto se chci vydat do džungle. Nevím, jestli se mi povede dostat se do Paititi hned napoprvé, ale jestliže to bude třeba, půjdu podruhé i potřetí. Až se to povede! Našel jsem už jeden poklad – **vilcacoru**. Proč bych neměl najít další?“

* Francisco Pizarro, Diego Almagro a Francisco Orellana – španělští conquistadoři, dobývající dnešní Peru.

** Někteří legendární Eldorádo lokalizují v okolí jezer Guatavita v Kolumbii, ale tato hypotéza nebyla nikdy potvrzena.

MÍSTO DOSLOVU

Neskrývám, že postava pátera Edmunda Szeligy mě fascinovala, psal jsem Marku Rymuszkovi, šéfredaktorovi měsíčníku Neznámý svět. Za prvé – je to člověk čistě renesanční: všestranný, otevřený, nezatížený dogmatem. A k tomu – nezištný, neustrašený, neobávající se potíží a nebezpečí. Za druhé – je osobou otevřenou pro všechna tajemství a dosud neznámé oblasti naší civilizace – což dokazuje mimo jiné i v záležitosti s Eldorádem. Je to pionýr, který prosazuje nové myšlení v medicíně, objevitel nového světa. Světa pralesa, který – mimo devastaci – je nadále srdcem Jižní Ameriky. Té části světa, ve které – jak jsi to sám kdysi řekl – se nejpravděpodobněji nachází klíč k budoucnosti i odpověď na mnoho otázek, které nás stále trápí. (...)*

*Chtěl jsi vědět, zda v roce 1999, takřka na přelomu tisíciletí, brát v úvahu pátera Szeligu jako kandidáta každoroční čestné ceny Neznámého světa?*** Moje odpověď zní: V každém ohledu ano! Je to člověk, který udivil a stále udivuje svět!*

Páter Szeliga v letošním roce navštíví Polsko. Bude to báječná příležitost k tomu, aby mohl převzít cenu Neznámého světa, časopisu, který – právě tak, jako páter Szeliga – často proti všem razí cestu novému myšlení odpovídajícímu době a pohledu na člověka.

Zalepil jsem obálku. „Tím asi končí moje role ve věci pátera Szeligy“, pomyslel jsem si. A určitě by to tak i bylo, kdyby nebylo těch neustále zvonících telefonů. „Ano, je to pravda, páter Szeliga přijede letos do Polska“, odpovídal jsem na dotazy. Podával jsem informace o jeho adrese a jeho telefonním čísle do Limy. „Časový rozdíl v Peru je šest hodin, v létě sedm.“ „Ano, léčebné metody pátera Szeligy jsou skutečně překvapivé, v tom, co jste slyšel, není ani trochu přehánění.“

Kolik bylo podobných telefonátů, kolik podobných otázek, kolik naděje v třesoucích se hlasech. Kolik zoufalství, utrpení...

Od momentu, kdy zprávy o úspěších polského saleziána v dalekém Peru začaly zvolna pronikat do Polska, nebylo vlastně hodiny bez alespoň jednoho telefonátu. Zvedal jsem sluchátko i v nezvyklých hodinách – hodně osob volalo z USA. Pokaždé, když jsem sděloval podrobné informace, cítil jsem, jak velice je potřebný někdo takový jako On. Jak je očekávaný – On a jeho rostliny.

Pro mnohé se zpráva o tom, že někdo takový vůbec existuje, rovnala... milosti z nebes. Jim nebo jejich nejbližším už se často zdálo, že to je konec, že už není ani rady ani pomoci, že už nelze nic dělat, tečka. Ale náhle se objevila ještě šance a velká, a dokonce velmi velká naděje.

Velebný otče!

Chtěl bych Vám srdečně poděkovat za záchranu svého života. Jak víte, ještě nedávno mi lékaři nedávali naději a odhadovali ještě nejvýše tři měsíce života. A teď jsem znovu zdravý, mohu studovat, znovu mohu být radostí pro své rodiče, které zpráva o mé nemoci málem připravila o rozum. Vilcacora, sangre de drago i manayupa udělaly zázrak. Ale to všechno jsi způsobil ve skutečnosti Ty, velebný otče...

Ne, takový dopis z Polska ještě páter Szeliga nedostal. Napsal ho mladý Peruánec, nedávno ještě nemocný leukémií. Ale páter doufá, že už brzy bude dostávat podobné dopisy a telegramy ze své vlasti. Moc by si přál, aby tomu tak bylo. A aby to bylo co nejdříve. Protože nemocným čas utíká mnohem rychleji.

„Čekáme na něho“, uslyšel jsem v telefonním sluchátku ve chvíli, kdy jsem psal poslední slova této knížky. „Řekněte mu to, prosím. Určitě...“

* To není nadsázka. Stačí připomenout tragický osud dvou jiných polských misionářů, františkánů Zbigniewa Strażalkovského a Michala Tomaszka, kteří byli 9. srpna 1991 v peruánské provincii Ancash zavražděni teroristy z maoistické organizace Světlá stezka.

** Každoroční čestná cena měsíčníku Neznámý svět je udělována tři roky. V minulosti byli oceněni Krzysztof Kieślowski (posmrtně), Choa Kok Sui, autor Starého léčitelského umění a několika dalších knih přeložených do mnoha jazyků a v minulém roce televizní kanál Discovery.

NA UNIVERZITÁCH, V LABORATOŘÍCH I V DŽUNGLI

ČERVEN 1999

V červnu 1999 páter Edmund Szeliga navštívil Polsko. Ve své vlastní se setkal mimo jiné i s vědci z lékařské akademie ve Varšavě, lékařské akademie v Gdaňsku i Slezské lékařské akademie v Glivicích. Profesori těchto institutů projevili přání navázat přímou spolupráci s nemocnicemi v Peru, s vědecko-výzkumnými instituty a univerzitními laboratořemi, zabývajícími se léčivými rostlinami pocházejícími z oblasti Amazonky a And.

V tu samou dobu zahájilo svou činnost v Londýně Andean Medicine Centre, díky kterému se otevřela možnost zasílání peruánských preparátů do Polska. Na četných veřejných setkáních pátera Szeligy v Polsku o to prosili nemocní, kteří se přímo domáhali rychlého otevření pracoviště zasílajícího potřebné, zvláště protinádorové preparáty. Jedním z prvních kroků AMC bylo zorganizování fytotherapeutického školení polských lékařů v Peru. A po absolvování třech kurzů, které byly pod patronací Ministerstva zdravotnictví Peru, univerzit San Marco a La Molina v Limě a Laboratorium Induquemica Lima, se s námi podělili o své dojmy.

U PRAMENŮ

Odjížděli pod dojmem setkání s polským misionářem, páterem Edmundem Szeligou, pod dojmem efektů jeho léčení rostlinnými preparáty. Odjížděli, aby se seznámili s problematikou fytotherapie – oblasti lékařské vědy, která je stále tak málo známá mezi našimi lékaři. Daleké Peru lákalo tajemností i slibem neobyčejnosti.

Alina Rewako: Nezasťírám, byla jsem zvědavá, kolik je pravdy v tom, co říkají média o metodách léčení amazonskými rostlinami. Legendární **vilcacora**, zázračná liána – jak se o ní píše – užívaná mimo jiné při léčení novotvarových onemocnění, budila po návštěvě pátera Szeligy v Polsku v našem lékařském prostředí silné emoce. K cestě do Peru jsem se rozhodla okamžitě s myšlenkou, že se zúčastním neobvyklé akce.

Jacek Kaziński: To, že amazonské rostliny jsou účinné při léčení mnoha civilizačních chorob včetně rakoviny i AIDS, jsem věděl z různých zdrojů už delší čas. Měl jsem dokonce možnost kontaktu s pacienty, kterým už Alinou vzpomínaná **vilcacora** vracela zdraví. Byl jsem přesvědčen, že cesta do Peru mě ujistí v názorech a odkryje i tajemství léčivých rostlin.

Jacek Belczewski: Když se v polských časopisech objevily první zmínky o zázračných andsko-amazonských preparátech, byl jsem trochu skeptický, ale současně to probudilo moji zvědavost. Proto jsem se rozhodl sám ověřit ta překvapující novinářská odhalení a přihlásil jsem se k účasti na výpravě za poznáním, organizované Andean Medicine Centre z Londýna, z pověření nakladatelství Tower Press.

Marek Prusakowski: Za lékařskými vědomostmi bych jel i na konec světa. A tím spíše pro znalosti, nám lékařům málo známé.

Jacek Kaziński: Kdyby mi někdo předpověděl, že se mi po nocích bude zdát o Amazonce, že se jména exotických rostlin pro mě stanou tak všední jako názvy léků, které užívám v každodenní lékařské praxi, kdyby mi někdo předpověděl, že mě okouzlí, krása tropických pralesů nad Ucayali i drsný majestát And, že budu prohlubovat lékařské znalosti peruánských indiánů – nikdy bych mu neuvěřil.

Alina Rewako: Když pomínu lékařský aspekt seznámení se s vilcacorou, může v Peru najít každý něco sám pro sebe. To přece tam se scházejí vědci z celého světa, aby odkrývali tajemství pradávnej kultury Inků, bohaté a současně okouzující. Tam míří horolezci i jachtaři. Tam přijíždějí přírodovědci, aby v hluboké džungli poznávali ještě neprozkoumaný pohádkový svět rostlin. A tam, do Amazonie, přijíždějí se stále větší zájmem biochemici, badatelé v oboru léčivých rostlin. Řekla bych, že s nenasytným zájmem.

Marek Prusakowski: Ten výčet je třeba doplnit o lékaře. Fytotherapie, zvláště pak ta, která se váže s rostlinami amazonského pralesa, upoutává stále větší zájem lékařského světa. V Peru můžete bez obtíží tento trend potvrdit. Dominují lékaři z USA, Kanady, Austrálie, Německa a Rakouska. Všichni se ucházejí o diplomy lékaře-fytotherapeuta. Potkali jsme se s nimi v Limě i v Iquitos. Na téma takové „překvalifikace“ jsme měli delší diskusi s brazilskými lékaři – otcem a synem v Pucallpě, kde se lékaři a přírodní léčitelé seznamují s léčivými rostlinami ve známé botanické zahradě Challachaqui.

Jacek Belczewski: Náš pobyt v Peru byl považován za oficiální. Byli jsme pozváni na ministerstvo zdravotnictví a ministerstvo zemědělství. Při obou návštěvách jsme získali základní informace o tom všem, co se okolo tzv. přírodní medicíny děje. Byli jsme seznámeni mimo jiné s politikou hospodaření s léčivými rostlinami a v tom se zvláštním ohledem na vilcacoru, jejíž popularita roste na celém světě geometrickou řadou. V této souvislosti jí hrozí vymýcení. Proto jsou v džungli rychle zakládány první plantáže.

Marek Prusakowski: Pro nás však byly nejdůležitější přednášky a semináře vedené profesory univerzit v Limě a Iquitos a školení v laboratořích IMET – Instituto de Medicina Tradicional. Ale i praktická cvičení umožňující seznámení se s rostlinami v jejich přirozeném prostředí, to znamená v džungli – v okolí Pucallpy nad Ucayali a v Andách – poblíž vesnice Junin, položené ve výšce 4 200 metrů nad mořem.

Jacek Kaziński: Setkali jsme se také s curanderos. Jsou to fytoterapeuti. Nejsou sice diplomovaní, ale mají ohromnou praxi v léčení. Mnoho z nich pracuje na plný úvazek ve státních nemocnicích, mnoho působí jako tzv. lékaři prvního kontaktu. Jsou organizováni ve svazech, které dbají o vysokou odbornou úroveň a profesionální etiku. Toto povolání obvykle přechází po mnoha letech učení z otce na syna a uznání „kolegy v zaměstnání“ je možné získat až po desítkách let praxe.

Jacek Belczewski: K tomu je třeba dodat, že setkání s Jose Torrezem, curanderos známým nejen v Peru, byla neobyčejně zajímavá. Jeho výklady byly velice klidné, v obtížné tematice léčení různých komplikovaných chorob se pohyboval přímo impozantně.

Marek Prusakowski: Tak tedy dnešní curanderos nejenom léčí, ale i učí léčit. A co je třeba podtrhnout, učí léčit i profesory medicíny. V Polsku by to bylo jevem k nevíře. Ale vezmeme-li v úvahu nejnovější postuláty Světové organizace zdraví uvažující, že pokrok v medicíně nevyléčitelných nemocí je ukryt v rostlinných preparátech, přestává to být udivující. A proto jsme vlastně v Peru byli i my.

Alina Rewako: Myslím si, že úplný obrázek curanderos můžeme získat teprve tehdy, když si uvědomíme jejich celkové věnování se pacientům. Nejen jejich obrovské znalosti, ale vlastně to neohraňované obětování se nemocným, udělalo neuvěřitelný dojem na lékaře z „civilizovaných“ zemí. Neboť curanderos berou své pacienty do hloubi tropických lesů, kde odsouzení společně s nimi ke všemu strádání, ale v harmonii s obklopující je přírodou, se beze zbytku soustřeďují pouze na léčení.

Jacek Kaziński: A proto možná pro ně neexistují nemoci nevyléčitelné, to znamená takové, které nereagují na léčbu rostlinnými preparáty.

Marek Prusakowski: A přitom jsou to lidé neobvykle skromní, prostí v dobrém slova smyslu, nikoli primitivní. Lidé asketičtí, netoužící po popularitě.

Alina Rewako: Na okraj toho, co bylo řečeno o curanderos, se nabízí určitá, více všeobecná úvaha. Dovolíte? Tedy každý z nás chtěl určitě objektivem fotoaparátu poznat obyvatele Peru. Já jsem fotografovala hlavně děti. Všimla jsem si jejich odlišnosti, tak jako všichni z nás jsme zpozorovali odlišnost potomků Inků od např. současných obyvatel Evropy. Peuranci, ti na ulicích, dělají dojem smutných. Ale jestliže s nimi mluvíte, oslňují pohodou a vnitřním klidem. Je v nich i hrdost zděděná po velkých předcích. Když jsem je sledovala, stále jsem si kladla otázku: Jak je to možné, že dokáží žít v tak těžkých a ubohých podmínkách a uchovávají si tolik vzájemného tepla. Ze začátku jsem cítila něco jakou soucit, ale současně i rozpaky. Pak se však objevila myšlenka, že ty tváře vůbec nejsou nešťastné. Tehdy jsem si vybavila obrazy z ulic města, ve kterém žiji. Šedí obličejů, nepřátelských, plných napětí. Nervózní pohledy na hodinky, děti popoháněné křikem rodičů, často plačící a tím vyvolávající hněv a dokonce agresí otce či matky. Takové scénky v Limě neuvidíte. V Limě, která přece tepe tím samým rytmem života. Oni zkrátka dávají přednost klidu před spěchem. Cení více rytmický puls života než honbu za štěstím. Jednou jsem se vydala sama z našeho tábora v džungli na břeh Amazonky. Čekaly tam mladé indiánky na loďku od Iquitos. Čekaly a zpívaly. Ten obraz mi zůstal v paměti – zacházející slunce nad velkou řekou a zvuk teskné melodie té písně. Jejich boky se lehce kolébaly v jejím rytmu a připomínaly pružné pohyby hadích těl. Tehdy jsem přemýšlela o životě v souladu s přírodou.

Jacek Belczewski: Podobné pocity, a asi nejen já, jsem si odnášel z návštěvy u dr. Felipe Mireze, žáka a odchovance pátera Edmunda Szeligy.

Marek Prusakowski: Ano, skutečně. Setkání s ním, zvláště ta mimo přednáškové sály, byla neobvyklým zážitkem. Ten zkušený chirurg a onkolog nás okouzloval nejen svými lékařskými vědomostmi, profesionalitou, ale i životní filozofií.

Jacek Belczewski: Rozhovory s ním o smyslu života, o utrpení a smrti, byly přímo vzrušující. Pod jeho soustředěným pohledem, pohledem přímo do očí člověka, se kterým hovořil, jsme znovu nacházeli sami sebe. Uvědomovali jsme si hlubokou potřebu porozumění s pacienty bojujících o život, potřebu citlivosti a dobroty.

Alina Rewako: Možno říci, že svými promyšlenými úvahami dával do pořádku naše názory na povolání lékaře. A to s jistotou přinese své ovoce v další práci.

Jacek Kaziński: Byly to prosté a moudré pravdy o životě člověka. Z jeho domu jsme vycházeli vždy lepší. Ale je třeba též povědět o úspěšnosti jeho metod léčení novotvarů. Úspěšnosti plně zdokumentované, nepodléhající diskusi. A vlastně s ohledem na tyto úspěchy, s ohledem na výsledky vědecké práce v léčení novotvarů alkaloidy vilcacory i jinými andsko-amazonskými rostlinami, pozvali jsme dr. Mireze do Polska. Pokud přijede, bude to s jistotou událost ne menší než návštěva pátera Szeligy. Všude, kde dr. Mirez přednášel, a navštívil už nejlepší univerzity světa, budil víru v konečné vítězství nad rakovinou.

Marek Prusakowski: Dr. Mirez a nejen on, neboť jsme to slyšeli z úst řady vědců, potvrzuje to, co říká páter Szeliga, že indiáni netrpí na novotvary. Netrpí, protože jejich přirozeným nápojem, takovým jako pro nás čaj, je vlastně vývar z vilcacory.

Jacek Belczewski: Možná bychom na tomto místě měli ještě něco říci o dietě, která předchází novotvarům onemocněním a je nutná při léčení rakoviny. Měli bychom jíst hodně zeleniny – vařené i syrové, např. ve formě šťáv. Doporučované jsou zvláště: červená řepa, zelí, brokolice, růžičková kapusta, květák, mrkev, paprika, kukuřice, petrželka, řepa, celer, pórek, luštěniny – boby, černé i červené fazole, mladé lusky cukrového hrachu požívané celé, špenát, chřest a pokrmy ze sóji. Důležitou součástí diety je také ovoce. Nejhodnotnější jsou jablka, meruňky a švestky – i sušené. Mimo to citrusové plody, ananas, banány, mango, novozélandské kiwi, papája, sušené datle a fíky. Doporučované jsou i mléčné výrobky, a to v každé formě. Z masa je povoleno jíst pouze netučné ryby, telecí a drůbež. Cukr musíme úplně nahradit včelím medem, nejlépe lesním. V průběhu celé léčby musíme pít hodně přírodních šťáv a minerálních vod.

Alina Rewako: Jestliže již hovoříme o protirakovinové léčbě, řekněme si také něco o nejnovějších vědeckých poznatcích. Bylo potvrzeno, že nejlépe je užívat vilcacoru současně se sangre de drago a v individuálních případech ještě i s jinými rostlinnými preparáty, doporučenými v závislosti na druhu novotvaru. Tímto způsobem se zesiluje terapeutický efekt. Tento jev se nazývá synergismem, což – krátce řečeno – znamená, že společné působení všech preparátů zesiluje účinky každého preparátu zvlášť.

Jacek Kaziński: Při léčení novotvarových onemocnění vývary z rostlin je velice důležitou součástí, předcházející příslušnou léčbu, očištění organismu od všech toxických látek. Tohoto efektu se dosahuje pomocí vývaru z manayupy. Reakce takto připraveného organismu na skutečnou léčbu je nejméně dvakrát rychlejší a léčení je mnohem účinnější.

Jacek Belczewski: Možná konkrétní příklad. Na naši prosbu nám uznávaný lékař z Iquitos, dr. Viktor Inchaustega představil jednoho ze svých pacientů. Vzprímený, elegantní muž, věcně a důkladně hovořil o své nemoci, ze které byl před třemi roky zde v Iquitos vyléčen. Je důstojníkem s vysokou hodností a donedávna byl ještě v invalidním důchodu z důvodu pokročilé rakoviny tlustého střeva s metastázemi v játrech i jiných orgánech. Onkologickou léčbu absolvoval na klinikách v USA, kde se podrobil radikálnímu zákroku, doplněnému o chemoterapii. Po krátkém čase se ale objevily zvlášť nebezpečné metastázy v játrech. Jejich lokalizace dovozovala resekci ohnisek s částí jaterního laloku. A opětovně byla použita chemoterapie. I přes lékařskou péči se stav pacienta neustále zhoršoval a

důsledkem chemoterapie byly velice silné vedlejší účinky. Po několika měsících bezvýsledného a vyčerpávajícího léčení pacient ztratil síly a přestal s nemocí bojovat. Umíral. Nebyla žádná naděje. Teprve tehdy si vzpomněli na vilcacoru. Léčba měla naprostý úspěch.

Jacek Kaziński: Mimo vilcacorau, která je hlavním léčivým preparátem, mu bylo podáváno též tahuari, chuchuhuasi a také tamamuru a cort cedro. Všechno výhradně rostlinné preparáty.

Alina Rewako: Ten důstojník přijel na setkání s námi rovnou od své jednotky. Byl plný vitality. Profylakticky přijímá i nadále vilcacoru v dávkách, které jsou oproti léčebným sníženy na 1/3.

Marek Prusakowski: Na poli boje s rakovinou to byl jeden z největších úspěchů lékařů – fytoterapeutů v nemocnici v Iquitos. Byl zachráněn člověk z objetí jisté smrti. Ale nebyl to případ ojedinělý. Z tak rozvinutého stádia rakoviny bylo na této klinice vyléčeno mnoho pacientů.

Jacek Belczewski: Vilcacora – a mohli jsme se o tom nejednou přesvědčit při studiích klinické dokumentace a při rozhovorech s vyléčenými pacienty – se projevila jako účinná nejen v případech novotvarových onemocnění. V nemocnici v Pucallpě jsme byli například seznámeni s výsledky léčení nemocného s dlouholetou lupénkou. Kožní změny úplně ustoupily. Bez jakýchkoliv stop. Základem léčení byly sestavy opřené o vilcacoru přijímané ústy, ale také masti, které obsahovaly její určité složky.

Jacek Kaziński: Z jedné strany jsou to příklady úspěšnosti působení rostlinných preparátů a z druhé – což je neméně důležité – jejich působení bez jakýchkoliv vedlejších účinků.

Marek Prusakowski: To je standard nedostižitelný v konvenční farmakologii.

Alina Rewako: Jiný příklad. Jeden z přednášejících, emeritní profesor farmacie Manuel Fernandez, více než deset let přijímal vysoké dávky inzulínu, protože trpěl diabetem s glykemií řádově 300-400 mg%. Seznámil nás s průběhem laboratorních zkoušek, při nichž byl sledován vliv rostlinných preparátů na hladinu krevního cukru u králíků. Cukrovka byla u nich vyvolána uměle. Nejlepších výsledků bylo dosaženo podáním pasuchaca a cuti-cuti. Ze sledování hladiny cukru v krvi vyplývalo, že pokles hladiny podané glukózy následoval po cca jedné hodině, s maximálním poklesem po čtyřech hodinách a opětovným vzrůstem po osmi hodinách. To se blížilo glykemické křivce zdravého organismu. Prof. Fernandez začal dodržovat dietu, zrežignoval z inzulínu a léčil cukrovku vývarem z pasuchaky. Zpočátku pil tři sklenky denně, později, když se průměrná hladina ustálila v normě 80-120 mg% , stačila dávka snižená na jednu sklenku.

Jacek Belczewski: Tedy použitím rostlinných preparátů cuti-cuti nebo pasuchaca je možné vyvolat správnou funkci příslušných mechanismů, regulujících hladinu cukru v organismu. Připouští se, že vývary z těchto rostlin regenerují slinivku břišní. S případy úspěšného léčení cukrovky jsme se v nemocniční dokumentaci setkávali často.

Marek Prusakowski: Zajímali jsme se hlavně o rostlinné preparáty, které jsou už vědě známé – prošly všestrannými testy a vědeckým zpracováním – poznávali jsme léčivé vlastnosti a použití rostlin jako: vilcacora, manayupa, sangre de drago, tahuari, pasuchaca, cuti-cuti, maca, chanca piedra a dalších. Úroveň znalostí na téma léčivých vlastností těchto rostlin zkoumaných biochemicky, laboratorně i klinicky v mnoha zemích Evropy, USA a Austrálii je natolik jednoznačně výmluvná, že pouze ignorant by je mohl zpochybňovat.

Jacek Kaziński: Další rostliny užívané indiány k léčení jsou ve fázi zkoumání. V Peru se tím zabývá mimo jiné Instituto de Medicina Tradicional – jedno z nejmodernějších vědeckých pracovišť s laboratoři splňujícími nejvyšší světové standardy.

Marek Prusakowski: V IMT jsou zkoumány i rostliny úplně neznámé nebo málo známé dokonce i mezi curanderos. Procedura začíná výpravou do džungle, kde asistenti IMT poznávají nové rostliny, užívané indiány při léčení. Na místě je provedena dokumentace

rostlin užívaných šamany na různé zdravotní problémy, sledují se jejich léčebné účinky a v poslední etapě se vybírají rostliny k analýzám. Semena a rostlinky přivezené do laboratoří jsou podrobeny všestranným výzkumům.

Alina Rewako: Hodnotí se mimo jiné jejich biochemické složení, provádí se elektroforéza vodních roztoků i různých organických sloučenin, např. s etalonem, metanolem, acetonem atd. Dovoluje to odlišit všechny specifické složky dané rostliny.

Jacek Kaziński: Semináře a laboratorní cvičení, kterých jsme se zúčastnili v institutu, nám umožnily uvědomit si, kolik práce už bylo vloženo, aby se prohloubily základy amazonské fytoterapie, aby se vědeckým způsobem popsalo to, co indiáni znají a používají již celá staletí.

Jacek Belczewski: Mimo množství výsledků, o kterých mluvil Jacek, je dosud absolvovaná cesta pouze malou částí té práce, která na vědce čeká. Léčivé síly ještě dosud neobjevených andsko-amazonských rostlin mohou mít pro medicínu spásné účinky. Avšak pod podmínkou, že lidstvo bude chtít nadále poznávat svět rostlin a nedokáže ho zničit.

Marek Prusakowski: Cesta, na jejímž začátku stojí páter Szeliga, má už své milníky. Jedním z nich je samozřejmě **vilcacora**. Vracím se k ní, protože právě v ni jsou kladeny velké naděje a je nadále v centru pozornosti vědců. Pro příklad není třeba chodit daleko. Připomenu pouze připravovaný program několika polských lékařských fakult, kde pod vedením známého farmakognosty prof. dr. Wojciecha Cisowského se připravují zkoušky vytvoření kolonie buněk vilcacory v laboratorních podmínkách. V této oblasti chce spolupracovat současně s IMT v Iquitos i s proslulými pracovišti Induquimica v Limě. Musím zde připomenout, že Induquimica je vedoucí pracoviště mezi peruánskými výrobci rostlinných preparátů amazonského původu.

Alina Rewako: Byli jsme v laboratořích Induquimica. Působí impozantním dojmem. Poznali jsme tam technologické procesy vzniku preparátů, jejichž odběratelem je mimo jiné i Andean Medicine Centre sídlící v Londýně. Odtamtud se pak, jak je známo, dostávají na polský trh. V Induquimica jsme také absolvovali sérii přednášek vynikajících specialistů s mnohaletými fytoterapeutickými zkušenostmi. Ten intenzivní, několikátýdenní kurz nám dodnes dává jistotu při aplikacích rostlinných prostředků.

Jacek Belczewski: V Induquimica, která spolupracuje s pracovišti na celém světě, nám zpřístupnili nejnovější vědeckou práci týkající se klinických výzkumů působení vilcacory při léčení nádorů, provedených v Rusku. Byly to přímo šokující výzkumy, a to ze třech důvodů. Za prvé – testy léčení rakoviny byly provedeny u více než 1 300 osob. Za druhé – pacienti byli ve čtvrtém stádiu choroby, čili s nejpokročilejší rakovinou. A za třetí – výsledky! Přežití pěti let, což v onkologii stanoví kritérium úplného vyléčení, bylo zdokumentováno v průměru u více než 40 procent případů nemocných s rakovinou děložního hrdla, žaludku, prsu, prostaty, rakovinou vaječníků a s leukémií. Ještě jednou připomínám, že to byly případy v nejpokročilejších stádiích nemoci. V Polsku je pětileté přežití pacientů ve čtvrtém stadiu rakoviny, léčených tradičními metodami, sotva zlomek procenta.

Marek Prusakowski: Pro zajímavost dodám, že ta práce, která nám byla zpřístupněna, ztratila měsíc před tím kritérium tajemství. Byli jsme jednou z prvních lékařských skupin, které se mohly s výsledky těchto klinických testů seznámit.

Jacek Kaziński: V Induquimica jsme se seznámili též s výsledky klinických testů při léčení kloubních onemocnění různého původu. Např. při kolagenózách, při použití vilcacory třikrát denně dvě kapsle třicet minut před jídlem, bylo po tříměsíční léčbě dosaženo ústupu kloubních změn a přitom normalizace FW, ústupu anémie a leukopenie. **Vilcacora** má tedy znamenité účinky i při léčbě chorob kostí a kloubů.

Marek Prusakowski: Léčí také onemocnění trávicího traktu i plic, kožní onemocnění – o tom jsme už hovořili – ale co zasluhuje zvláštní pozornost, snižuje nebo eliminuje vedlejší účinky chemoterapie a radioterapie. Její použití před a po onkologické léčbě umožňuje

zamezení anebo snížení takových jevů jako nevolnosti, leukopenie, podráždění sliznic, vypadávání vlasů apod.

Jacek Belczewski: Ale zabývali jsme se nejen vilcacorou. Poznávali jsme chemické složení, účinky a použití při léčení různých chorob takových rostlin jako např. maca, hercampuri, tahuari, copaiba a mnoha jiných.

Alina Rewako: V posledních letech peruánská vláda vytvořila řadu výzkumných programů s cílem zpracování vědeckých základů pro použití tradičních andsko-amazonských rostlin při léčení. Je třeba uvést, že mezi 120 000 druhů rostlin popsanych botaniky, jich okolo osmdesáti tisíc, tedy dvě třetiny, roste v lesích povodí Amazonky. Tolik víme o rostlinách, které věda zná. Kolik jich je neznámých – jen Bůh ví. Téměř každodenně jsou objevovány nové. Každá z nich může být více či méně využita farmakology. Ale je nutno poznat jejich vlastnosti, je nutno je analyzovat. Dosud bylo zkoumáno pouze několik desítek druhů. To ukazuje, jaká cesta je před námi. A ukazuje to spektrum možností fytotherapie.

Zaznamenali: Grzegorz Rybiński a Roman Warszawski

Jacek Belczewski

34 let, internista, Lékařská praxe v městské nemocnici v Gdaňsku a na záchranné stanici. Zájmy: jachting, potápění.

Jacek Kaziński

35 let, všeobecný lékař, specialista v oblasti akupunktury. Lékařská praxe na vnitřním oddělení městské nemocnice v Gdyni. Zájmy: létání na padáku.

Alina Lubowska-Rewako

45 let, lékařka základní zdravotní péče a ochrany zdraví při práci. Lékařská praxe v AMG a v Gdaňském zdravotním centru. Zájmy: film, fotografie, cestování.

Marek Prusakowski

47 let, specialista na vnitřní a infekční choroby. Lékařská praxe ve vojvodské nemocnici v Gdaňsku, na infekčním oddělení AMG. Zájmy: literatura, kabaret – stálý satirický fejton v radiu Gdaňsk.

CENTRUM ANDSKÉ MEDICÍNY A DOPORUČOVANÉ LÉČEBNÉ KÚRY

DĚKUJEME, ŽE EXISTUJETE!

Telefony nepřestávají zvonit ani v noci. Naštěstí slouží záznamníky a faxy – elektronika velmi pomáhá zaměstnanému personálu. Protože by bylo zlé přehlédnout jen jeden jediný telefon, jednu otázku, jeden dopis, napsaný kdesi na druhém konci světa, Vždyť lidé, kteří telefonují, faxují a píší, tady obvykle hledají svou poslední šanci. A píší, telefonují a ptají se s velkými nadějemi, neboť slyšeli, vědí, četli, že toto pracoviště a lékaři, kteří tu jsou zaměstnaní, dokázali už mnoha lidem pomoci. Také těm, kterým už ostatní nedávali šance.

Centrum andské medicíny (Andean Medicine Centre) v Londýně je pracovištěm, které bylo iniciátorem výjezdu polských lékařů do Peru. V současnosti je bezpochyby jedním z nejdynamičtější se rozvíjejícím léčebným centrem v Evropě. Může se pochlubit značnými terapeutickými úspěchy mimo jiné v **léčbě cukrovky, lupénky, revmatických potíží, artrózy, osteoporózy, vředové choroby žaludku a dvanáctníku a jiných, zvláště novotvarových onemocnění**. Pro mnohé je poslední možností záchranu.

„Sestra má nádor na ledvině s metastázami v plicích.“ Čteme v jednom z dopisů, který přišel do Londýna ze Sosnowce. „Je doma. **Od té doby, co bere vaše léky, se její stav značně zlepšil. Vykazují to výsledky vyšetření, začala jíst a chodit. Lékaři jsou udiveni, protože už nemá bolesti a dušnost a její stav se mění k lepšímu. Měla žít dva týdny...**“

„28. srpna 1999 přijala nemocná poprvé vilcacoru, třikrát denně dvě kapsle“, čteme v dopise zaslaném do AMC ze Szczecinka. „Brala ji 30 dní. Potom od 27. září začala užívat sangre de drago. Ve dnech 17.-19. září jí byla podána druhá dávka chemoterapie. Předtím, 13. září, byl proveden snímek plic, na kterém je vidět, že **novotvar, který byl předtím velikosti pomeranče, se zmenšil o 70 procent.** (...) Zasílám projevy vděčnosti...“

„Přijměte můj srdečný dík“, píše žena nemocného z Wieluně. „Můj muž užívá vilcacoru a manayupu od 11. srpna tohoto roku. **Jeho zdravotní stav je značně lepší. Věřím, že bude zachráněn.**“

Jiný dopis: „Můj přítel se na vás obrátil s prosbou o pomoc pro svého tchána, u kterého byl zjištěn novotvar mozku. **Nyní žije jako normální člověk, přestože mu po operaci předpověděli tři týdny života. Víím, že k jeho uzdravení přispělo pravidelné užívání vilcacory, kterou získal díky vaší laskavosti.** Proto bych i já chtěl znovu koupit tento preparát pro svou dcerku, která má novotvar mozku (Glioblastoma multiforme). Užívá vilcacoru a mimo to, že ochablost končetin ještě trvá, došlo díky tomu ke zlepšení celkového stavu. (...) Nyní dostává v rámci léčení sangre de drago.“

„**Vilcacora dělá zázraky**“, píše z Gdyně ještě donedávna zoufalý syn. „Potom, co maminka začala kúru bylinami od vás, následovalo velké zlepšení. Nejprve lékaři zjistili cirhózu jater a nálezy byly moc špatné. **Po měsíční bylinné kúře (...) došlo k údivu lékařů k velkému zlepšení.** Obracím se na vás s prosbou o další léčení mé matky. Připojuji výsledky posledních vyšetření. Jsem vám velice vděčný za naději na její uzdravení. (...) Děkuji všem lékařům i zaměstnancům institutu za tak velkou obětavost, jakou při přinášení pomoci lidem projevují.“

„Chtěla bych srdečně poděkovat za lék, který jsem dostala, i za vaše dobré srdce“, píše nemocná z Raciboře. „Ještě donedávna jsem neměla žádnou naději, že by mi mohlo v mé těžké chorobě něco pomoci. **Nyní jsem získala znovu chuť do života.** (...) K poděkování se připojují i moje děti, které od té doby, kdy jsem dostala ten zázračný prostředek, začaly klidněji žít...“

„Děkuji vám, že existujete a nesete naději těm, kteří ji neztratili“, píše žena ze Švédska, léčící preparáty z AMC svou nemocnou matku z Choszczna.

A to je pouze několik příkladů. Dopisů, faxů a telegramů podobného obsahu přichází do Andean Medicine Centre denně desítky a stává se, že i stovky. To však není všechno. Nevyčerpatelnou studnicí informací jsou poznámky, které si každý den pořizují lékaři.

Hovořil jsem dnes telefonicky s pacientkou (...) z Bialego Stoku. (...) Byla ve velice špatném stavu, bez naděje na vyléčení. Po zahájení léčebné kúry našimi preparáty se v krátkém čase dostavilo viditelně značné zlepšení, potvrzené i laboratorním vyšetření. Je to jeden z případů, kterým sám říkám neuvěřitelné!

Jiný příklad: Pacientka s nádorem na plicích po ukončení konvenční léčby. Absolvovala radioterapii. Po jejím skončení byl její stav velice vážný, po ozařování se dostavily všechny možné komplikace. Radiologická kontrola potvrdila přítomnost nádoru. Možnosti konvenčního léčení byly vyčerpány. Následně došlo k užívání preparátů AMC a rychle bylo dosaženo zlepšení celkového stavu pacientky, radiogramem hrudního koše nebyla přítomnost nádoru potvrzena.

* Korespondence je z archivu AMC. Jména, příjmení a adresy odesílatelů jsou nakladateli známy. Zvýraznění textu – autoři.

PRACOVÍŠTĚ JAKÉ JEŠTĚ NEBYLO

V průběhu několika měsíců se centrum andské medicíny v Londýně změnilo z nevelkého střediska sbírajícího objednávky na rostlinné preparáty z And a Amazonie na samostatné centrum promoce jihoamerické fytotherapie. Centrum informující o ohromných a dosud prakticky neznámých léčivých a profylaktických vlastnostech rostlin pocházejících hlavně z Peru. AMC se změnilo na pracoviště, jaké tu ještě nebylo.

I když distribuce rostlinných preparátů je i nadále důležitým prvkem činnosti Andean Medicine Centre, je v současnosti jednou z mnoha funkcí, které toto unikátní pracoviště plní.

Skupina lékařů proškolených v Peru – na univerzitě La Molina v Limě, v Institutu tradiční medicíny v Iquitos (pracoviště peruánského ministerstva zdravotnictví) a v takových laboratořích jako Induquimica nebo Pebani Inversiones S. A. – nyní pracující v AMC, s velkým úspěchem využívá v lékařské praxi andskou a amazonskou fytotherapii, jejíž základy mnoho let tvořil páter Edmund Szeliga. Na základě lékařské dokumentace, která přijde poštou nebo faxem, ordinují odpovídající léčebné kúry. Vypracovány byly ve spolupráci s čelnými peruánskými představiteli oblasti fytotherapie.

Každý pacient, který se na AMC obrátí, je zaregistrován. Celá evidence je v počítačové síti. Usnadňuje a urychluje to vyřízení požadavků jednotlivých klientů. Vytvoření počítačové databáze bylo nutností, protože počet pacientů AMC dosahuje už několika desítek tisíc. Činnost centra budí stále větší zájem nejen v Polsku, ale také v USA, Kanadě, Austrálii, Izraeli, Jihoafrické republice i v Čechách.

Rostlinné preparáty ordinované lékaři je možné v krátkém termínu zakoupit prostřednictvím AMC. Ceny jsou přiměřené a v porovnání s konvenčními metodami léčení stojí absolvování mnoha léčebných kúr značně méně.

JAK PREPARÁTY OBJEDNÁVAT

Celá procedura objednávání v AMC je následující:

Pacienti z Čech a Slovenska, zájímající se o léčebnou či preventivní kúru, telefonují do Londýna na telefonní číslo:

0044 207 531 6879

0044 207 515 5192

V současné době již není možnost hovořit s česky mluvícím konzultantem!
Pro mizivý zájem byl před několika roky povolán zpět do Čech.

Informace i pomoc v objednávání preparátů získají také i na území ČR u autorizovaného zástupce AMC:

telefon: 483 311 400, 602 177 451

e-mail: amc@ginet.cz

písemně na adrese:

Tower Press CZ, s. r. o.

Autorizované zastoupení AMC v ČR

Dvorská 748/9

466 01 Jablonec nad Nisou

Po odborné poradě s konzultantem je v závislosti na konkrétním případě **stanovena naší lékařkou individuální kúra**. Pokud přijde dotaz písemně, nebo e-mailem, odpovídají pracovníci v co možná nejkratším čase.

Preparáty, které jsou součástí kúry, může pacient ihned objednat prostřednictvím AMC, a termín dodání obvykle nepřekračuje jeden týden.

Současně **je zajištěna nejvyšší jakost preparátů** zasílaných prostřednictvím AMC, neboť pocházejí z čelných peruánských laboratoří, kde je jejich složení a čistota pod stálým počítačovým dohledem. Všechny preparáty mají patřičné certifikáty peruánského ministerstva zdravotnictví a hygieny a tím splňují nejvyšší světové standardy.

V současnosti jsou hlavními preparáty, jejichž pomocí je možné se v AMC léčit: **asmachilca, caigua, chanca piedra, chuchuhuasi, cuti-cuti, flor de arena, graviola, hercampuri, maca, manayupa, muña-muña, pasuchaca, pro-figura, pro-prostata, sangre de drago, tahuari, wira-wira a také vilcacora**. Ta je nejen v různých formách (kapsle, extrakt), ale také obohacená o žraločí chrupavku.

Účinnost preparátu je potvrzena mnohaletou klinickou praxí na soukromých i státních pracovištích v Limě, Iquitos a Pucallpě. Výsledky dosahované jejich užíváním jsou často překvapující. Používají se nejen v případě nemoci, většina z nich má velice dobré účinky preventivní.

VŠEOBECNÁ UPOZORNĚNÍ (týkající se všech kúr)

1. Andean Medicine Centre zastává názor, že ZAHÁJENÍ KÚRY NAŠIMI PREPARÁTY NENÍ DŮVODEM UKONČENÍ, PŘERUŠENÍ NEBO ODLOŽENÍ DŘÍVE DOPORUČENÉ KONVENČNÍ LÉČBY! V PŘÍPADECH NOVOTVAROVÉHO ONEMOCNĚNÍ Andean Medicine Centre DOPORUČUJE PODSTOUPIT OPERAČNÍ ZÁKROK vždy, kdy se jedná o NOVOTVAR OPEROVATELNÝ. Nebo (v případě potřeby) absolvování CHEMO či RADIOTERAPIE, současně s námi doporučenou léčebnou kúrou, S OHLEDEM NA VÝHRADY uvedené v bodu 4. VŠEOBECNÝCH UPOZORNĚNÍ.

2. DÁVKOVÁNÍ obsažené v uvedených kúrách, bylo vypracováno pro dospělé osoby s normální tělesnou váhou. U pacientů vážících více než 110 kg je možno dávky zvýšit o polovinu. Dětem do 12 let podáváme dávky poloviční. Dávkování dětem do 3 let života vždy určuje lékař.

Sestava doporučených preparátů není u všech nemocných stejná. Navržená sestava zohledňuje vývojovou etapu choroby, výsledky vyšetření, dosavadní průběh léčení a vedlejší onemocnění. Doporučené dávkování se může v jednotlivých případech značně lišit od uvedeného.

3. V průběhu většiny kúr (není-li uvedeno jinak) PLATÍ NÁSLEDUJÍCÍ DIETA:

Je třeba jíst hodně zeleniny – vařené i syrové (např. ve formě šťáv); zvláště doporučované jsou: červená řepa, brokolice, česnek, cibule, růžičková kapusta, zelí, květák, kukuřice, mrkev, paprika, petržel, pórek, řepa, celer, luštěniny (boby, černé i červené fazole, sezónně – mladé lusky cukrového hrachu používané celé), špenát, chřest a sója. Podstatnou součástí diety je ovoce. Nejhodnotnější jsou: jablka, meruňky a švestky (i sušené) a dále citrusové plody, zvláště grapefruity, citrony, ananas, banány, mango, kiwi, papája, sušené datle a figy.

Doporučované jsou netučné mléčné výrobky - v každé formě. Je třeba jíst hodně kaší, otruby a obilné klíčky. Maso by bylo nejlépe nejíst vůbec, můžeme pouze v malém množství ryby, telecí nebo krůtí. Cukr je třeba úplně nahradit včelím medem, nejlépe lesním. V průběhu celé kúry je nutno pít minerální vodu, zelený a mátový čaj a také přírodní, neslazené, ovocné šťávy. Je nutno zcela vyloučit všechny potraviny konzervované.

4. VILCACORU NEPODÁVÁME:

- v průběhu chemoterapie (možno podávat jeden den po ukončení a její podávání musíme přerušit jeden den před dalším cyklem chemoterapie),
- těhotným a kojícím ženám,
- dětem do 3 let (ve výjimečných případech rozhoduje lékař),
- pacientům po transplantaci a nebo před plánovanou transplantací,
- v případě transfuze krve a nebo přijímání krevních preparátů (možno ji podávat jeden týden po transfuzi krve ale její podávání je nutno přerušit jeden den před plánovanou transfuzí),

- pacientům léčeným inzulinem a některými hormonálními přípravky,
- pacientům tři dny před a tři dny po očkování proti nakažlivým chorobám.
- pacientům trpících hypotonií,
- pacientům přijímajících preparáty s Erytropoetinem

V případech, kdy je podávání Vilcacory vyloučeno, doporučujeme pacientům Andean Medicine Centre její zastoupení příslušnými dávkami TAHUARI.

5. Tekuté extrakty na bázi alkoholu nedoporučujeme dětem.

6. V případě alergické reakce na některý z preparátů (jedná se o velmi sporadické případy), je nutno kúru přerušit a zkontaktovat se s lékařem. PŘECHODNĚ se u některých pacientů může objevit ŘÍDKÁ STOLICE, což ale nebývá důvodem pro přerušování kúry.

7. Není-li uvedeno jinak, VÝVAR na jeden den kúry připravujeme ráno nebo předcházející večer, listy vaříme 5 minut, tvrdé části rostliny (kůra nebo kořen) 20-30 minut, množství dávkujeme podle receptury. Vývar ponecháme půl hodiny odstát, scedíme, pijeme v doporučených dávkách. Před pitím můžeme do vývaru dodat několik kapek šťávy z citronu – s výjimkou pacientů s překyselením žaludku.

8. VÝLUH připravujeme zalitím doporučeného množství bylin vařící vodou. Ponecháme 10-15 minut odstát (dobře přikryté). Takto připravený, ještě teplý odvar scedíme a pijeme v doporučených dávkách.

9. EXTRAKTY – doporučený počet kapek rozpustíme ve sklenice s vodou nebo ovocnou šťávou – cca 50 ml.

10. V případě velkého množství vody (více než 1,5 litru denně) potřebné k přípravě doporučené sestavy, snižujeme její množství o polovinu, zachováme však nezmenšené dávky suchých bylin. Týká se to zvláště pacientů s problémy krevního oběhu a s nedostatečnou činností ledvin.

11. V případě absolvování kúry proti cukrovce (diabetes) je nutná dieta a také kontroly hladiny cukru v krvi, stejně jako v případě kúry snižující krevní tlak je třeba kontrolovat hodnoty krevního tlaku.

12. Kúry doporučené AMC se nejčastěji skládají ze dvou etap. První je obvykle šestitýdenní očištná kúra, která má za úkol především zlepšit celkový stav pacienta a přípravu jeho organismu na působení jiných rostlinných preparátů. Preparáty obsažené v očištné kúře užíváme POSTUPNĚ, to znamená, že další preparát užíváme teprve po ukončení užívání předešlého. Např. po ukončení užívání manayupy (po dvou týdnech) začneme užívat flor de arena, a po dvou týdnech začneme užívat hercampuri.

V některých případech (např. pokročilá novotvarová onemocnění) může být očištná kúra zkrácena na dva týdny nebo i na 7 dní. Tehdy je třeba dodržovat dávkování uvedené v KÚŘE 2. Avšak v druhé etapě – i v dalších – obvykle užíváme preparáty SOUČASNĚ, to znamená jeden po druhém, v souladu s doporučením jednotlivých kúr

13. Všechny preparáty i kosmetika, vyrobené na bázi andských bylin, musí být přechovávány na suchém, chladném a tmavém místě.

14. O ZNAČNÉ NADVÁZE mluvíme tehdy, jestliže ukazatel BMI překročí 35. Vypočítáme ho následujícím způsobem: tělesnou váhu (v kilogramech) dělíme druhou mocninou vzrůstu (v metrech).

Např. u osoby vážící 65 kg a vysoké 1,7 m (čili 170 cm) vypočítáme ukazatel takto:

nejprve vypočítáme druhou mocninou vzrůstu $1,7 \times 1,7 = 2,89$ a dále dělíme váhu

$65 : 2,89 = 22,491$, zaokrouhleno 22,5.

Ukazatel 20-25 znamená normální tělesnou váhu, 25-35 nadváhu. Značnou nadváhou je stav, kdy ukazatel je vyšší než 35.

15. Protože všechny alkalizující prostředky (Alugastrin, Gel. Aluminii Phosphorici, Manti, Ranigast, Omeprazol, Losec apod.) ztěžují vstřebávání aktivních léčivých substancí obsažených v preparátech vilcacory, je třeba v případě jejich používání zvýšit dávky vilcacory na dvojnásobek.

16. V případě, kdy množství preparátů uvedených ve specifikaci nestačí na absolvování celé kúry, prosíme o kontakt s našim pracovištěm za účelem konzultace a stanovení dalšího postupu terapie.

17. Andské preparáty nepodáváme těhotným a kojícím ženám.

18. V léčebné etapě podáváme preparáty *současně*, ale při jejím zahájení začínáme užívat jednotlivé bylinky postupně s 3 denní prodlevou. (Např. Vilcacora 3x20 kapek – 1. den 1x20 kapek, 2. den 2x20 kapek, 3. den 3x20 kapek, 4. den k první bylince přidáme druhou opět s postupně narůstajícím dávkováním, 7. den přidáme třetí, atd.) Pro začátek se organismus alespoň lépe adaptuje na rostlinné preparáty, a při event. vzniku nežádoucích účinků, (zažívací potíže, alergické reakce, atd.), lze lépe určit, která bylinka potíže vyvolala.

Tu potom užíváme buď ve sníženém dávkování, nebo ji úplně vysadíme.

(viz. bod 6 VŠEOBECNÝCH UPOZORNĚNÍ)

L É Č E B N É K Ú R Y

K Ú R A 1 – očištná

Čtyřtýdenní očištná kúra – výrazně zlepšuje celkový zdravotní stav a současně připravuje organismus na působení jiných rostlinných preparátů.

Dávkování:

2 týdny

MANAYUPA - pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) jednu sklenku vývaru, nebo užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 2 kapsle nebo 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Protože manayupa působí močopudně, mohou ji pacienti, kteří mají problémy s močením (např. při zbytnělé prostatě) vynechat a užívat pouze flor de arena a hercampuri, jak je níže uvedeno.

Místo manayupy je možno užívat i jiný preparát – **Canchalagua** - u pacientů s cukrovkou nebo s kožními problémy (např. s akné) užíváme jednu kapsli třikrát denně.

Další dva týdny

HERCAMPURI – užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) jednu kapsli nebo 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Kúru je možno po šestiměsíční přestávce opakovat.

K Ú R A 2

Očištná – zkrácená verze

Použití:

- při prevenci a jako zahájení jiných kúr – 2 týdny,
- při progredujícím a metastazujícím novotvarovém onemocnění – 1 týden

1-Manayupa – ½ sklenky vývaru 3x denně, 3x denně jednu kapsli, 3x 15 kapek

2-Hercampuri – jednu kapsli 3x denně

V průběhu kúry je třeba přijímat minimálně 2 litry tekutin denně. Kúru je možno po šesti měsících opakovat.

K Ú R A 3 – preventivní

Doporučovaná jako protinádorová prevence, zvláště kuřákům, a u osob s dědičným sklonem k novotvarovému onemocnění.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat dvakrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít dvakrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

nebo – jestliže z jakéhokoli důvodu je podávání vilcacory nemožné – podáváme TAHUARI – pít dvakrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru, nebo užívat dvakrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – pít jednou denně (po jídle) 5 kapek (rozpuštěných ve vodě a nebo v ovocné šťávě – cca 50 ml),

současně

JERGON SACHA – třikrát denně jednu kapsli před jídlem.

Po půlroční přestávce je možno celou dvou etapovou kúru zopakovat.

K Ú R A 4

Omlazující, revitalizující, doporučovaná též při padání vlasů.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa –tříměsíční:

CHUCHUHUASI – užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml),

současně

VILCACORA – užívat dvakrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít dvakrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

současně

MACA – užívat třikrát denně jednu kapsli během jídla,

současně

ZARZAPARILLA – užívat jednu kapsli 3x denně.

Po třicetidenní přestávce můžeme druhou etapu zopakovat. V průběhu přestávky je doporučeno užívat manayupu – jednu kapsli 3x denně.

Omlazující kúru je možno podpořit užitím kosmetických přípravků s vilcacorou, např.:

Vilcacora vlasový šampón, Vilcacora krém, Vilcacora zubní pasta.

KÚRA 5

Doporučovaná při úporných kožních plísňích, vřídkách a opakujících se bakteriálních infekcích.

Dávkování:

První etapa:

MANAYUPA – dva týdny pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru nebo užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 2 kapsle, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

CANCHALAGUA – užívat 3x denně jednu kapsli před jídlem,
současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo jednou denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít dvakrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

nebo – jestliže z jakéhokoli důvodu je podávání vilcacory nemožné

TAHUARI – pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Celou dvou etapovou kúru můžeme po tříměsíční přestávce opakovat.

V průběhu kúry proti plísním je třeba použít také kosmetické přípravky obsahující vilcatoru:

VILCACORA **vlasový šampon** – (neutrální pH) umožňuje péči o vlasy jemné – normální i suché – účinně zlepšuje stav vlasů od vlasových cibulek až do konečků; je doporučovaný pro každodenní použití – pro osoby trpící alergiemi, lupenkou a citlivostí na detergenty, i pro osoby trpící vypadáváním vlasů.

VILCACORA **krém promašťující a regenerující**

VILCACORA **krém hydratační**

V průběhu kúry proti vřídkům se doporučuje:

KRÉM ZE SANGRE DE DRAGO – působí protizánětlivě, snižuje projevy akné a usnadňuje regeneraci pokožky.

KRÉM Z PERLEŤOVINY – vyhlazuje a zesvětluje čerstvé jizvy.

KÚRA 6

Doporučovaná při častých nachlazeních, chronických zánětech dutin, opakujícím se zánětu plic, chronickém zánětu průdušek, chronické angíně, chronických zánětech hrtanu, chronických zánětech hrdla, průduškovém astmatu a alergiích.

Dávkování:

První etapa:

MANAYUPA – dva týdny pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru nebo užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 1-2 kapsle, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo jednou denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít dvakrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

současně

WIRA-WIRA nebo MUŇA-MUŇA nebo ASMACHILCA.

Jednu sklenku teplého vývaru, připraveného z jedné z bylin, pít jednou denně před spaním. Jestliže je pacient upoután na lůžko, můžeme výjimečně zvýšit dávku na 2 – 3 sklenky, nebo užívat 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

WIRA-WIRA – je doporučena zvláště při zápalu plic,

UŇA-MUŇA při zánětu průdušek.

ASMACHILCA při onemocnění krku a hltanu.

V případě bolesti v krku a nachlazení možno posílit léčbu užitím hustého **výtažku z VILCACORY** (v rozprašovači) vstříkáváním do dutiny ústní.

KÚRA 7

Doporučovaná mládeži v období dospívání a také intenzivně trénujícím sportovcům.

Dávkování:

První etapa:

MANAYUPA – užívat dva týdny 3x denně dvě kapsle nebo sklenku vývaru, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Druhá etapa - tříměsíční:

VILCACORA+ŽRALOČÍ CHRUPAVKA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli,

současně

MACA – užívat třikrát denně během jídla jednu kapsli.

Po třicetidenní přestávce možno druhou etapu opakovat

KÚRA 8

Doporučovaná při poruchách menstruace, osteoporóze a menopauze.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA+ŽRALOČÍ CHRUPAVKA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli,

současně

ZARZAPARILLA – užívat třikrát denně jednu kapsli,

současně

MACA – užívat třikrát denně během jídla jednu kapsli.

Preparát MACA nedoporučujeme pacientům se značnou nadváhou, protože povzbuzuje chuť k jídlu (viz *všeobecná upozornění*, bod 14). Osoby, které nemohou užívat macu, mohou místo ní použít vývar z IPORURU v dávce 3x denně jednu sklenku.

Druhá etapa kúry by měla trvat do viditelného zlepšení stavu, **ale ne déle než 6 měsíců**. Po tříměsíční přestávce pak můžeme celou kúru, nebo jen její druhou etapu zopakovat.

KÚRA 9

Doporučovaná při Parkinsonově chorobě a Parkinsonském syndromu, Alzheimerově chorobě a roztroušené skleróze.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa:

CHUCHUHUASI – pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru,

současně

MACA – užívat třikrát denně jednu kapsli během jídla,

současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru .

Léčba neurologických onemocnění je dlouhodobá, druhá etapa proto nemá časové ohraničení. Chuchuhuasi a maca se užívá bez přestávky, vilcacora 6 měsíců. Vilcacoru je možno znovu užívat po tříměsíční přestávce.

KÚRA 10

Doporučovaná při neurastenii, migréně a jiných bolestech hlavy, a také jako pomocná při léčbě epilepsie.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat třikrát denně jednu kapsli, nebo dvakrát denně 15 kapek extraktu,

současně

CHUCHUHUASI - užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 20 kapek extraktu.

Po třicetidenní přestávce je možno druhou etapu zopakovat.

KÚRA 11

Doporučovaná při plynatosti, překyselení, střevních infekcích, průjmech, chronickém zánětu žaludku a střev, vředovém onemocnění žaludku a dvanáctníku, Crohnově chorobě a colitis ulcerosa.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2.

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

SANGRE DE DRAGO – užívat (v průběhu jídla nebo po jídle) třikrát denně 5 kapek rozpuštěných ve vodě,

současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 15 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

Dále následuje třicetidenní přestávka, během které je doporučeno užívat manayupu třikrát denně jednu kapsli. Dále je v případě potřeby možno opakovat celou druhou etapu kúry.

KÚRA 12

Doporučovaná při návykové zácpě.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa trvá minimálně tři měsíce:

VILCACORA – užívat třikrát denně jednu kapsli,

současně

COPAIBA – užívat 5 kapek třikrát denně půl hodiny před jídlem.

KÚRA 13

Doporučovaná při virové žloutence typu B a C, cirhóze jater, difúzní steatóze jater.

Dávkování:

První etapa:

MANAYUPA – dva týdny pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru nebo užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 2 kapsle, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

HERCAMPURI – užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) jednu kapsli,

současně

CHANCA PIEDRA – užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 2 kapsle,

současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat třikrát denně 5 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Po třicetidenní přestávce, během které je doporučeno užívat manayupu v dávce třikrát denně jednu kapsli, je třeba druhou etapu zopakovat.

KÚRA 14

Doporučovaná při cukrovce II. typu a chronickém zánětu slinivky břišní.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2.

Místo manayupy je možno v očistné kúře použít jiný preparát – canchalagua.

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – dvouměsíční:

PASUCHACA – užívat třikrát denně (hned po jídle) dvě kapsle,

současně

GLUKO CONTROL - 3x denně jednu kapsli před jídlem zapít vodou.

V případě nedosažení úplného zlepšení pokračujeme třetí etapou kúry – dvouměsíční:

Třetí etapa – dvouměsíční:

PASUCHACA – užívat 1-2 kapsle třikrát denně,

současně

IPORURU – užívat sklenku vývaru, , nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

Po ukončení celé kúry se zkontaktujte s AMC ke stanovení dalšího postupu.

KÚRA 15

Doporučovaná při chronickém zánětu žlučových cest a žlučnickových kamenech, písku v močových cestách a ledvinových kamenech.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

CHANCA PIEDRA – užívat třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) 2 kapsle,

současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru.

Celou dvou etapovou kúru můžeme po tříměsíční přestávce zopakovat.

Pozor: pokud se jedná o **ledvinovou koliku**, možno vynechat první etapu, tj. kúru 1 nebo 2.

KÚRA 16

Doporučovaná při chronickém zánětu ledvinných pánviček, zánětu močového měchýře a infekci močových cest.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – do ustoupení příznaků, avšak ne méně než tři měsíce:

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku odvaru,

současně

ACHIOTE – užívat třikrát denně dvě kapsle po jídle.

Po dvouměsíční přestávce je možno **celou dvou etapovou kúru** zopakovat.

KÚRA 17

Doporučovaná při chronické nedostatečnosti ledvin.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu (jestliže pacient přijímá **erythropoetin**, vilcacoru nahradíme sklenkou vývaru z tahuari, rozdělenou na tři porce po 1/3 sklenky – vždy hodinu před, nebo dvě hodiny po jídle),

současně

ACHIOTE – jednu kapsli třikrát denně po jídle.

Po třicetidenní přestávce, v průběhu které je doporučeno užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně, je třeba zopakovat celou druhou etapu kúry.

KÚRA 18

Doporučovaná při pomočování, strachu, nespavosti, depresích, nikotinové závislosti, alkoholizmu a neurózách.

Dávkování:

První etapa šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – měsíční:

DEPRISAN - 2 tobolky denně, jedna ráno a druhá večer zapít vodou po dobu 4 až 6 týdnů.

současně

ZARZAPARILLA – užívat jednu kapsli třikrát denně,

Po ukončení druhé etapy začíná

Třetí etapa – měsíční:

IPORURU – užívat jednu sklenku vývaru třikrát denně, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

MACA – užívat třikrát denně jednu kapsli během jídla.

Druhou a třetí etapu je možno střídavě opakovat bez přestávky šest měsíců.

KÚRA 19

Doporučovaná při revmatizmu, artrózách, znehybňujících zánětech obratlů (Bechtěrevově chorobě), revmatickém zánětu kloubů; bolesti krku, zad a kříže; artróze kolenního a kyčelního kloubu, artróze obratlů s výrůstky (osteofyty).

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA+ŽRALOČÍ CHRUPAVKA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) dvě kapsle

nebo

VILCACORA – extrakt: užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) 15 kapek extraktu rozředěného vodou nebo ovocnou šťávou,

současně (ve všech případech)

CHUCHUHUASI – užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

IPORURU – užívat jednu sklenku vývaru třikrát denně, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

Dále následuje třicetidenní přestávka, během které je doporučeno užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně. Pak opakujeme celou druhou etapu snižujíc dávky preparátů na polovinu v případě značného zlepšení.

V případě bolesti kloubů a svalů je doporučeno podporovat léčbu vtíráním dvakrát denně **krému** z VILCACORY **ke vtírání a masáži** na bolestivá místa. Krém působí protizánětlivě a dezinfekčně, díky obsahu kafru dokonale rozehřívá. Lehko se vtírá a není mastný.

KÚRA 20

Doporučovaná při dně (podagře).

Pacienti s dnou musí vynechat ze základní diety takové produkty, jako je krůtí maso, ryby, hrách, chřest a špenát.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA – extrakt: užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu rozředěného vodou nebo ovocnou šťávou,

současně

IPORURU – užívat jednu sklenku vývaru třikrát denně, hodinu před jídlem, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

ACHIOTE – jednu kapsli třikrát denně po jídle.

Dále následuje třicetidenní přestávka, během které je doporučeno užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně. Pak opakujeme celou druhou etapu snižujíc dávky preparátů na polovinu v případě značného zlepšení.

KÚRA 21

Doporučovaná při obezitě.

Při zachování diety doporučené v bodě 3 *všeobecných upozornění* nepřekračujte denní normu kalorií.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – do šesti měsíců:

PRO-FIGURA – užívat dvě kapsle třikrát denně půl hodiny před jídlem, hodně zapít vodou nebo nízkokalorickým nápojem,

současně

ACHIOTE – užívat jednu kapsli třikrát denně po jídle.

Tato etapa může v závislosti na efektu trvat až šest měsíců. Po ukončení celé kúry prosíme o kontakt s AMC ke stanovení dalšího postupu.

KÚRA 22

Doporučovaná při vysokém krevním tlaku.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

CHANCA PIEDRA – třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) jednu kapsli,

současně

CAIGUA – třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) jednu kapsli,

současně

ACHIOTE – dvě kapsle třikrát denně po jídle.

UPOZORNĚNÍ: po normalizaci krevního tlaku v léčení pokračovat, užíváním jedné kapsle ACHIOTE a jedné kapsle CAIGUA (doporučení stálé).

KÚRA 23

Doporučovaná při stavech po mozkové mrtvici, částečném ochrnutí, nedostatečném prokrvení mozku, šumění v uších a závratích hlavy, Bürgerově chorobě, a také při arterioskleróze a zvýšené hladině cholesterolu.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat třikrát denně 30 minut před jídlem 10 kapek extraktu rozpuštěného ve vodě nebo v ovocné šťávě

nebo

VILCACORA 3000 – užívat jednu kapsli třikrát denně,

současně

IPORURU – sklenku vývaru třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle), nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

CAIGUA – užívat jednu kapsli třikrát denně.

V individuálních případech se doporučuje ještě užívání PRO-FIGURA – dvě kapsle třikrát denně, půl hodiny před jídlem (hodně zapít).

Druhou etapu možno po měsíční přestávce opakovat.

KÚRA 24

Doporučovaná při zánětu žil, hemeroidech, vlekém zánětu žil, křečových žilách a bérceových vředech.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

SANGRE DE DRAGO – užívat (během jídla nebo po jídle) třikrát denně pět kapek (rozpuštěných ve vodě nebo ovocné šťávě),

současně

VILCACORA – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli nebo dvakrát denně (30 minut před jídlem) 10 kapek extraktu nebo pít třikrát denně (30 minut před jídlem) sklenku,

současně

COPAIBA – užívat deset kapek dvakrát denně půl hodiny před jídlem.

Po třicetidenní přestávce se doporučuje zopakovat celou druhou etapu, se snížením dávek preparátů na jednu polovinu v případě viditelného zlepšení.

Vředy, které nehnisají, je možno omývat vatou namočenou ve fyziologickém roztoku (roztok 0,9% NaCl) a několika kapkách SANGRE DE DRAGO, nebo použít ACEITE DE COPAIBA k potírání vředů několika kapkami preparátu.

KÚRA 25

Doporučovaná při kožních onemocněních – např. při lupence, šupinatosti kůže a kolagenózách (lupusu, sklerodermii, různých typech zarudnutí kůže na rukou a předloktích) a také při amyloidóze.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) deset kapek extraktu rozpuštěného ve vodě nebo v ovocné šťávě,

současně

CANCHALAGUA – užívat jednu kapsli třikrát denně před jídlem,

současně

COPAIBA – užívat pět kapek dvakrát denně,

současně

ZARZAPARILLA – užívat jednu kapsli třikrát denně.

Celou dvou etapovou kúru je možno zopakovať po trímesečnej prestávke.

Doporučené je súčasné používanie kozmetických prípravkov s vilcacorou:

VILCACORA vlasový šampón – (neutrálne pH) umožňuje péču o vlasy jemné, normálne i suché – účinne zlepšuje stav vlasů od vlasových cibulek až do konečků; je doporučovaný pre každodenné použitie – pre osoby trpiace alergiami, lupenkou a citlivosťou na detergenty, i pre osoby trpiace vypadávaním vlasů.

VILCACORA zvlhčujúci krém – ľahce sa vstrebáva, nevyvoláva alergické reakcie a účinne regeneruje pokožku; jeho účinné látky zjemňujú pokožku, dezinfikujú ju a likvidujú voľné radikály, čímž zabráňujú procesu jej stárnutia. Môže sa používať niekoľkokrát denne.

KÚRA 26

Doporučovaná pri zánete prostaty a pri zbytnosti prostaty.

Pri dodržiavaní základnej diety (viz bod 3 *všeobecných upozornění*) je treba obmedziť prijímanie tekutín na maximálne 2 litre denne.

Dávkování:

První etapa – očistná kúra:

MANAYUPA – dva týždne piť trikrát denne sklenku vývaru

a ďalej

HERCAMPURI – užívať dva týždne jednu kapsľ trikrát denne.

Druhá etapa – trímesečná:

VILCACORA – užívať trikrát denne 15 kapek extraktu smiešaných s vodou alebo ovocnou šťavou

nebo

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně jednu kapsli,

současně

ACHIOTE – užívat dvě kapsle třikrát denně po jídle,

současně

JERGON SACHA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

UPOZORNĚNÍ: Místo vilcacory a achiote lze užívat preparát PRO-PROSTATA, který je složen z těchto dvou rostlin. Léčebně je doporučena dávka třikrát dvě kapsle a preventivně pro muže od padesáti let třikrát jedna kapsle.

Následuje třicetidenní přestávka, v průběhu které je doporučeno užívat Flor de arena v dávce: sklenka vývaru dvakrát denně. Dále můžeme v případě výrazného zlepšení zdravotního stavu celou druhou etapu zopakovat, se snížením dávek na jednu polovinu.

KÚRA 27

Doporučovaná při problémech s laktací, poruchách libida, sterilitě a impotenci.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

IPORURU – užívat jednu sklenku vývaru třikrát denně,

současně

MACA – užívat třikrát denně dvě kapsle během jídla,

současně

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

Po třicetidenní přestávce možno **druhou etapu** zopakovat.

Upozornění: při léčení problémů s laktací užívat v první etapě pouze manayupu a to pouze **jeden týden , současně** s preparáty doporučenými v druhé etapě. Po objevení se mléka a zahájení kojení je třeba přerušit podávání andských preparátů.

KÚRA 28

Doporučovaná při virových infekcích, a také jako podpůrná při léčbě AIDS.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) dvě kapsle

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou,

současně

TAHUARI – pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat třikrát denně (během jídla nebo po jídle) 5 kapek (rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou),

současně

JERGON SACHA – užívat dvě kapsle třikrát denně,

Dále následuje třicetidenní přestávka, v průběhu které je doporučeno užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně. Pak můžeme zopakovat celou druhou etapu. V případě výrazného zlepšení stavu můžeme dávky preparátů snížit na polovinu.

KÚRA 29

Doporučovaná při anemii, vyčerpání, podvýživě, anorexii (nechutenství).

Dávkování:

První etapa – kúra 2 jeden týden

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA – užívat třikrát denně 15 kapek extraktu rozředěných ve vodě nebo ovocné šťávě

současně

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně,

současně

MACA – užívat dvě kapsle třikrát denně během jídla.

Druhá etapa kúry se může po třicetidenní přestávce několikrát opakovat až do získání uspokojivých efektů.

KÚRA 30 –univerzální protirakovinová

Doporučovaná při nelokalizovaných novotvarech, při leukémii a nádorovém bujení.

Dávkování:

První etapa – šestitýdenní kúra 1 nebo dvoutýdenní kúra 2

Po ukončení první etapy začíná

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

TAHUARI – pít třikrát denně (hodinu před nebo dvě hodiny po jídle) sklenku vývaru (doporučení stálé), nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat třikrát denně (během jídla nebo po jídle) 5 kapek (rozředěných vodou).

Třetí etapa – tříměsíční:

VILCACORA, TAHUARI, GRAVIOLA, SANGRE DE DRAGO – jako v druhé etapě

Po třetí etapě, čili po šesti měsících užívání uděláme tříměsíční přestávku v užívání vilcacory. Ostatní preparáty třetí etapy, tzn. tahuari, sangre de drago a graviolu můžeme však užívat i dále.

Vždy, když dojde k výraznému zlepšení zdravotního stavu – můžeme snížit dávky preparátů na jednu polovinu a užívat je dále i delší dobu.

KÚRA 31

Doporučovaná při rakovině plic a dýchacích cest, a také při léčení vleklých, těžko léčitelných infekcí dýchacích cest.

Dávkování:

První etapa – očistná kúra 2 jeden týden

Druhá etapa – dvoutýdenní:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli,
současně

ZARZAPARILLA – 5 kapslí třikrát denně.

Třetí etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) dvě kapsle,
současně

SANGRE DE DRAGO – 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně po jídle,
současně

COPAIBA – 5 kapek třikrát denně před jídlem,
současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody
(cca 50 ml).

současně

MUŇA-MUŇA – užívat sklenku vývaru jednou denně – večer.

Během kúry je potřebné přijímat zvýšenou dávku tekutin.

Po ukončení třetí etapy následuje třicetidenní přestávka, během níž můžeme užívat manayupu, v dávce jedna kapsle třikrát denně.

Dále v závislosti na stavu pacienta zopakujeme třetí etapu kúry.

Při výrazném zlepšení zdravotního stavu můžeme snížit dávky preparátů na polovinu.

KÚRA 32

Doporučovaná při novotvarech pohlavních orgánů – mužských i ženských (rovněž je možno ji použít při rakovině dělohy).

Dávkování:

První etapa: kúra 2 – jeden nebo dva týdny

Druhá etapa - tříměsíční:

VILCACORA 3000 – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli,

současně

SANGRE DE DRAGO – třikrát pět kapek po jídle,

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

COPAIBA – třikrát pět kapek.

Následuje třicetidenní přestávka v užívání preparátů, během níž můžeme užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně. Dále pak můžeme podle potřeby zopakovat celou druhou etapu kúry. V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme snížit dávky preparátů na jednu polovinu.

KÚRA 33

Doporučovaná při rakovině prsu.

Dávkování:

První etapa – dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

JERGON SACHA – užívat dvě kapsle třikrát denně,

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně po jídle.

Následuje třicetidenní přestávka v užívání preparátů, během níž můžeme užívat manayupu v dávce jedna kapsle třikrát denně. Dále pak můžeme podle potřeby zopakovat celou druhou etapu kúry. V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme snížit dávky preparátů na jednu polovinu.

KÚRA 34

Doporučovaná při novotvarech zažívacího traktu.

Dávkování:

První etapa – dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – měsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

TAHUARI – užívat jednu sklenku vývaru třikrát denně,

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml),

současně

SANGRE DE DRAGO – 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně po jídle,

Třetí etapa – měsíční:

Vilcacora, Tahuari, Graviolu a Sangre de drago jako v druhé etapě a dodáme Zarzaparilla:

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

Čtvrtá etapa – měsíční:

Vilcacora, Tahuari, Graviolu a Sangre de drago jako v druhé etapě a dodáme Chanca piedra:

CHANCA PIEDRA – užívat jednu kapsli třikrát denně.

Po ukončení čtvrté etapy následuje třicetidenní přestávka, během níž můžeme užívat manayupu, v dávce jedna kapsle třikrát denně. Pak můžeme zopakovat celou kúru od začátku.

V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme snížit dávky preparátů na jednu polovinu.

KÚRA 35

Doporučovaná při novotvarech ledvin a močových cest.

Dávkování:

První etapa – dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat 5 kapek (třikrát denně po jídle) rozpuštěných v trošce vody – cca 50 ml,

současně

CHANCA PIEDRA – užívat jednu kapsli třikrát denně,

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

MANAYUPA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

Po třicetidenní přestávce můžeme druhou etapu zopakovat. V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme dávky preparátů snížit na jednu polovinu.

KÚRA 36

Doporučovaná při rakovině prostaty.

Dávkování:

První etapa – dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

ACHIOTE – užívat dvě kapsle třikrát denně po jídle,

současně

JERGON SACHA – užívat dvě kapsle třikrát denně,

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně (během jídla nebo po jídle)

Po třicetidenní přestávce můžeme druhou etapu zopakovat. V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme dávky preparátů snížit na jednu polovinu.

KÚRA 37

Doporučovaná při nádorových onemocněních mozku.

Dávkování:

První etapa – dvoutýdenní kúra 2

Druhá etapa – tříměsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

TAHUARI – pít sklenku vývaru třikrát denně, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně po jídle,

současně

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně.

Po ukončení druhé etapy následuje třicetidenní přestávka, během níž můžeme užívat manayupu, v dávce jedna kapsle třikrát denně. Pak můžeme druhou etapu zopakovat.

V případě výrazného zlepšení zdravotního stavu můžeme snížit dávky preparátů na jednu polovinu.

KÚRA 38

Doporučovaná při nádorovém bujení generalizovaném.

Dávkování:

První etapa – kúra 2 jeden týden

Druhá etapa – měsíční:

VILCACORA 3000 - užívat třikrát denně (30 minut před jídlem) jednu kapsli

nebo

VILCACORA extrakt – užívat třikrát denně (třicet minut před jídlem) 20 kapek extraktu rozředěných vodou nebo ovocnou šťávou

současně

GRAVIOLA - užívat třikrát denně (po jídle) 15 kapek extraktu rozpuštěných v trošce vody (cca 50 ml).

současně

TAHUARI – pít sklenku vývaru třikrát denně, nebo užívat třikrát denně 15 kapek extraktu (rozpuštěných v trošce tekutiny – cca 50 ml).

současně

SANGRE DE DRAGO – užívat 5 kapek nebo jednu tabletu třikrát denně po jídle.

Třetí etapa – měsíční:

K preparátům druhé etapy **přidáme** následující měsíc:

COPAIBA – 5 kapek třikrát denně.

Čtvrtá etapa – další měsíc podáváme současně:

ZARZAPARILLA – užívat dvě kapsle třikrát denně

Všechny tři uvedené preparáty vaříme společně dvacet minut v jednom litru vody. Pijeme jednu sklenku vývaru půl hodiny před jídlem, třikrát denně.

Popsané kúry jsou pouze informativní, kúra zpracovaná naší lékárnou může mít jiné složení!

SEZNAM CHOROB S ODKAZY NA ODPOVÍDAJÍCÍ LÉČEBNÉ KÚRY

AIDS (podpůrná) – 28
Alergie – 6
Alkoholizmus – 18
Amyloidóza – 25
Anemie – 27
Hnisavá angína – 6
Anorekse (nechutenství) – 29
Artróza – 19
Astma – 6
Leukémie – 30
Průjmy - 11
Bolesti hlavy – 10
Bolesti krku, zad a kříže – 19
Alzheimerova choroba – 9
Bechtěrevova choroba – 19
Buergerova choroba – 23
Crohnova choroba – 11
Parkinsonova choroba – 9
Vředové onemocnění žaludku a dvanáctníku – 11
Artróza kolenního a kyčelního kloubu – 19
Kožní choroby – 25
Colitis ulcerosa – 11
Cukrovka (diabetes) II typu – 14
Deprese – 18
Dna – 20
Revmatismus – 19
Mykózy – 5
Hemeroidy – 24

Impotence – 27
Vleklé bakteriální infekce – 5
Střevní infekce – 11
Infekce močových cest – 16
Infekce dýchacích cest (vleklé) – 31
Infekce virové – 28
Nechutenství (psychické) – 29
Ledvinové kamínky – 15
Žlučové kamínky – 15
Kolagenózy – 25
Lupenka – 25
Padání vlasů – 4
Cirhóza jater – 13
Menopauza – 8
Arterioskleróza – 23
Myomy dělohy – 32
Migréna – 10
Mládež v období dospívání – 7
Vysoký krevní tlak – 22
Překyselení žaludku – 11
Neuróza – 10
Neuróza – 18
Částečné ochrnutí – 23
Podvýživa – 29
Sterilita – 27
Pomočování – 18
Nedostatečné prokrvení mozku – 23
Chronická nedostatečnost ledvin – 17
Chronický zánět žaludku – 11
Chronický zánět

Chronický zánět zažívacích cest – 11
Rakovina prostaty – 36
Rakovina mozku – 37
Rakovina pohlavních orgánů mužských i ženských – 32
Rakovina ledvin a močových cest – 35
Nádory nelokalizované – 30
Rakovina plic a dýchacích cest – 31
Rakovina zažívacího traktu – 34
Generalizované nádorové bujení – 38
Rakovina prsu – 33
Očistná kúra (šestitýdenní) – 1
Očistná kúra (zkrácená verze) – 2
Omlazující kúra – 4
Osteoporóza – 8
Obezita – 21
Epilepsie (podpůrná kúra) – 10
Písek v močových cestách – 15
Podagra – 20
Zvýšená hladina cholesterolu – 23
Protirakovinová prevence – 3
Zbytnění prostaty – 26
Nachlazení (opakující se) – 6
Revmatické záněty kloubů – 19
Revitalizující kúra – 4
Šupinatost kůže – 25
Sklerodermie – 2
Sportovci – 7
Stavy úzkosti – 18
Stavy po mozkové mrtvici – 23
Difúzní steatóza jater – 13

Arterioskleróza – 9
Nádorové bujení – 30
Šumění v uších – 23
Lupus – 25
Vřídky – 5
Nikotinová závislost – 18
Virová žloutenka typu B a C – 13
Plynatost – 11
Vyčerpání – 29
Problémy s laktací – 27
Menstruační poruchy – 8
Menopauza – 8
Poruchy libida – 27
Nespavost – 18
Zánět plic (častý) – 6
Zánět hrdla (vleklý) – 6
Zánět prostaty – 26
Zánět hrtanu (vleklý) – 6
Opakující se angíny – 6
Chronický zánět ledvinných pánviček – 16
Chronický zánět průdušek – 6
Zánět močového měchýře – 16
Chronický zánět žlučových cest – 15
Chronický zánět slinivky břišní – 14
Záněty svalů – 25
Chronické záněty dutin – 6
Záněty žil (i chronické) – 24
Bércové vředy – 24
Návyková zácpa – 12
Závratě – 23

Znehybňující zánět obratlů – 19

Artróza obratlů s výrůstky – 19

Artróza kloubů – 19

Osteoporóza – 8

Křečové žíly - 24